Malin Stehn

CASĂ DE PIATRĂ

virtual-project.eu

MALIN STEHN

CASĂ DE PIATRĂ

Original: *Lycka Till* (2023)

Traducere din limba suedeză și note de:
SÎNZIANA DEMIAN

virtual-project.eu

BOOKZONE

2023

PROLOG

EMILY

E întins chiar la baza pantei. Pliurile fracului i s-au strâns sub spate, brațul drept îi e răsucit într-un unghi nefiresc, iar un obraz se sprijină greu pe iarba umezită de rouă. Pare că doarme.

— Emily Brandt?

Un polițist înalt în uniformă se îndreaptă spre mine. Verdele copacilor și al tufișurilor strălucește sub fasciculul de lumină al lanternei sale, înainte ca întunericul să pună din nou stăpânire pe parc.

— Nihizén, spun eu. Emily Nihizén.

— Dumneavoastră l-ați găsit?

Polițistul face semn din cap în direcția pantei. Îmi ridic privirea și văd luna plină atârnând palidă deasupra strâmtorii asemenea unui glob disco. Priveliștea e aidoma unui tablou, și aș vrea să rămân cufundată în el, dar lumina puternică a lanternei mă readuce în prezent, întrebarea se repetă și eu clatin din cap, legănându-mă.

— Vreți să stați jos?

Mă apucă de încheietura mâinii, iar eu îmi înfig călcâiele în pământ, adunându-mi trena pe braț.

— Nu, sunt bine.

— Deci nu dumneavoastră l-ați găsit?

— Oaspeții noștri.

Îmi ridic privirea.

— Cum… Ce-o să ne facem cu ei?

Nu-mi răspunde, dar mă conduce departe de-acolo.

Ne mișcăm încet, de-a lungul aleii de pietriș. Corpul mi-e deopotrivă greu și lipsit de greutate, picioarele mi se poticnesc.

Torțele s-au stins. O ambulanță și două mașini de poliție sunt parcate neglijent în curte. Nu par a fi la locul lor, n-ar trebui să se afle aici. De pe terasa castelului se aud voci agitate. Femei și bărbați îmbrăcați de gală se înghesuie în jurul balustradei joase, scrutând parcul întunecat.

Când ajungem la treptele terasei, zgomotul se oprește. Am senzația că toată lumea se întoarce, că se holbează la mine. Printr-un filtru încețoșat de lacrimi îmi privesc pantofii albi cu toc trecând de la o treaptă la alta, lăsându-l pe polițist să mă conducă spre ușile de sticlă.

E plin de lume, dar liniștea e mormântală.

Tăcerea se sparge în momentul în care pășesc pragul sălii de mese. Sunetul vine de jos, din parc. Începe ca un scâncet scăzut și se transformă într-un urlet de jelanie.

Disperarea abisală taie noaptea de august.

NUNTA

1.

ANNIKA

Soarele dimineții a trezit o muscă ce se încăpățânează să-mi bâzâie în jurul capului. Pentru o lungă perioadă încerc să o ignor, străduindu-mă să rămân pe jumătate adormită. Apoi mă enervez. De ce-o fi trebuind să stea nenorocita de muscă fix aici? Poate că apartamentul meu nu e mare, dar e destul loc pentru amândouă. Când musca îmi aterizează a treia oară pe nas, îi dau una, unicul rezultat fiind că mă lovesc în față.

A sosit momentul. Sâmbăta la care, timp de mai bine de șapte luni, am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu mă gândesc. Sâmbăta pe care am marcat-o în calendar cu o cruce mare și neagră. Ridic pătura cu care m-am învelit azi-noapte, îmi strecor mâna pe canapea și îmi găsesc mobilul între două perne. Ecranul crăpat arată ora șase fără un sfert. Mi-ar fi prins bine încă două ore de somn. Cel puțin. Dar creierul meu a intrat deja în acțiune și îmi va fi imposibil să adorm din nou.

Capul îmi cade pe spate pe perna decorativă, iar mobilul îmi scapă din mână și aterizează pe covorul de sub măsuța de cafea. Închid ochii, stau perfect nemișcată și, în același timp, simt un pocnet ușor în frunte. De ce-oi fi băut aseară? Dacă pe parcursul întregului an există o zi în care mi-ar prinde bine să fiu ca nouă, ziua aceea este azi. Ce-o fi fost în capul meu?

Adevărul este că am reflectat mult. Era vineri seara, după o săptămână lungă de muncă. Eram cu nervii întinși la maximum și știam că nu voi putea adormi fără alcool.

Ideea era să beau un pahar de vin roșu, cel mult două, lângă pizza. Cutia de vin de pe masa de lângă mine îmi spune că probabil am băut mai mult de-atât. Mă simt rău. E greu de spus dacă de vină e vinul sau data de azi.

Musca s-a mutat la fereastră și se aruncă pe geam cu o frenezie impresionantă. Număr pe degete. Peste șapte ore trebuie să fiu gata – cu prânzul luat și bagajul pregătit cu lucruri pentru o noapte. În șapte ore

trebuie să fiu gata să mă urc la volan. Drumul până acolo mi se pare de-a dreptul imposibil. Ca și cum ar trebui să escaladez un munte. Sau poate, mai degrabă, să fac o drumeție în deșert. Limba mi-e lipită de cerul gurii, dar nu știu nici măcar cum o să reușesc să mă ridic de pe canapea ca să beau niște apă.

În orice caz, ceea ce mă așteaptă la final va fi mult mai rău decât pregătirile. Împreună cu Pirkko, colega mea de încredere, am petrecut câteva ore încercând să găsesc scuze: „Aveam deja rezervată o excursie", „Trebuie să duc motanul la operație" sau „Am indigestie" sunt câteva dintre sugestiile pe care le-am luat în calcul. Dar nu există scuze acceptabile. Și presupun că o parte minusculă din mine *vrea* să participe. Altfel n-aș fi acceptat invitația, nu-i așa?

Scrisoarea zăcea pe covorul din hol într-o miercuri de la mijlocul lunii ianuarie. Tocmai mă întorsesem acasă de la serviciu, după ce făcusem și niște cumpărături. O ploaie înghețată de Skåne[{1}], combinată cu un vânt puternic, mă făcuse să-mi închid până sus fermoarul pufoaicei, iar gluga îmi era trasă peste căciula tricotată și înnodată strâns. Mi se vedeau doar nasul și ochelarii.

Am simțit o neliniște din prima clipă, din cauza culorii plicului – roz pal – și a faptului că am recunoscut scrisul de mână. Scrisul de mână al fiicei mele.

De fapt, n-a fost o surpriză prea mare. Cu toate astea, inima mi-a bătut cu putere când am văzut literele argintii pe felicitarea tipărită. Cu pufoaica încă încheiată până la gât, m-am afundat în scaunul de lângă birou, mi-am împins degetul arătător sub clapeta plicului și am împins în sus. Hârtia mi s-a lipit de degetele transpirate, ochelarii îmi erau încețoșați de la plimbare, dar nu mi-a fost greu să citesc textul.

Marcați data în calendar!
Nunta va avea loc pe 24 august 2019.
În curând trimitem invitațiile și informațiile suplimentare.
Emily & William

Cuvintele îmi dau fiori și acum și îmi bag picioarele sub pătură. Musca pare să fi renunțat la încercările de evadare. Încă bâzâie, dar sunetul e din ce în ce mai slab.

Mi-aș dori să fiu în altă parte. Sau, mai bine zis, mi-aș dori să fiu altcineva. Lucrurile nu ar fi trebuit să stea așa. Dar e o naivitate să crezi că-ți poți planifica viața. Viața curge, iar dacă încerci să planifici ceva, vei fi doar dezamăgit.

2.

EMILY

— Te iubesc.

William îmi sărută fruntea transpirată și se rostogolește pe partea lui de pat, rămânând pe spate, gâfâind.

— Și eu.

Cuvintele vin în șuvoaie.

— Te iubesc.

Tresar când arunc o privire la ceas.

— La naiba, William! Trebuie să ne grăbim. Asta nu făcea parte din plan.

Mă întâmpină o pereche de ochi albaștri, sclipitori.

— E numai vina ta, spune zâmbind. Poți să te învinovățești pentru că ești irezistibilă.

Mă ridic în șezut, îi dau un ghiont ușor în lateral și apoi mă trag către marginea patului.

— Sus și la treabă, strig, în timp ce mă îndrept spre baie. Trebuie să fii la Ibbe în curând, nu-i așa?

— Relaxează-te, draga mea. Totul e sub control.

Mă grăbesc să intru în duș, deschid robinetul și închid ochii. Nu-mi vine să cred că în sfârșit a sosit ziua pe care o aștept de atâta timp. Întregul eveniment îmi e deja stocat în minte ca un film. Știu exact cum va fi montat, ce muzică va răsuna în fundal și cum va arăta produsul final. Același lucru e valabil și pentru toate fotografiile. Îmi sunt deja pe retină, aranjate mental într-un album de amintiri numit *Dragostea noastră.* Sau ceva de genul.

— Ești bine?

Vocea lui William mă face să tresar. Când își bagă capul în cabină, trag

para de duș și îndrept jetul drept înainte. De-abia reușește să se ferească.

— Scuze.

William râde de pe cealaltă parte a peretelui de sticlă mată.

— Nu m-am putut abține.

În timp ce mă epilez pe picioare, trec în revistă ce a mai rămas de făcut din toată lista. Nu mai e foarte lungă, majoritatea articolelor sunt bifate.

În ultimul an mi-am petrecut aproape tot timpul liber luând oferte de la diferite locații de nuntă, degustând meniuri cu trei feluri de mâncare și căutând rochia perfectă. Am ales florile, am angajat muzicienii și fotografii, am comandat invitațiile, cartonașele care indică locurile la mese și programul muzical{2}. Se poate spune că am beneficiat de faptul că lucrez într-o agenție de publicitate. În calitate de coordonator, nu mă ocup eu însămi de design, dar colegii mei m-au ajutat să aleg hârtia, culorile și fonturile pentru toate materialele tipărite.

Întrucât William a fost nevoit să pună pe primul loc serviciul, a sugerat la un moment dat să apelăm la ajutorul unui organizator de evenimente. După o analiză atentă, am refuzat. N-am vrut ca un străin să planifice ziua noastră cea mare. Am găsit Castelul Örenäs{3} din pură întâmplare. O fată de la sala de sport mi-a arătat o postare pe Instagram, m-am uitat pe site și am simțit imediat că este locul potrivit pentru noi. Romantic și luxos, exact mărimea potrivită.

William i-a invitat pe jurnaliștii de la *Hänt i Veckan*{4}. Sau, mai degrabă, revista plătește pentru a avea exclusivitate la nunta noastră. Mi se pare cam ieftin să te vinzi unui tabloid. Pe de altă parte, e de preferat ca la eveniment să participe doar un număr limitat de jurnaliști.

Facem cu rândul la duș, iar eu îmi pun halatul, mă întorc în bucătărie și fac ordine după micul-dejun întrerupt în grabă. Zâmbesc larg, din senin, când îmi amintesc cum m-a urmărit până în dormitor. Nimeni nu mă poate zăpăci așa cum o face William. Iar sentimentele par să fie reciproce. Și acum, după cinci ani, ne e greu să ne abținem când suntem unul lângă celălalt. Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc. El e dragostea vieții mele și n-o să renunț niciodată la el.

— Gata, plec.

William e îmbrăcat și și-a pus valiza lângă scări. Husa lungă pentru costum atârnă pe balustradă.

— Ce rapid ai fost.

Mă apropii de el și îmi sprijin capul pe pieptul lui.

— Ai emoții?

— Deloc, spune și mă sărută în creștetul capului. Doar te-ai gândit tu la toate.

Fac un pas înapoi.

— Așa e. Doar cineva mă îngrijorează puțin.

— Cine?

Pare cu adevărat mirat.

— Mama.

— Ei!

William se îndreaptă spre scări și apucă mânerul de piele al valizei.

— Nu-ți face griji. Va fi bine. De obicei nu se face de râs în public, nu-i așa?

— Cel puțin nu în ultima vreme, spun și clatin din cap, mai ales pentru a scăpa de neliniștea care nu prea vrea să dispară. Dar ai dreptate, nu-mi mai fac griji.

— Salută-le pe Cissi și pe Amanda.

William mă sărută pe fugă înainte să-și ia fracul din cuier.

— Deja mi-e dor de tine.

Structura de oțel a scărilor scârțâie sub picioarele lui și, în curând, ușa de la intrare se trântește. Îmi strâng mai tare halatul în timp ce mă îndrept spre fereastra panoramică pentru a-i face cu mâna. Ajung la timp ca să-l văd pe William cu mâna întinsă, înainte să dispară. În fața mea strălucește marea și la orizont se întrevede silueta podului Öresund{5}. Un alergător cu căști mari pe urechi dă colțul la Bar Italia, un grup de turiști își fac poze unul altuia pe vârful Titanicului{6}. Soarele strălucește, exact ca în visele mele.

Plec de la fereastră, îmi găsesc mobilul și îl deblochez. 24 august. Nu-mi vine să cred că a venit ziua noastră. Nimic n-o va strica – nimeni n-o *poate* strica.

Nici Erik. Nici mama.

Stomacul îmi zvâcnește. Fratele meu face scandal foarte rar, dar în mama nu poți avea încredere. Am făcut oare bine că am invitat-o?

Annika Brandt este, alături de vreme, unul dintre puținele elemente din planificarea detaliată a nunții asupra căruia nu am niciun control. Știu ce părere are despre William. Toată lumea care ne cunoaște familia, sau care a

cunoscut-o pe vremuri, știe ce părere are despre el. Mama n-a făcut niciodată un secret din asta. Dimpotrivă. Și-a trâmbițat opiniile oricui a vrut s-o asculte.

Când eu și William am devenit un cuplu, am crezut că se va înmuia, că va începe să-l vadă așa cum e în prezent. Am sperat la reconciliere. Un nou început pentru mine și mama, pentru mama și William, și chiar pentru familiile noastre. Dar nici logodna și nici planurile de nuntă nu au avut efectul dorit. Dimpotrivă, fiecare pas ne-a îndepărtat și mai mult. Mama se comportă precum un copil mic – abia dacă vorbește cu mine de când i-am spus că ne căsătorim.

Tata a promis că va fi cu ochii pe ea și îmi pare puțin rău pentru el din cauza asta. Ar trebui să se bucure diseară în loc să facă pe bona fostei lui soții, pe jumătate beată. Dar simt o anumită responsabilitate față de William. Având în vedere tot ce a spus și a făcut mama, nu vreau să risc nimic. Nu trebuie să uităm că William este acum o persoană publică. Oamenii sunt invidioși pe succesul lui și oamenii invidioși caută greșeli.

Ar fi jenant dacă mama s-ar îmbăta în fața oaspeților și a jurnaliștilor prezenți. În același timp, ce fel de fiică aș fi dacă nu mi-aș invita propria mamă să-mi fie alături în cea mai importantă zi din viața mea?

3.

ERIK

— Unde-ai pus fracul?

Pașii lui Nike se apropie și eu dau drumul la stofa neagră, închizând rapid fermoarul.

— Nu te-ai răzgândit? întreabă, apoi continuă imediat: Nu răsufla așa ușurat! Mă referam dacă vrei să te schimbi acum sau mai târziu.

Pentru o clipă, chiar am crezut că se referă la nuntă.

— Înțeleg. Și nu, nu m-am răzgândit. Mă schimb când ajungem.

Ia punga cu haine, se pregătește să iasă din nou în hol, dar se oprește la jumătatea drumului și se întoarce.

— Cum te simți?

Parcă am un laț care mi se strânge în jurul gâtului.

— Bine, răspund și înghit în sec. De ce întrebi?

— Pari cam posomorât.

— Ei!

Încerc să zâmbesc, dar nu-mi prea iese.

— E doar faza asta cu William și… faptul că a rezervat un castel întreg. Ce naiba!

Nike îmi întoarce zâmbetul.

— Probabil că n-a rezervat toată proprietatea, spune ea. Örenäs are săli de conferințe și un centru spa. Se pare că sunt mai multe clădiri.

— N-are nicio noimă, bodogănesc eu. Castelul, codul vestimentar și… Sunt atât de obosit. Pe cine-o fi vrând să impresioneze?

— Pe invitați, aș zice, spune Nike și ridică din umeri. Sau poate întreaga lume. Doar are o sută de mii de urmăritori pe Insta, nu-i așa? Și probabil că n-a hotărât totul de unul singur. Sunt sigură că sora ta a avut un cuvânt de spus.

Oftez și mă uit pe fereastră. Mai e o lună până la toamnă, dar, din cauza secetei din timpul verii, se văd deja frunze îngălbenite în cel mai apropiat petic de pădure. E plăcut să locuiești în centru și să ai totuși pădurea atât de aproape. N-am regretat niciodată că am venit aici la facultate, Göteborg are multe avantaje. Spre deosebire de colegii mei, am sărit peste statul la cămin și mi-am cumpărat direct un apartament. Agentul imobiliar a subliniat faptul că studenții de douăzeci de ani nu erau clientela sa obișnuită. Dar cel puțin banii n-au fost o problemă.

Mă uit din nou la Nike.

— Mâine plecăm imediat după micul-dejun. N-am de gând să stau nici măcar un minut în plus dacă nu e musai.

— Capul sus, Erik. Gândește-te la asta ca la o minivacanță.

Știe că voi protesta și ridică o mână ca să mă facă să tac.

— Primești mâncare bună, vin și mic-dejun la hotel fără să te coste nimic. Ăsta e un lucru bun, nu-i așa?

O cină și o noapte de cazare la Castelul Örenäs ar fi fost grozave, dacă n-ar fi trebuit să întâlnesc o mulțime de oameni care să-mi amintească de toate lucrurile pe care vreau să le uit. Luni întregi am fost hotărât să nu merg, dar Nike m-a împiedicat să răspund sub impulsul emoțiilor. La fel ca tata, a încercat să mă facă să văd lucrurile din perspectiva surorii mele.

— Emily te vrea acolo. Altfel nu te-ar fi invitat.

În ultima zi în care puteam să comunic răspunsul, am trimis un e-mail la adresa de pe invitație și am acceptat. Am mințit, spunând că trebuie să iau cu mine o asistentă personală, adică pe Nike. Răspunsul a venit aproape imediat. Bineînțeles că era în regulă să vin cu o asistentă. Emily a promis că ne va rezerva camere alăturate. M-a întrebat dacă e în regulă să fim cazați în anexă în loc de castel. La parter, bineînțeles.

I-am răspuns că era perfect în regulă. Dar nu e în regulă. Ceea ce urmează să se întâmple e de neimaginat. Complet de neimaginat. Faptul că sora mea și William se căsătoresc trebuie să fie răzbunarea universului. Sau poate doar o dovadă că legea lui Murphy{7} chiar există.

William Nihizén, fostul meu coleg de clasă și fostul meu coechipier. Acum fondator și director executiv al WibNet, o așa-zisă companie de tehnologie. Sună modern, dar, în realitate, nu fac decât să calculeze cotele și să le încarce pe diverse site-uri de pariuri.

I s-a prezis un viitor strălucit ca fotbalist, dar a renunțat la fotbal pentru a studia informatică la Universitatea din Lund. Într-un mod nu neapărat neașteptat, și-a abandonat și studiile cu puțin timp înainte de absolvire. Este astfel cu atât mai surprinzător faptul că firma pe care a înființat-o a avut un succes atât de mare.

Viitorul meu cumnat a devenit un idol pentru tinerii antreprenori care visează la o carieră în domeniul tehnologiei informațiilor. Ține frecvent prelegeri și apare des și la televizor. De cele mai multe ori, povestește despre parcursul său de succes, de la primele tentative timide din apartamentul în care locuia în vremea studenției până la iminenta listare la bursă. De obicei face mare caz de faptul că a ajuns singur în vârf, subliniind întotdeauna că a avut un start dificil. „Crede în tine!” și „Dacă vrei, poți reuși!” sunt câteva dintre multele platitudini pe care le presară.

Chestia asta mă deranjează, pentru că William Nihizén n-a avut un start dificil. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Sigur că anul de după terminarea liceului n-a fost tocmai plăcut, dar tata Krister s-a aflat întotdeauna în fundal. A rezolvat toate treburile murdare pentru fiul său. Krister i-a cumpărat lui William apartamentul unde-a stat în studenție – în buricul Lundului – cu trei milioane de coroane{8}, și apoi a continuat să-și susțină financiar fiul până când acesta s-a lansat cu adevărat.

Cei mai mulți oameni uită, de asemenea, că Ibbe, partenerul de afaceri al

lui William, e de fapt creierul din spatele întregii afaceri. William nu e altceva decât directorul general și imaginea publică a companiei. Dar pentru mulțimea tot mai mare de admiratori, lucrul ăsta nu pare să conteze prea mult. William Nihizén are alura unui om de succes. Știe cum să transmită dincolo de ecran și să convingă companiile de pariuri din întreaga lume să folosească platforma de pariuri WibNet pentru sume exorbitante.

Nu știu de câte ori am fost pe punctul să-l sun și să-i spun totul. Nu că i-aș vrea răul, pentru că am trecut de faza asta. Dar vreau să împărțim povara.

4.

MATS

— Ce mai faci, dragule?

Isobel e în spatele meu. Își pune mâinile pe umerii mei și îi masează ușor.

— Bine, răspund și întorc hârtia plină de notițe pe toate părțile. Dar probabil că va trebui să rescriu totul, nu înțeleg mai nimic din ce scrie aici.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Bine, spune ea și îmi dă drumul. Dar apucă-te repede. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Rup o nouă foaie de hârtie din caiet și încep să scriu, dar mă blochez deja la primul rând. Textul e plin de tăieturi și săgeți ici și colo. Transpir, deschid tabachera de pe masă și iau un snus[{9}]. Ce naiba se petrece cu mine? De ce-am amânat asta până în ultima clipă?

Pe vremuri îmi plăcea să vorbesc în public. Obișnuiam să improvizez și adesea îmi ieșea foarte bine. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă. Apropo, evenimentul de astăzi e foarte special și trebuie să cumpănesc bine ce vreau să spun. Totul trebuie să fie perfect când tatăl miresei ține un discurs. Trebuie să fie emoționant, dar nu prea sentimental, și amuzant, dar fără să fie grosolan. Emily nu trebuie să se simtă jenată în fața prietenilor ei.

Dacă e să fiu sincer, mi-ar fi plăcut ca nunta să fie mai puțin grandioasă. Nu mă simt confortabil la evenimente fastuoase și nu pot să nu aștept cu

nerăbdare weekendul viitor, când acest spectacol se va fi terminat. Nu sunt multe lucruri care să bată o sâmbătă obișnuită. Câteva ore la muncă, poate un pic de grădinărit și apoi o bere în fața televizorului.

Când Emily a venit acasă și mi-a spus că s-a cuplat cu William Nihizén, am sperat la o aventură, spunându-mi că se va termina curând. Erau atât de tineri pe atunci și părea puțin probabil că vor rămâne împreună mai mult de câteva luni. Încă sunt tineri, dar dragostea lor a dăinuit, iar eu n-am putut face nimic în privința asta. Cum aș putea să o împiedic pe fiica mea să se căsătorească cu băiatul pe care îl iubește, când și băiatul o iubește la rândul lui?

E clar că niciodată n-o să putem tăia legăturile dintre noi și familia Nihizén. Eu m-am împăcat cu ideea asta, spre deosebire de mama lui Emily. Annika nu e rezonabilă în privința asta.

— Ce faci, Mats? Ai adormit?

Întrebările lui Isobel îmi întrerup șirul gândurilor, îndoi hârtia și îmi iau ochelarii de citit de la ochi.

— Cu ce te pot ajuta?

Zâmbește și mă înghiontește cu umerașul pe care îl ține într-o mână.

— Pentru început, poți încărca mașina.

Duc bagajele afară. Mă întorc înăuntru să-mi iau fracul și o aud pe Isobel fredonând o melodie care se difuzează la radio. Mirosul de bacon se răspândește în casă. Am decis să luăm un prânz simplu înainte să plecăm. Trag cu ochiul în bucătărie, privindu-mi partenera făcând pași mici de dans în fața aragazului. Bluza îi acoperă aproape de tot pantalonii scurți de ciclism, iar părul lung și negru îi e prins într-o eșarfă cu model floral, probabil ca să nu prindă miros de mâncare.

— Diseară e musai să dăm o tură pe sub candelabre, spun și ridic husa pentru costum din fața mea. Nu avem în fiecare zi ocazia să mergem la o nuntă într-un castel.

— Să nu uiți pachetul, zice Isobel, ridicându-și privirea din tigaie. E în dulapul din dormitor.

Mă întorc la mașină, agăț husa de tetiera scaunului din dreapta și verific dacă haina este într-adevăr la locul ei înăuntru. Cămașa și pantalonii așteaptă pe pat, nu are rost să ne îmbrăcăm până nu mâncăm. Ușa vecinului se trântește de cealaltă parte a gardului viu și mă grăbesc să urc scările. N-am timp acum să ascult vreun monolog marca Tommy.

Pachetul se află într-adevăr în dulap, deasupra unui teanc de pulovere tricotate, și e împachetat după toate regulile artei. Ne-a fost greu să ne decidem asupra cadoului de nuntă. Ce să dăruiești unui cuplu tânăr care are deja tot ce-i trebuie și care înoată în bani? După multe ore de despicat firul în patru și după puțină ciondăneală, am decis să le dăruim o moștenire de familie. O cutie veche din lemn cu încrustații frumoase, care provine de la familia lui Isobel din Columbia. Când vine la noi, Emily o atinge întotdeauna cu plăcere.

Habar n-am ce intenționează fosta mea soție să le ofere mirilor. Annika și cu mine am terminat-o unul cu celălalt, luăm legătura doar în caz de urgență.

Mobilul e pe noptieră. Las pachetul jos și verific dacă m-a sunat cineva. Slavă Domnului că Erik nu m-a contactat, înseamnă că e bine.

Exact când îmi strecor mobilul în buzunar, se aude semnalul care indică un apel nou și pescuiesc iarăși aparatul. Numai să nu fie de la pensiunea pentru câini. Femeia care i-a luat în grijă pe Zorro și Zita părea genul care sună pentru orice nimic. Genul care să ne ceară să venim să-i luăm din cauza unei bășini trase aiurea.

Dar nu e femeia de la pensiunea pentru câini. Arunc o privire rapidă și, când văd cine e, mă trece un fior prin tot corpul.

CU OPT ANI ÎN URMĂ

5.

ERIK

— Erik! strigă William și ridică un braț în aer. Aici!

Se află pe terasă împreună cu Hampus, Ibbe și Robin. Toți patru sunt îmbrăcați în pantaloni de costum și cămăși albe și fiecare ține în mână câte o doză de bere. Par adulți. De fapt, suntem adulți, anul trecut am împlinit optsprezece ani. Dar acum începe totul cu adevărat. Viața de adult.

Chipiul de absolvire a liceului{10} mă mănâncă și îl împing înapoi pe ceafă, nerăbdător să-l dau jos. Petrecerea de azi, de-acasă de la Hampus, e ultima dintr-un lung șir. După ce am fost dați afară de la Petri{11} marți, în restul săptămânii am fost la cel puțin două petreceri în fiecare noapte. Gazonul mi se clatină sub picioare. Poate că ar trebui să o iau mai ușor, mâine am meci și trebuie să fiu într-o formă decentă. Pe de altă parte, doar o dată în viață absolvim liceul – și dacă nu acum, atunci când să o facem lată? Mă irită și faptul că William și Ibbe sunt chemați duminică la prima echipă. Eu de ce-aș sacrifica o seară de petrecere pentru un simplu meci la echipa a doua?

Urc pe terasă și mă aplec sub o grămadă de baloane albastre și galbene{12} care atârnă la înălțimea feței. Colegii mei dezbat la ce club să mergem diseară.

— Étage, zice Robin. Privé e pentru gay și tipi la costum.

Toată lumea râde la unison.

— Ai stat pe el? spun eu și dau o palmă chipiului ars de soare al lui William, astfel încât acesta zboară și aterizează pe treptele de lemn.

— Du-te dracului.

Își ia chipiul și zâmbește.

— Ei, a zburat din camion{13} și-a aterizat în mijlocul străzii. Noroc că nu l-a călcat nimeni.

Încerc să scanez mesele lungi din interiorul cortului de petrecere. Câteva fete cântă melodia „Save the World” a celor de la Swedish House Mafia, râsetele răsunând între pereții albi de plastic.

— Nu trebuia să vină și Sanja?

Cuvintele ies ușor atunci când ești amețit.

— De ce întrebi? zice Ibbe și-mi dă un pumn în braț. Ți s-au aprins călcâiele după ea?

— Ei bine, spune William. Cui nu i s-au aprins călcâiele după Sanja?

Zâmbesc că așa se cade, în timp ce ceilalți râd și închină un toast. Robin se apleacă spre mine.

— Am văzut-o pe soră-ta și pe prietena ei… cum o cheamă… Cilla?

— Cissi, spun eu.

— Așa, da.

Respirația lui Robin îmi încălzește urechea.

— E o bunăciune.

Mi-e greu s-o privesc pe prietena surorii mele ca pe-o bunăciune. În ochii mei, atât Cissi, cât și Emily sunt niște puștoaice. Sunt chiar puțin supărat pe Hampus pentru că le-a invitat la petrecere. William scotocește în lada de lângă peretele casei, găsește o doză de bere și o deschide. Spuma se revarsă pe margine. O linge, apoi mă ia de după umeri.

— Ce mai faci, omule?

Chiar atunci o zăresc. Vine direct spre noi. Rochie scurtă, galben-deschis, părul despletit.

— Mai bine ca niciodată, spun eu, fără să pot să-mi rețin un zâmbet.

William îmi dă drumul, iar eu sar pe gazon.

— Salut.

Îmi vibrează fiecare celulă din corp.

— Vrei ceva de băut? Mă duc eu să-ți aduc.

— Cidru, mulțumesc.

Sanja zâmbește.

— Poți să-i aduci unul și Yasminei?

Abia acum descopăr că e prezentă și prietena ei.

Până când iau sticlele de cidru și mă întorc, au dispărut amândouă. Mă uit în jur. Se joacă de-a v-ați ascunselea? Mă simt prost să umblu aiurea cu două sticle pe care nu le vrea nimeni.

În cort e nebunie și muzica e dată la maximum. Stau la intrare și caut cu

privirea printre mese, apoi o zăresc pe Cissi. Se vede clar că nu e în apele ei când mă apropii. Probabil că din cauza berii tari, din care a băut deja jumătate. De parcă mi-ar păsa! Fetele sunt într-a noua și, din punctul meu de vedere, n-au decât să bea atâta cât pot duce.

— Emily a plecat?

Trebuie să țip ca să mă fac auzit.

— Nu, e…

Cissi se apleacă puțin într-o parte, încercând să ascundă sticla.

— E la baie.

— Dar Sanja și prietena ei? Le-ai văzut?

Cissi se încruntă.

— Pe cine?

— Las-o baltă.

Pun una dintre sticlele cu cidru pe masa de bufet și ies în grădină cu cealaltă în mână. Iau o înghițitură și arunc o privire spre terasă. E o grămadă de lume acolo, dar nu-i mai văd pe William și pe ceilalți. Nici Sanja nu se vede nicăieri. Unde s-o fi dus? Doar n-o fi plecat? Mi se strânge stomacul la gândul că ar putea fi într-un taxi în drum spre oraș. Fără mine.

6.

ANNIKA

— Nu vii mai bine acasă cu mine?

Mă uit la soțul meu în timp ce face un pas pe trotuar. Semiîntunericul nopții de vară s-a lăsat asupra zonei rezidențiale și luminile sunt stinse peste tot, cu excepția casei familiei Nihizén. Gittan trage cu ochiul pe fereastra din bucătărie, de parcă ar vrea să alunge ceva rău.

— Ia-o înainte, vin și eu în curând.

Mats zâmbește. E cherchelit.

— Povestim puțin despre ce-o să jucăm la pronosport.

Krister încuviințează din cap.

— Lucruri importante, Annika.

O pornește după Lucifer. Terrierul negru trage de lesă, nerăbdător să

plece.

— Fii liniștită. Am eu grijă de bătrânelul tău.

N-are niciun rost să ne certăm. Mats și-a uitat cheile, ca de obicei, iar eu promit să pun cheia de rezervă afară. Apoi vreau să mă bag direct în pat. Rareori am tânjit atât de intens după somn.

Ne despărțim, iar eu îmi încep scurta plimbare. Când suntem invitați la cină la familia Nihizén, ne întoarcem întotdeauna târziu acasă. Gittan gătește grozav, iar Krister se asigură că toată lumea are paharele pline. Fariba și Massoud au fost și ei invitați astă-seară și timpul a zburat. Conversația s-a învârtit mult în jurul băieților noștri, care au aceeași vârstă. Am vorbit despre viețile lor în general și despre fotbal în special. Deseori ajungem la subiectul ăsta.

Mă cuprinde un fior de iritare când îmi amintesc de anunțul lui Massoud. Băieții s-au antrenat mult cu prima echipă a clubului în primăvara asta, ajungând chiar să joace câteva meciuri. La începutul serii, am povestit despre meciul de duminică. Se zvonește că în tribune se va afla un antrenor de la una dintre echipele de tineret ale clubului Malmö{14}. Nimeni nu vrea să rateze șansa să arate de ce e în stare.

Toată săptămâna i-am ținut pumnii strânși lui Erik, să fie selectat. Faptul că vizita antrenorului de la marele club coincide cu săptămâna absolvirii liceului nu mi se pare deloc de bun augur, iar înainte ca Erik să plece la bal, am încercat să-l conving să o lase mai moale cu alcoolul. Nu sunt sigură că a receptat mesajul.

În calitate de manager al primei echipe, Massoud are acces la cele mai recente informații, și nu fără mândrie a citit invitația care tocmai fusese trimisă jucătorilor. Pe listă se aflau atât William, cât și Ibbe. Numele lui Erik lipsea însă – ceea ce înseamnă, cel mai probabil, că el a fost convocat la echipa a doua pentru meciul de mâine.

E de-a dreptul de neconceput! Nu reușesc nicicum să înțeleg cum gândesc antrenorii. Ibbe e fiul managerului echipei, ceea ce de obicei conferă avantaje, dar Erik e și mai rapid, și mai puternic decât William – și totuși nu a fost selectat.

Bineînțeles, n-aveam cum să pun la îndoială procesul de selecție al echipei în timpul discuției de la cină. A trebuit de fapt să îmi reprim toate gândurile care îmi treceau prin minte. Ca părinte, trebuie să faci un pas înapoi când copiii împlinesc optsprezece ani, să nu te mai amesteci. Doar că

îngrijorarea pentru dezamăgirea lui Erik încă îmi sfâșie inima de mamă. Nu contează că e deja adult.

Fiul meu e talentat. E chiar unul dintre cei mai talentați. Problema lui e că nu știe să se facă remarcat. Atunci când vine vorba despre prima echipă, Erik și William concurează pentru același post, dar în timp ce William e extrem de sociabil, Erik a fost întotdeauna puțin precaut. Dintotdeauna antrenorii au ales tipii încrezuți în detrimentul indivizilor mai retrași.

Supărarea mea e pe cale să se transforme în furie, dar n-are niciun rost să mă enervez. „Dă-mi puterea de a accepta ceea ce nu pot schimba”. Nu așa se spune? Și, oricum, sunt convinsă că va veni și vremea lui Erik. E doar o chestiune de răbdare și de perseverență.

Aleea din fața garajului e învăluită în întuneric. Poate că Mats se va mobiliza și va repara luminile exterioare în weekend. A promis că nu va merge la magazin nici sâmbătă, nici duminică. Să vedem dacă chiar așa va fi. Nu e ușor să faci un mic magazin de cartier să fie profitabil și înțeleg că trebuie să lucreze și serile, și în weekenduri – chiar dacă a angajat o casieriță. Dar uneori cred că Mats se simte mai bine la serviciu decât acasă, întotdeauna are ceva de reparat la magazin și rareori pare supărat din cauza asta.

Deschid ușa, iau cheia de rezervă și o așez sub ghiveciul cu mușcate de pe scări. Nu e o ascunzătoare prea originală, dar nimeni nu s-a deranjat să găsească una mai bună.

Lampa de tavan din hol îmi luminează drumul până la bucătărie. Mă îndrept spre frigider și îmi torn un pahar mare de lapte. Încep să resimt și faptul c-am amestecat băuturile și cantitatea lor. Cifrele cu led ale cuptorului cu microunde îmi arată că se apropie ora 00.30. Casc de-mi trosnesc fălcile.

Paharul gol sfârșește în chiuvetă. Verific dacă ușa de la intrare e încuiată, urc la etaj și arunc o privire în camera lui Emily. Descopăr că doarme la Cissi. Spunea că fac un maraton de filme de groază, sau așa ceva. După ce mă spăl neglijent pe dinți, pot în sfârșit să mă bag în așternuturi. De-abia am timp să mă gândesc la meciul ăla blestemat cu echipa a doua și mă și ia somnul.

•

Un sunet deranjant mi se strecoară în vis. Durează o clipă până să-mi dau seama că sunetul vine de afară, din lumea reală. Mobilul meu. Mijesc ochii,

îmi e greu să-i deschid. Cât o fi ceasul? Caut cu mâna dreaptă pe noptieră, în timp ce mobilul sună tot mai tare. În cele din urmă pun mâna pe telefon, observ că ora e 1.17 și, în aceeași clipă, îmi dau seama că Mats nu e în pat. Instant mă trezesc de-a binelea și mă ridic în șezut.

— Annika la telefon.

Cineva respiră greu la celălalt capăt al firului și mă înfrigurez.

— Alo?

Vocea mea sună ciudat.

— E cineva acolo?

— Alo, sunt Patrik.

O respirație gâfâitoare și apoi:

— Patrik Svensson.

Patrik Svensson? Inima îmi bate cu putere în piept, în timp ce creierul meu caută o explicație, un context.

— Patrik, de la numărul 16, continuă bărbatul de la celălalt capăt al firului. Noi suntem cei cu Rocky, ciobănescul german. Mă auziți?

Rocky. Bestia aia care bălește și care e gata de atac de fiecare dată când apare cineva pe trotuar. Îl văd pe stăpânul lui cu ochii minții. Un bărbat înalt, atletic, cu o tunsoare à la Zlatan[{15}]. Pare a fi în aer liber și pare că merge repede. Sau că aleargă.

— Da, vă ascult.

Capul îmi pulsează și timp de-o secundă simt că-mi vine să vomit.

— Ce… s-a întâmplat ceva?

Doamne Dumnezeule!

Să nu fie copiii.

Spune-mi că totul e în regulă.

— Eram doar… Am ieșit cu Rocky și…

Se aude un hârâit în telefon. Vocea lui Patrick dispare și mi se pare că se aud mai multe voci în fundal, oameni care strigă.

— E Erik.

Vocea lui Patrick se aude din nou clar.

— Un accident de mașină… El…

Nu.

Nu Erik.

Nu Erik al meu.

Cu o groază crescândă, îmi dau seama că asta este, că în cele din urmă a

venit. Apelul. Apelul de care m-am temut în fiecare minut de când s-a născut. Degetele îmi amorțesc și telefonul aproape că-mi alunecă din mână.

— Ce… ce s-a întâmplat? E rănit?

— Eu…

Patrick ezită, apoi spune:

— Cred că da. Suntem un pic mai departe, nu vreau să mă apropii prea mult. Îl urcă acum în ambulanță.

7.

MATS

Alerg ultima bucată fără să mă opresc, chiar dacă fiecare respirație îmi arde plămânii. Cămașa mi se lipește de spate, picăturile de sudoare îmi curg pe ochi, încețoșând totul în jur. Odată ajuns acasă, mă opresc în spatele gardului viu, mă aplec și îmi sprijin palmele pe genunchi până când pulsul accelerat încetinește. Mă îndrept, arunc o privire spre fațadă și văd că toată casa e luminată.

De îndată ce îmi recapăt suflul, mă izbește din nou realitatea. Mă atacă fără preaviz, făcându-mi un placaj puternic în lateral. Bâjbâi, căutând sprijin, și următorul lucru pe care îl știu e că sunt la jumătatea drumului în interiorul gardului viu. Depun un efort enorm ca să mă reechilibrez. Mă străfulgera gândul că ar trebui să țin dietă și să mă apuc de sport.

Mă îndrept spre scări, găsesc cheia sub ghiveci și o bag în broască. Imediat ce ușa se deschide, Annika vine în fugă cu mobilul într-o mână. E îmbrăcată, dar cămașa îi cade dezordonat, părul îi e ciufulit și obrajii îi sunt uzi de lacrimi.

— De ce nu răspunzi? întreabă ea cu o voce stridentă. Am încercat să te sun de atâtea ori. Erik e rănit! E la spital!

— Ce?

Îmi șterg fruntea cu mâneca de la cămașă.

— Ce s-a întâmplat?

— Erik!

Annika se agață de brațul meu cu ambele mâini.

— Erik…

Intru în hol, îmi scot pantofii cu piciorul și mă eliberez din strânsoarea ei.

— Liniștește-te.

O apuc de umeri și încerc să o privesc în ochi.

— Mai întâi respiri, apoi vorbești.

Trage aer în piept de câteva ori. Respirații superficiale și fierbinți.

— A sunat Patrik Svensson, vecinul. A spus că Erik… A fost un accident de mașină… lângă biserică… sau nu prea știu… O, Doamne!

Trebuie să facă o pauză ca să-și tragă sufletul.

— Patrik a spus… A spus că Erik a fost rănit.

Annika se prăbușește în brațele mele, cuibărindu-se la pieptul meu, în timp ce scoate un urlet.

— Vino.

Îmi conduc soția în bucătărie și o așez pe un scaun.

— Ești sigură că e la spital?

— Patrick a spus că ambulanța era acolo. Trebuie să mergem acolo.

Pufnește și dă să se ridice, iar eu o opresc.

— Lasă-mă să sun și să verific mai întâi. Poate l-au dus la Lund, sau cine știe unde.

Îmi scot mobilul, caut pe Google *Spitalul Universitar Malmö* și apăs cu degetul arătător tremurând pe *Contact.* Găsesc informații despre centrala telefonică a spitalului care, potrivit site-ului, e deschisă 24 de ore din 24.

Semnalul sonor îmi pulsează în ureche. După ceea ce pare o veșnicie, la celălalt capăt se aude o voce care îmi primește cu mare calm întrebările incoerente. Vocea prietenoasă face să pară oarecum banală situația. De parcă ar fi ceva la ordinea zilei. De fapt, chiar așa și este, dacă lucrezi într-un spital. O aud pe femeie tastând la un calculator, cerându-mi să aștept o clipă.

— Ce spun?

Annika nu mai stă pe scaun, ci se învârte agitată în jurul meu și al mobilului. Clatin din cap și arăt spre telefon pentru a o face să înțeleagă că nu am închis.

Apoi femeia revine pe fir. O ascult, îi mulțumesc pentru informații și închei convorbirea.

— Erik e acolo. Dar nu mi-a putut spune mai mult de-atât.

8.

ERIK

Patul zboară pe coridoare pustii, pereții și tavanele de un alb murdar se succedă cu repeziciune. Deasupra mea, pungi și furtunuri atârnă de-a curmezișul dintr-un stativ pentru perfuzii. De îndată ce frânăm ca să schimbăm direcția, pungile se bălăngăne înainte și înapoi. În spatele meu întrevăd o persoană îmbrăcată în alb. Aud o voce masculină liniștitoare, dar nu înțeleg ce spune.

În minte mi se derulează repetat o întâmplare – de fiecare dată cu o mică diferență. Cum arăta ea la început? Fără diferențe. Încerc să găsesc drumul înapoi, derulând imaginile, dar ele sunt alunecoase și îmi scapă.

Alerg. Crampoanele îmi dau aderență pe iarba moale și zbor pe teren, sunt de neoprit. Am mingea lipită de picioare și împreună ne apropiem de poarta adversă.

Un picior se întinde și mă faultează, dar încă mai am timp să mă redresez și să aterizez pe partea dreaptă a liniei. Penalty clar.

Apoi, iarba se transformă în asfalt. Linia albă se transformă într-una întreruptă și dispare sub capotă cu o viteză furibundă. Aud un zgomot surd, apoi o bubuitură asurzitoare. Propriul țipăt se amestecă cu sunetul de sticlă spartă. Lumea se învârte și un fulger de lumină îmi explodează în fața ochilor.

Când a sosit ambulanța, zăceam în iarba înaltă. Cerul era albastru-violet, amintind de ceea ce rămâne pe fundul farfuriei după o porție de afine cu lapte{16}. O femeie paramedic m-a întrebat cum mă simt. I-am spus că mă doare umărul și m-a strâns ușor. Durerea era cruntă.

Două palme calde s-au împreunat în jurul capului meu și au coborât spre gât. Am auzit-o vorbind cu un bărbat. Au spus că trebuie să-mi administreze calmante.

Ușile s-au trântit, noi voci s-au auzit în depărtare. Am știut că era poliția.

Cineva mi-a pus un guler medical în jurul gâtului. M-au mutat pe o targă, m-au fixat în centuri și m-au urcat în ambulanță. Am închis ochii. Aveam senzația că polițiștii se holbau la mine, că erau gata să tabere pe mine dacă

dădeam semne că sunt conștient.

— Te simți bine?

Patul se oprește și vocea din spatele meu primește chip când bărbatul îmbrăcat în alb apare de după tăblie. E voinic, probabil că reușește să ridice greutăți cel puțin de două ori cât el.

Nu, nu sunt deloc bine. Dar cred că întrebarea se referă la corpul meu. La urma urmei sunt într-o stare rezonabilă. Sunt în viață și durerea din umăr a dispărut. Dar ce enervante sunt tuburile astea din nas!

Patul înaintează în continuare cu viteză mare. Închid ochii, aud zumzetul scăzut al roților de sub mine. Ce-i cu graba asta? În curând, roțile se opresc din nou. Deschid ochii și mă uit drept în sus, într-un tub fluorescent.

— Trebuie să-ți facem o radiografie la spate, spune muntele de mușchi și își pune pumnul mare pe brațul meu. Nu-ți face griji. Suntem o întreagă echipă, ești pe mâini bune.

Tocmai atunci îmi dau seama că, de fapt, ceva nu e în regulă cu corpul meu. O notă ascuțită începe să-mi țiuie în urechi.

— Picioarele mele! urlu eu. Nu-mi simt picioarele!

9.

EMILY

Gresie albă și prosoape verzi. Ce-oi fi căutând lată pe jos în baie la Cissi?

— Ce zici, te scoli acum?

Cea mai bună prietenă a mea e aplecată deasupra mea, în timp ce apa curge în chiuvetă. Poartă blugi. De sub hanoracul descheiat i se vede bluza gri de pijama cu Winnie the Pooh.

Bâigui ceva.

— De cât timp sunt aici?

— De vreo două ore. Te simți mai bine?

Gândesc repede. Capul îmi pulsează și gura mi-e uscată. Sunt mahmură sau încă beată? Sau poate ambele în același timp?

— Mă duc să mă culc, spune Cissi, ștergându-și mâinile. Te descurci,

nu-i așa?

— Ai ieșit în oraș? o întreb.

Răspunsul se lasă așteptat și la început cred că nu m-a auzit.

— Vorbim mâine, spune ea și iese din baie.

Mă sprijin de vasul de toaletă și mă ridic în picioare. O fi supărată? Nu mă simt în stare să merg după ea și s-o întreb. Mă întorc, în schimb, spre oglindă. La naiba! Un clovn. Ochii îmi sunt foarte roșii, rimelul mi-a curs, iar fondul de ten e neuniform și pătat. Mă spăl pe față și mă șterg pe prosopul de oaspeți. Nu-mi găsesc periuța, ci doar un tub de pastă, de unde storc puțină pe degetul arătător și mi-o întind pe dinți. Clătesc, scuip. Nu-mi doresc decât să mă duc să mă întind într-un pat moale și să dorm o veșnicie.

Când ies din baie, mulțumesc cerului că Diana, mama lui Cissi, a rămas peste noapte la o prietenă. Dar sunt mai ales bucuroasă că am ales să dormim aici, și nu la mine acasă. Mama ar înnebuni dacă aș veni acasă în halul ăsta.

Mă strecor în camera lui Cissi. Scot pătura de oaspeți din dulap și mă vâr lângă cea mai bună prietenă a mea. Nu doarme, se aude după cum respiră că e trează.

10.

ANNIKA

— La spital, spun eu când taxiul frânează, în sfârșit, în fața aleii noastre. La Urgențe!

Mats, care se așază de obicei lângă șofer ca să schimbe două vorbe, stă acum pe bancheta din spate lângă mine și tace chitic. Și eu rămân în tăcere, ocupată cu propriile-mi gânduri. Am primit foarte puține informații, astfel că imaginația are un spațiu mult prea mare de manevră. Cuvintele vecinului îmi răsună în minte.

Îl urcă acum în ambulanță.

Faptul că l-au dus pe Erik la spital nu spune, de fapt, nimic. E posibil să aibă hemoragie internă, fracturi multiple și un traumatism cranian grav. Dar

la fel de bine ar putea să fie vorba doar despre un braț rupt. Pentru a-mi păstra calmul, îmi reamintesc că, în Suedia, avem un sistem de sănătate fantastic și că majoritatea afecțiunilor se pot vindeca. S-ar putea să necesite o lungă perioadă de recuperare, dar, dacă vrei să fii ca înainte, poți.

Caut în geantă, îmi găsesc mobilul și fac click pentru a deschide browserul. Scriu *Mattias Melin* în câmpul de căutare.

— Ai dat de Emily?

Întrebarea mă face să tresar și îmi ridic privirea.

— Nu răspunde, dar i-am trimis un SMS. M-am gândit să-l sun pe Mattias. Erik nu va putea juca azi după-masă, așa că…

La început, Mats nu pare să înțeleagă ce spun, dar, în clipa următoare, privirea i se înnegrește.

— La dracu', Annika, șuieră el. E miezul nopții. Și o dată pentru totdeauna: la naiba cu fotbalul ăla nenorocit!

Pun imediat telefonul la loc în geantă, înțelegând că meciul nu e o prioritate. Dar gândul că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe Erik pe un teren de fotbal mă oprește să speculez mai departe, mă îndepărtează de ceea ce e de neconceput.

Mats se uită în întuneric pe geamul de pe partea lui. Eu mă las pe spate pe bancheta de piele neagră și privesc Malmö din mașina care se deplasează. Trecem aproape pe nesimțite pe lângă stația Rosengård, apoi pe lângă Annelund și Piața Nobel. Câțiva oameni forfotesc în numeroasele stații de autobuz de pe strada Amiralsgatan, dar, în rest, străzile sunt pustii.

Mă izbește un gând și mă adresez soțului meu, care stă cu spatele la mine.

— Unde mergea?

Cum nu există nicio reacție, ridic vocea.

— De ce să fi ieșit Erik cu mașina în miez de noapte? Doar a plecat cu bicicleta acasă la Hampus.

— Habar n-am, spune Mats, tot fără să se întoarcă. Poate că mergea la o altă petrecere.

— Dar era singur în mașină? Și a cui era mașina?

— Nu știu, Annika.

Întoarce capul și se uită la mine cu ochii obosiți.

— Nu știu mai multe decât știi și tu.

Câteva minute mai târziu, când șoferul virează pe strada Jan

Waldenström, văd Maternitatea. Ochii îmi lăcrimează și trebuie să-mi pun o mână la gură ca să nu urlu.

Acolo s-a născut el, fiul meu iubit.

Mă împleticesc când cobor din taxi și când mă întâmpină noaptea caldă de vară. Câțiva tineri, toți purtând chipiuri de absolvire, se învârt prin incinta spitalului. Strigătele lor vesele îmi fac din nou ochii să lăcrimeze. Cu doar câteva zile în urmă, am sărbătorit acasă, în grădină, terminarea liceului de către Erik. Pe tot parcursul serii a afișat un zâmbet larg, a discutat cu musafirii și a răspuns politicos la întrebările lor despre viitor. Un nod dur de disperare îmi crește în gât.

Mats plătește și mă ajunge din urmă chiar la intrare. Scotocesc în geantă să găsesc o batistă și respir adânc. Acum trebuie să fim puternici. Pentru Erik.

O femeie în halat alb și saboți medicali ne conduce pe un coridor lung. De când am primit apelul, am un puternic sentiment de irealitate, care crește cu fiecare minut. E ca și cum aș vedea totul din exterior, ca și cum cei doi părinți îngroziți de pe coridorul spitalului nu sunt Mats și Annika Brandt, ci doi actori dintr-o dramă de la Hollywood. Mă rog în tăcere pentru un final fericit. Un final cu steaguri fluturânde, acorduri diafane și lacrimi de bucurie. Dar când, într-un sfârșit, ne așezăm într-o sală rece de consultații împreună cu un doctor bărbos, nu se văd nici steaguri, nici viori.

— Înțeleg că sunteți îngrijorați, spune și își mișcă mouse-ul pe masa de lucru pentru a scoate computerul din stand-by. Și, din păcate, nu vă pot da prea multe informații despre accidentul în sine. Ceea ce știu e că mașina s-a izbit de un stâlp de iluminat. Erik era întins pe jos când echipa de salvare a ajuns la fața locului. Avea umărul stâng dislocat și o tăietură adâncă chiar deasupra unui ochi. Au suspectat imediat și o leziune la măduva spinării. Va fi operat în scurt timp.

O mie de întrebări mi se înghesuie în cap, dar nu pot formula nici măcar una.

— I-am făcut câteva radiografii lui Erik, continuă medicul, arătând spre ecran. Aici e clar fractură. Și aici…

Dă click pe o altă imagine neclară.

— Aici e hemoragie.

Îmi e greu să interpretez ceea ce văd. E vorba despre coloana vertebrală? În ambele imagini? Pereții sălii încep să se învârtă și strâng brațele

scaunului.

— C… ce înseamnă asta? se bâlbâie Mats.

— E greu de spus în acest moment, spune doctoral și își scarpină barba bine tunsă. Dar chirurgul care îl va opera pe Erik e foarte bun. Va face tot ce-i stă în putință pentru a reduce riscurile.

Zâmbește, apoi adaugă:

— Un lucru pozitiv e că nu pare să fi suferit traumatisme craniene. Era conștient și vorbea cursiv când a ajuns la spital.

— Mulțumescu-ți Ție, Doamne, bâiguie Mats.

— Și picioarele?

Citesc pe ecusonul bărbatului: *Younis Abdul-Zarah.*

— Poate să meargă, nu-i așa? Și să alerge?

Un mobil începe să bâzâie în buzunarul doctorului. Se scuză și se ridică repede în picioare.

— Puteți aștepta aici, dacă doriți. Acolo găsiți un automat de cafea.

Arată prin ușă, la dreapta.

Mats nu vrea cafea. De fapt, nici eu nu vreau. Tremur toată, când mi-e frig, când transpir, de parcă m-aș îmbolnăvi de gripă. Dar e musai să fac ceva – ceva care să-mi țină mâinile și picioarele ocupate.

Sentimentul de irealitate persistă. Cu doar câteva ore în urmă, Erik pleca de acasă cu bicicleta, îmbrăcat de petrecere și fericit. Fusese convocat pentru meciul împotriva celei de-a doua echipe a clubului Lödde de azi după-masă. Este ajunul Rusaliilor, momentul extazului{17}.

Schimb direcția acolo unde coridorul se încrucișează cu un altul și mă opresc. Aparatul de cafea se află pe o masă joasă, împreună cu pahare de carton și cutii mici și verzi cu lapte condensat. În fața mesei stau Gittan și Krister.

11.

MATS

Privirea mi se plimbă de-a lungul pereților încăperii, căutând cu disperare ceva de care să mă agăț. Dar aici nu există tablouri, nici măcar

desene anatomice, doar un ocean nesfârșit de vopsea albă. Un tic-tac monoton mă scoate din minți. Descopăr că e pantoful meu drept care bate podeaua și îl forțez să se oprească, apăsându-mi o mână pe genunchi.

Când piciorul se liniștește, aud pași rapizi afară, pe coridor. Se opresc chiar în dreptul sălii unde mă aflu. Două voci joase, bărbătești, își fac loc prin crăpătura ușii. Bărbații se salută și apoi schimbă câteva cuvinte despre un accident, care trebuie să fie cel în care a fost implicat Erik. Îmi dau seama că una dintre voci aparține doctorului care fusese adineauri aici.

— Totuși, ce noroc că cineva i-a găsit pe băieți, spune el. Niciunul dintre ei nu era în măsură să cheme salvarea.

— Se pare că au stat ceva timp acolo, spune celălalt. Probabil că prognosticul ar fi fost mai bun dacă ar fi ajuns aici mai devreme.

Mă simt rău și, uitându-mă înjur după ceva în care să vomit, observ într-un colț un coș de gunoi. În același timp, se aud mai multe voci de pe coridor. Vin din altă direcție, de mai departe. Și sunt foarte familiare. Îmi reprim senzația de greață, iau un snus și mă ridic de pe scaun.

Linoleumul de pe jos se clatină, pare viu. Înaintez încet, ridicând capul doar atunci când o pereche de pantofi din piele maro lucioasă îmi intră în câmpul vizual. Iată-i pe toți trei, prinși într-o conversație intensă, care încetează imediat ce dau cu ochii de mine.

— Dar *voi* ce faceți aici? întreb, uitându-mă la Gittan. Și William e rănit?

Ea încuviințează din cap și pufnește.

— Of, nu.

Îmi aleg bine cuvintele, dar tonul e total aiurea.

— Cum se simte?

— Doctorii… nu știu…

Gittan plânge atât de tare, încât abia reușește să articuleze cuvintele.

— Nu știu! urlă ea.

Krister își conduce soția spre o canapea aflată lângă perete. Se așază, îi pune un braț protector în jurul umerilor și mă fixează cu ochii săi gri ca oțelul.

— William e la radiografie acum. Se pare că era inconștient când paramedicii au ajuns la fața locului, dar că s-ar fi trezit pe drum încoace.

— Mă bucur…

Îmi dreg vocea și încep din nou:

— Mă bucur să aud asta.

Annika se plimbă înainte și înapoi în fața mesei.

— *Voi* ați primit vreo informație despre accidentul în sine? întreabă ea, uitându-se la Gittan și la Krister. Despre cum s-a întâmplat?

Krister clatină din cap.

— Nimeni de-aici nu pare să știe nimic. E strigător la cer. Ne-au plimbat de colo-colo, dar nimeni nu poate să ne dea răspunsuri rezonabile.

Mă așez pe un scaun și Annika îmi urmează exemplul, așezându-se pe un altul.

— Poate că găsim ceva pe internet.

Își caută mobilul în geantă, dar pare să aibă o revelație, și rămâne cu el suspendat în mână.

— Știți cumva a cui era mașina pe care o conduceau?

— Habar n-avem. Totul e tare ciudat. William a mers cu bicicleta la Hampus, spune Krister și se întoarce spre mine. Cred că și Erik la fel, nu-i așa?

Dau să spun ceva, dar Annika mi-o ia înainte.

— Da, exact! Fix asta i-am spus și eu lui Mats în taxi, pe drum încoace.

Vocea îi este forțată.

— Ce să fi căutat Erik într-o mașină?

NUNTA

12.

EMILY

— Ești *atât* de frumoasă.

Cissi se învârte în jurul meu, studiindu-și opera.

— William o să vrea să te mănânce.

Face un pas mare ca să nu calce pe trenă, apoi se apropie și îmi aranjează ceva la coafură.

— Mulțumesc.

Am adus oglinda de podea din dormitor și îmi vine greu să-mi iau ochii de la propria imagine.

— Totul e meritul tău.

Am făcut mai multe probe, atât de machiaj, cât și de coafură, dar astăzi Cissi s-a întrecut pe sine. A cizelat o versiune nejustificat de arătoasă a lui Emily Brandt – *soon to be*[{18}] Emily Nihizén.

— Ce-i cu prostiile astea?

Amanda stă pe canapea și îl alăptează pe Milo. Rochia veche din tul roz e descheiată la spate și lăsată pe un umăr.

— Frumusețea vine din interior. Emily, azi pur și simplu strălucești.

— Ești drăguță, spun eu. Dar trebuie să recunoști că e un avantaj să ai o prietenă care e și stilist, și make-up artist. Cu siguranță nu strică.

— Asta așa e.

Își aruncă privirea la ceasul digital de lângă aragaz.

— Apropo, când trebuie să plecăm? Curând, nu-i așa?

— Nu e nicio grabă.

Cissi se îndreaptă spre frigider și deschide ușa.

— Mireasa sosește ultima, spune ea și scoate sticla de șampanie care așteaptă pe raftul de sus, apoi se întoarce spre Amanda. Vrei o gură?

Aceasta face o grimasă și răspunde:

— Șoferul desemnat preferă un pahar mare cu apă de la robinet.

Iau un pahar din dulapul cu vitrină, îl umplu cu apă rece și i-l așez în față, pe masă. La ieșire, nu mă pot abține să îmi apropii nasul de creștetul moale al lui Milo, pentru a adulmeca mirosul de bebeluș. Mi se umple pieptul și, timp de-o clipă, am senzația că o să-mi crape dantela rochiei.

— Sunteți gata?

Cissi desprinde foița și desface firul de oțel. Dopul de plută sare și aterizează pe covorul pufos de sub masa de sticlă. Se îndreaptă spre insula din bucătărie și umple două din cele trei pahare înalte.

— Știu că mireasa sosește ultima.

Amanda încearcă fără succes să întrerupă masa lui Milo, însă până la urmă îi oferă celălalt sân.

— Dar s-ar putea să nu fie de bun augur dacă mireasa întârzie prea mult.

— Ai dreptate, râde Cissi. Plecăm, dar trebuie să ținem mai întâi un toast.

Îmi întinde un pahar, iar pe al ei îl ridică.

— În cinstea ta, Emily! Pentru o prietenă minunată care va avea o nuntă minunată.

Ridic paharul și mă uit la domnișoarele mele de onoare.

— În cinstea voastră, pentru că sunteți aici și pentru că ați făcut ca ziua de azi să fie atât de frumoasă!

— *Shit*[{19}], pufnește Amanda. Întotdeauna plâng la faze din astea.

— Fără smiorcăieli, spune Cissi cu severitate. O să strici machiajul.

— Îmi pare rău, zice Amanda, ștergându-și o lacrimă cu degetul arătător, și zâmbește. O să mă abțin.

Cissi ia o înghițitură serioasă.

— Să nu uităm de bijuterii.

Își pune jos paharul și deschide cutia căptușită cu catifea de pe blatul din bucătărie.

— William o să se supere dacă nu porți cadoul de azi-dimineață.

Cissi mă ajută să închid colierul și brățara, apoi prinde ușor cerceii.

— Sunt superbe, oftează Amanda.

Îmi las vârful degetelor să alunece pe curba perfectă a perlelor, sorbind ușor șampania. În același timp, încerc să mi-l imaginez pe viitorul meu soț în acest moment, alături de cavalerii de onoare. O fi la fel de nerăbdător ca mine? La fel de fericit? Cred că da.

Cu excepția propriei mele familii, William a făcut parte din viața mea practic de când m-am născut. Din motive evidente, nu-mi amintesc prima noastră întâlnire. William probabil că venea la noi acasă cam de pe vremea când eu de-abia scăpasem de scutec.

Erik și William au fost cei mai buni prieteni de la grădiniță până în clasa a noua[{20}] și au continuat să iasă mult împreună chiar și în timpul liceului. La vremea respectivă, nu credeam că William avea ceva special. Era ca un alt frate mai mare, o versiune ceva mai blândă a lui Erik, și îmi amintesc că mi-a fost dor de el când au rupt legătura. Mi-a fost de fapt dor de toți prietenii lui Erik: Ibbe, Robin, Hampus și ceilalți din echipa de fotbal.

Făcuseră parte din copilăria mea, iar când Erik s-a mutat la Göteborg, au dispărut dintr-odată.

Trei ani mai târziu, eu și William ne-am nimerit la aceeași petrecere la Lund. Eu abia începusem să studiez Media și Comunicare, iar el era student la Informatică. Ne-am potrivit instant și am fost primită cu brațele deschise de vechea gașcă de prieteni. A fost ca o reîntoarcere acasă. Dintre fete, Amanda îmi e tare apropiată. Mi-e și prietenă, și soră mai mare. O stâncă de care mă sprijin.

Atitudinea mamei față de William nu mi-a pus niciodată piedică. Faptul că știam că mă aflu pe un teren minat a fost poate chiar o atracție în plus. Pentru că ea s-a împotrivit vehement. La fel și Erik. Tata a protestat la început, dar a cedat destul de repede. Mă bucur că măcar tata și Isobel sunt prezenți în viața noastră.

Câțiva dintre prietenii mei au făcut aluzie la faptul că suntem prea tineri, că e prea devreme să ne legăm la vârsta noastră. Știu că lumea nu se prea căsătorește la douăzeci și patru de ani, dar William are douăzeci și șapte și suntem împreună de cinci. Vreau să fiu o mireasă frumoasă. De ce să așteptăm până când vom fi bătrâni și cărunți?

— Doamne, ce-o să ne mai distrăm!

Milo a adormit și Amanda îl pune lângă ea pe canapea. Vâră un pled împăturit sub pernă, ca nu cumva să se rostogolească pe jos.

— De când aștept ocazia asta. A trecut prea mult timp de când am fost toți laolaltă, toată gașca. Lumea e atât de ocupată în ultima vreme.

Cissi soarbe și ultima picătură de șampanie și apoi se uită la mine.

— Hei, ce-i cu tine? întreabă, făcând semn spre paharul meu. Abia dacă ai gustat-o.

— Nu, eu…

Mă uit în jos la bulele mici care se ridică la suprafață, simțind în același timp cum mi se încălzesc obrajii.

— Poate că nu e cea mai bună idee…

Cissi face un pas înainte, examinându-mă ca pe o piesă de îmbrăcăminte într-un magazin de haine. Nu-i trebuie decât câteva secunde ca să-și dea seama despre ce e vorba.

— Emily! strigă ea. Ești însărcinată!

Amanda se ridică în picioare.

— Ce?

Se uită la Cissi și apoi la mine.

— Serios? Ești gravidă?

Expresia de pe chipurile lor e neprețuită. Cissi nu mai are, literalmente, bărbie, gura i-a rămas întredeschisă. Zâmbetul Amandei se întinde pe tot chipul.

— Scumpo! exclamă ea, grăbindu-se să mă îmbrățișeze. Ce grozav!

De data asta nu-și mai poate stăpâni lacrimile.

— Îmi pare rău, spune fornăind, în timp ce se uită vinovată la Cissi. Dar poate-mi aranjezi puțin machiajul înainte să plecăm.

Cissi o liniștește pe Amanda.

— Felicitări.

Mă îmbrățișează strâns și lung, apoi face un pas înapoi și se uită la mine.

— William probabil că e în al nouălea cer.

Îmi las paharul aproape neatins pe blatul din bucătărie.

— Încă nu știe.

Mă întorc la imaginea mea din oglindă.

— M-am gândit să-i fac o surpriză. Un mic cadou de nuntă.

13.

ANNIKA

— Nu te bosumfla, îi spun motanului. E vorba doar de-o zi și-o noapte.

Privirea acuzatoare a lui Kafka mă urmărește până la ușa din față și apoi

prin curte. Căldura e apăsătoare, deja la jumătatea drumului spre mașină rochia mi se lipește de partea de jos a spatelui. E o zi de vară târzie adevărată, florile-soarelui sunt îndreptate în sus și în vântul slab se simte un miros de mere. Acel soi timpuriu, verde crud, care amintește de începutul școlii.

Valiza aterizează cu zgomot în portbagaj, iar geanta își găsește loc pe scaunul din dreapta. Mă așez, bag cheia în contact și pornesc motorul. Mașina cârâie. O cârâială stridentă, goală, care se transformă curând într-o tăcere totală.

La naiba! Transpirația îmi curge acum în valuri. Partea de jos a sutienului e leoarcă și mici șuvoaie de transpirație îmi gâdilă linia părului. Trag de câteva ori adânc aer în piept și încerc să răsucesc din nou cheia, dar de data asta nu se aude nimic. Nici măcar o cârâială uscată. Tabloul de bord zace tăcut. Ce s-a întâmplat? Mașina are rezervorul aproape plin, deci nu poate fi asta. Bateria? Poate. Scot mobilul din geantă. Cifrele albe de pe ecran transmit mesajul: 12.49.

La naiba, la naiba, la naiba!

Cine mă poate ajuta? Nu-mi cunosc vecinii. Sunt fețe fără nume, figuri fără contur care se mișcă printre case. Pirkko lucrează azi și, prin urmare, se află în apropiere.

Colega mea are și ea mașină, dar nu-i place să conducă în traficul din oraș și probabil că a luat autobuzul. Iar dacă a luat mașina, e puțin probabil să aibă cabluri de pornire la ea. Cine circulă cu lucruri din astea în portbagaj?

Îmi revine durerea de cap, se instalează și panica. Ce să fac? Și de ce naiba nu mi-am urmat instinctul și n-am refuzat invitația?

Odată, cu mulți ani în urmă, am fost la o revedere cu foștii colegi de liceu din Örebro. Aveam sentimente amestecate în legătură cu evenimentul, dar curiozitatea a învins reticența și am reușit să trec seara fără probleme majore. Nimeni nu a părut deosebit de surprins de faptul că Annika cea silitoare lucra ca bibliotecară. Unii însă au fost probabil surprinși să afle că eram căsătorită. Și că așteptam un copil cu un bărbat care clar că mă dorea.

Mulți dintre foștii mei colegi de clasă erau părinți de mult timp. Unii aveau deja copii de opt ani. Mi-am mestecat cotletul și am râs la anecdotele lor hilare despre vremea bebelușeniei, dar nu le-am spus că m-aș fi putut număra printre ei.

La scurt timp după ce împlinisem douăzeci și unu de ani, am început să mă simt neobișnuit de obosită. Apoi a venit greața. Eu și Mats ne cunoșteam de trei luni și aveam de gând să rup legătura. Eram atât de diferiți. Mi se părea că îi lipsea ambiția pentru viitor – de parcă pregătirea mea de bibliotecară ar fi fost o cale spre succes! Oricum, sarcina neplanificată m-a determinat să rămân cu Mats, dar inima băiețelului a încetat să bată la treizeci și șase de săptămâni. Am așteptat apoi mult timp până am îndrăznit să încercăm din nou.

Nunta lui Emily va fi ca o revedere cu colegii la puterea a treia. La petrecere vor participa o groază de oameni din altă viață. Viața de dinainte de accident.

Pe atunci eram o gașcă mare, între cincisprezece și douăzeci de persoane, și socializam mult. Singurul numitor comun era faptul că băieții noștri jucau fotbal în aceeași echipă. Cu toate astea, ne distram tare bine împreună. Nu e un clișeu că sportul aduce oamenii laolaltă.

În fiecare zi lucrătoare și în fiecare weekend, la bine și la rău, pe tot parcursul anului, eram împreună, unii pentru ceilalți și toți pentru copiii noștri. Mergeam împreună cu mașinile la terenuri de fotbal din hârtoape uitate de Dumnezeu, beam cafele din termos sub umbrele imense sau ne relaxam pe scaune pliante. Eram nemulțumiți când părinții băieților din echipele adverse se purtau urât, dar întotdeauna reușeam să ne justificăm propriul comportament grosolan.

În ciuda unor controverse minore, a fost o perioadă minunată. Speranțele mari și bucuria compensau înfrângerile și dezamăgirile. Viața era mai palpitantă atunci și cred că trăiam cu ideea că prietenia va dura, că noi, părinții, vom continua să ne vedem chiar și atunci când băieții noștri vor fi devenit adulți. Și poate că așa a și fost. Pentru ceilalți.

Au trecut doar opt ani de atunci, dar nimic nu mai e ca înainte. Mulți dintre oamenii ăștia mi-au luat – direct sau indirect – tot ceea ce îmi aparținea de drept. Îi urăsc. Și sunt sigură că sentimentul e reciproc. Nu că vreunul dintre ei ar avea cu adevărat vreun motiv să fie supărat pe mine. Eu n-am făcut nimic rău. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să cer despăgubiri.

O privire rapidă în oglinda retrovizoare mă face să tresar. Femeia din oglindă are riduri adânci între sprâncene, fruntea pătată de sudoare, părul lins și despicat. Dintr-odată nu-mi doresc nimic altceva decât să mă aplec

peste volan și să plâng. Sunt extrem de tentată să renunț la tot. Dar n-am cum. Nu pot face așa ceva. Fiica mea se căsătorește azi. Trebuie să fiu acolo. Și n-am voie să întârzii.

Oftez din greu, caut lista de contacte în mobil, tastez M și găsesc persoana pe care o caut. Mats.

Pare furios.

— Bună… Eu sunt.

— Știu. Ce vrei? Mă cam grăbesc…

— Mi s-a stricat mașina.

— Cum adică? Acum?

Fostul meu soț nu mai are suflu, pare că urcă scările.

— Da, acum. Nu pornește.

— Și ce să fac eu?

Îmi înghit și ultimul strop de mândrie.

— Pot să vin cu voi?

— Annika, pentru numele lui Dumne…

Tace, apoi vorbește din nou:

— Ai băut?

— Bineînțeles că nu.

Închid ochii și număr până la cinci.

— Mașina a cedat, spun. Și nu mai știu pe nimeni cu care aș putea merge. Erik vine cu mașina din Göteborg și…

— Bine, bine, oftează adânc Mats. Ajungem la tine într-un sfert de oră, maximum douăzeci de minute. O să fii gata?

— Deja sunt gata. Sunt în mașină.

Furioasă, azvârl lucrurile pe trotuar și trântesc atât portiera, cât și ușa portbagajului, astfel încât ecoul răsună printre case.

— Mașina dracului!

Lovesc cu pantoful roata din față în timp ce o fetiță de vreo zece ani trece pe-acolo pe bicicletă. Încetinește și se uită la mine cu ochii mari. Fața ei îmi e vag cunoscută, probabil că merge la o școală din cartier. Toate clasele vin de obicei la bibliotecă de câteva ori pe an.

Mă holbez și eu la ea. Fata își întoarce imediat privirea și merge mai departe.

14.

ERIK

— Ce vrei să bei?

Suntem la o benzinărie lângă Glumslov, la doar câțiva kilometri de Castelul Örenäs. Nike mă bate la cap cu Burger King de când am trecut de Helsingborg și am fost de acord să facem un mic ocol ca să ajungem în parcarea din direcția nord de pe autostradă. Nu-mi place să fiu cicălit când sunt la volan. Îmi place să conduc, simt o libertate enormă. Schimbările astea nu sunt vizibile din exterior.

La volan fac parte din mulțime, sunt un șofer ca toți ceilalți.

— Apă, îi răspund. Minerală.

— Cu lămâie? mă întreabă ea, iar eu încuviințez din cap.

În timp ce Nike se îndreaptă spre restaurantul cu hamburgeri, eu studiez oamenii din jur. Aproape toate locurile de parcare sunt ocupate. E sâmbătă și soarele strălucește, lumea e evident în mișcare. Pleacă pentru weekend te miri unde. Sau se întorc acasă.

Trei persoane înjur de douăzeci de ani sar dintr-un Golf vechi și încep imediat să scotocească printre gadgeturile dintr-un coș din fața magazinului de la benzinărie. O fetiță aleargă prin parcare, încercând să țină pasul cu mama ei. În spatele lor, un bărbat grizonant merge cu pași vioi. Gesticulează sălbatic și vorbește cu entuziasm în căștile wireless. Bărbatul e de vârstă mijlocie, pare filiform sub cămașa albă, și abia când trece prin fața mașinii mele îmi dau seama cine este.

Krister Nihizén.

Inima îmi accelerează de la zero la o sută într-o secundă și trebuie să-mi adun toate forțele ca să nu mă arunc în spatele volanului și să mă ascund. Din fericire, Krister e absorbit de conversație și nu pare deosebit de interesat de ceea ce se află în jur. Deschide una dintre uși și dispare în magazin.

Oftez ușurat, dar doar pe moment, pentru că disconfortul persistă, ca un pulover de lână care provoacă mâncărime. Bineînțeles că știam că Krister va veni la nunta surorii mele, doar e viitorul ei socru. Doar că nu eram pregătit să-l văd aici și acum.

La naiba! Ar fi trebuit să refuz invitația. De ce am ascultat-o pe Nike? De ce m-am lăsat convins?

Răspunsul e simplu: Nike lucrează ca asistenta mea personală câteva ore pe săptămână. Dar ea îmi e și prietenă, una dintre puținele persoane în care am încredere. Uneori petrecem timp împreună în afara programului de serviciu și îi sunt recunoscător că mă însoțește azi. Problema e că Nike nu mi-a întâlnit niciodată familia și foștii prieteni. Ea știe doar lucrurile pe care am ales să i le spun eu. Cum ar fi că nu vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat în urmă cu opt ani. Cum ar fi că mama mea e alcoolică. Și cum ar fi că de-abia am vorbit cu Emily de când e împreună cu William.

Nike crede probabil că are habar despre familia și vechii mei prieteni pentru că *noi* ne cunoaștem de când m-am mutat la Göteborg. Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le știe, atâtea lucruri pe care nu i le pot spune.

Mă cuprinde o neliniște înfiorătoare și îmi dau seama ce e pe cale să se întâmple. Cu mâinile tremurânde mă întind după mobil, în timp ce mă forțez să trag aer adânc în piept. Iată-l. Ajung la lista de contacte și apăs *Tata*. Telefonul îmi sună furibund în ureche în timp ce câmpul vizual mi se micșorează încet.

Tata nu răspunde. Bineînțeles că nu răspunde. Probabil că și el e în mașină, îndreptându-se spre aceeași destinație. Opresc apelul și încerc să formez din nou. Inima îmi bate nebunește.

— Erik?

Vocea se aude foarte aproape și fac un efort să-mi înghit lacrimile care îmi urcă în piept.

— Erik, ești bine?

— Nu.

Privirea mea caută ușile magazinului.

— La naiba, tată. Nu mă simt în stare. Eu…

— Ascultă-mă, mă întrerupe el. Nici mie nu-mi place toată treaba asta, știi bine. Dar va trebui să facem față. De dragul lui Emily. Ar fi atât de dezamăgită dacă nu am fi prezenți.

Face o pauză, pare că așteaptă o reacție, dar continuă când aceasta nu vine:

— Înțelegi situația, nu-i așa?

— Da.

Vocea mea e doar o șoaptă.

— O să fiu și eu acolo, spune tata încet. Nu ești singur.

Liniștea care urmează se umple cu un ciripit de pasăre și îmi dau seama că tata e undeva afară. Iar pe fundal se aude mama? Ciudat. Încheiem conversația în timp ce portiera din dreapta se deschide și Nike se trânțește pe scaun.

— Poftim, spune și îmi întinde o Ramlösa[{21}]. Nu aveau cu lămâie.

Bâjbâi și scap cutia, care se rostogolește printre picioarele mele și dispare sub scaun. Nike coboară din mașină și deschide ușa din spate pe partea mea.

— Cum te simți?

Se ghemuiește și își trece mâna peste covorașul de cauciuc.

— Pari puțin absent.

Fix atunci se deschide una dintre ușile magazinului și Krister iese cu două pahare de carton într-un suport. Mă feresc. Întind brațul și ajustez parasolarul, încercând să-mi ascund fața.

— Poftim.

Nike se așază din nou lângă mine.

— Ai apucat-o bine acum?

Ridic cheița și apa carbogazoasă îmi împroașcă ambele mâini. Apuc să iau câteva înghițituri, în timp ce Krister părăsește parcarea cu un jeep negru. Pun cutia de Ramlösa în suportul de pahare și desfac punga pe care Nike mi-a pus-o în poală. Mirosul de prăjeală îmi face rău. Trag aer pe nas, expir și constat că degetele au lăsat amprente transpirate pe hârtia maro.

15.

MATS

— Sper din tot sufletul să ajungem la timp.

Annika bate cu unghiile în geantă. Tocmai am virat pe autostradă și sunt cât pe ce să mă enervez rău de tot. Annika ar trebui să fie fericită că nu e nevoită să ia un taxi până la Örenäs. Mai mult de-atât, stă confortabil pentru că Isobel a ales bancheta din spate. Și totuși, fosta mea soție nu face altceva decât să se plângă. Ba chiar sugerează că întârzierea ar fi din vina mea. Un

comportament pe care îl recunosc foarte bine.

Annika nu-și poate vedea niciodată partea de vină într-o situație care merge prost. Și totuși, ea a fost cea care, în ultimul moment, mi-a cerut să traversez Malmö ca s-o iau cu mașina. Nu mă poate învinovăți nici pentru faptul că m-a sunat Erik. Ce-ar fi trebuit să fac, să-l ignor complet? Sau poate că e de părere c-ar fi trebuit să închid telefonul și să-l las în plata Domnului, cu tot cu atacul lui de panică?

Apuc mai tare volanul și strâng din dinți. Nu trebuie să fii psiholog ca să-ți dai seama că fiul nostru nu se simte bine, că lucrurile stau de fapt foarte rău. Sper că Nike îl poate ghida pe parcursul zilei și al serii. La urma urmei, e vorba doar despre câteva ore.

— Ajungem la timp, spun eu, străduindu-mă din răsputeri să rămân calm. Fără probleme.

Annika pufnește.

— Doar să nu dăm de multe porțiuni de drum în reparație.

O spune încet, dar suficient de tare pentru ca eu să o aud. Parcă mi-a dat una în moalele capului.

— La dracu'! exclam eu și izbesc volanul cu ambele mâini. Poți să nu te mai plângi măcar o dată? Ți-am spus că o să ajungem la timp.

În mașină se lasă o tăcere apăsătoare. Isobel, care inițial încercase să poarte o conversație în care să ne implice pe toți trei, se uită acum fix în față. Gura i s-a redus la o linie îngustă în mijlocul feței. Annika se uită pe geamul lateral și se simte probabil foarte jignită. Poate că se gândește la următoarea replică. Fosta mea soție a vrut întotdeauna să aibă ultimul cuvânt.

N-am regretat niciodată decizia de a o părăsi pe Annika, dar uneori am nevoie să-mi reamintesc cât de bine îmi merge de fapt. Și Annika, și Isobel sunt femei temperamentale. Diferența e că Isobel se aprinde repede și dă totul afară în două secunde, în timp ce Annika poate sta bosumflată zile întregi. Eu prefer furia care trece repede.

După alte câteva minute de tăcere, deschid radioul și găsesc un canal cu muzică mixtă pentru publicul de vârstă mijlocie. „Joyride" a celor de la Roxette ne va însoți o parte din drum.

CU OPT ANI ÎN URMĂ

16.

ERIK

— Cum te simți, dragule?

Când aud vocea mamei, parcă mi se strânge un laț în jurul gâtului. Nu vreau să plâng, dar mi-e imposibil să mă abțin. Doctorul care m-a operat tocmai a fost aici. A spus că operația a decurs bine, că a fost un succes. Dar mi-a mai spus și că am o leziune la măduva spinării care, în cel mai rău caz, m-ar putea lăsa invalid pentru tot restul vieții. Cum naiba să fie ăsta un succes?

Viața mea s-a sfârșit. S-a terminat. Îmi doresc să fi murit.

— Of, Erik.

Mama mă ia de mână și mă strânge.

— Nu plânge, spune ea, lacrimile curgându-i pe amândoi obrajii. Știu că acum e greu, dar există speranță. Oameni cu leziuni mai grave decât a ta s-au putut recupera.

Lumina mă înțeapă în ochi și clipesc. Clipesc, înghit, pufnesc.

Chipul tatii apare lângă cel al mamei. Pare obosit. Pungi întunecate i se întind sub ochi, iar barba îi desenează o umbră cenușie pe chipul palid.

— Hei, puștiule.

Are o expresie care ar putea fi interpretată drept zâmbet.

— Probabil că ești obosit. Te doare tare?

— Nu prea tare. Dar mi-e puțin rău.

Tata încuviințează din cap și eu caut un semn, un răspuns. Dar nu găsesc nimic. Privirea îi e goală. Poate puțin tristă.

— Atunci e bine, spune el. Doar ți-au dat o groază de calmante.

Aș fi preferat să mă zvârcolesc în agonie. Să nu simt nimic e sentimentul cel mai groaznic pe care l-am trăit vreodată. De o mie de ori mai rău decât febra musculară de după un antrenament cu intervale. De un milion de ori

mai rău decât atunci când Ibbe mi-a șutat o minge drept în față.

Emily stă la câțiva metri de pat și pare îngrozită. Mama se îndreaptă spre un suport cu hârtie așezat pe perete, lângă chiuvetă. Rupe o bucată, se întoarce la pat și îmi șterge ochii. Nu e nimic în neregulă cu brațele și mâinile mele, dar o las să continue. Nu suport să mă cert, sunt teribil de obosit.

— Dar, de fapt, ce s-a întâmplat?

Mă bate ușor pe cap și îmi dă la o parte părul de pe frunte.

— Ce făceați în mașină în miez de noapte?

— Annika.

Vocea tatii e metalică.

— Erik de-abia s-a trezit după o operație grea. Poate ar trebui să mai așteptăm puțin cu întrebările.

— Scuze.

Pe gâtul mamei apar pete roșii.

— Îmi pare rău, dragul meu. Bineînțeles. Acum trebuie să te odihnești și să-ți aduni puterile.

Se aude o bătaie în ușă și o asistentă bagă capul înăuntru.

— Erik, a venit poliția și vrea să-ți pună câteva întrebări. Ești în stare să vorbești cu ei, sau să le spun să revină mai târziu?

17.

MATS

— De ce ne-a dat afară înainte de interogatoriu? întreabă Annika, ridicându-și privirea de pe laptop. De parcă ar avea ceva de ascuns.

— Poate chiar are, spun eu.

— Cum adică?

Soția mea se holbează la mine.

— Doar suntem părinții lui.

— Fix de-aia.

Scot un iaurt din frigider și îl pun pe blatul din bucătărie.

— Probabil că îi e rușine de ceea ce a făcut. Faptul că, beat fiind, a

plecat cu BMW-ul lui Leif nu e tocmai ceva de care să fie mândru.

Annika pare rănită.

— Nu vorbi așa.

— Spun doar lucrurilor pe nume. Toți cei cu care am vorbit spun că atât Erik, cât și William erau beți morți. Iar Erik are nouăsprezece ani. Nu ni s-ar fi permis să asistăm la interogatoriu chiar dacă el ar fi vrut asta.

— Of, Doamne! exclamă ea, trecându-și degetele prin păr. Nu suport să-l văd resemnat, să-l văd…

Annika pare să fi fost cuprinsă de o stare maniacală. Imediat ce am ajuns acasă, s-a așezat în fața calculatorului și n-am mai avut cu cine vorbi.

— Ce faci? am întrebat-o după o jumătate de oră.

— Trebuie să existe alternative, a spus, apăsând frenetic tastele. Îți amintești numele locului din Germania unde a fost internat nepotul lui Krister?

Când i-am spus că Erik primește cele mai bune îngrijiri posibile și că nepotul lui Krister era tratat pentru o afecțiune complet diferită – și asta la o clinică privată, ceea ce noi nu ne-am putea permite niciodată – s-a înfuriat.

— Dacă va fi nevoie, o să rezolvăm, a răbufnit ea. Banii nu trebuie să fie un obstacol. Erik trebuie să se facă bine.

Când a luat o pauză de la multele căutări pe Google, soția mea l-a contactat pe antrenorul lui Erik. Se pare că Mattias Melin e mai important decât familia și prietenii, pentru că, din câte știu eu, n-a contactat pe nimeni altcineva.

Chestia asta n-ar trebui să mă surprindă. Fotbalul a fost întotdeauna pe primul loc pentru Annika. S-a străduit să se asigure că Erik e disponibil să joace, așa că a jonglat vacanțele și întâlnirile noastre de familie în așa fel încât să nu se suprapună peste meciuri și antrenamente. De dragul armoniei în familie, am lăsată o să facă ce-a vrut, gândindu-mă că mai devreme sau mai târziu se va trezi și își va da seama că Erik nu e jucător de nivelul naționalei.

Cel mai probabil, cariera de fotbalist a fiului nostru a luat sfârșit acum și aș vrea să pot retracta toate momentele în care am blestemat faza cu sportul și modul în care acesta ne-a dominat viața de familie. La fel ca Annika, nu-mi doresc nimic mai mult decât să-l văd din nou pe Erik pe un teren de fotbal. Sau măcar pe picioarele lui, sănătos și puternic.

— Mats, auzi ce spun?

Vocea Annikăi mă readuce în prezent.

— Uită-te la asta, zice ea și arată spre ecranul computerului. Am găsit un site bun despre leziunile măduvei spinării. Mă gândesc că ar fi potrivit pentru Erik. Poate să sară peste detaliile medicale, dar sunt multe povești cu final fericit, povești despre oameni care au fost paralizați și și-au revenit. Trebuie să-l facem să creadă că e posibil. Altfel, nu va funcționa niciodată.

Oare n-a auzit ce-au spus medicii? N-ar fi corect să-i dăm lui Erik speranțe false. Pentru că, de fapt, situația nu pare grozavă. „O foarte mică șansă ca el să poată merge din nou", a spus chirurgul. Dar nu sunt în stare să mă cert cu ea. Capul stă să-mi explodeze și nu vreau decât ca Annika să tacă odată. Dar e bine că măcar se concentrează pe recuperarea lui Erik, și nu pe accident.

— Da, e o idee bună.

Mă duc la dulap, scot două farfurii adânci și adaug:

— Când Erik se va simți în stare.

Iaurtul e încă pe blatul din bucătărie și, chiar când dau să-l mut de-acolo, simt cum îmi vibrează mobilul în buzunarul de la spate. Îl iau în mână și mi se face instant rău.

— E de la spital?

Annika se apleacă în față, dar eu întorc ecranul în cealaltă parte.

— Nu, stai liniștită. E de la serviciu.

18.

ERIK

— Bună, Erik, suntem de la poliție. Putem intra?

O femeie de vârsta mamei stă în ușă. Îmi vine să urlu să mă lase naibii în pace, dar spun că e în regulă și, în același timp, mă întreb dacă nu cumva ea era cea care trebuia să vină mai devreme, dar nu a mai apărut. Sau a fost deja aici? Dar mama și tata, ei au fost aici? Totul e ca prin ceață.

Femeia intră, urmată îndeaproape de un bărbat care pare mult mai tânăr. Amândoi poartă uniforme, și cu toate astea îmi arată legitimațiile.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să aștepți. Am fost chemați la o urgență.

Numele meu e Vibeke, spune polițista, apoi se întoarce spre colegul ei. Iar el e Timo.

Ne strângem mâinile, iar palma mea transpirată se lipește de-a lor.

— Cum te simți? întreabă Vibeke.

— Așa și-așa.

— După cum bănuiești, suntem aici ca să vorbim despre accident, continuă ea. Te simți în stare să ne povestești ce s-a întâmplat?

— Sigur.

Capul îmi bubuie. Oare poți să leșini când ești deja întins? Îi privesc pe amândoi cum își împing scaunele până lângă pat. Timo scoate un dictafon din buzunarul de la geacă.

— Putem să înregistrăm discuția?

Încuviințez din cap, deși totul mi se pare ireal.

Joc într-un film și acum turnăm un episod în care doi polițiști audiază un tip nevinovat. Eu am rolul principal.

— Te rog să începi cu începutul, spune Vibeke. Cum ați ajuns în mașină?

— Păi…

Închid ochii și încerc să găsesc o replică bună de deschidere, dar gândurile mi se mișcă cu încetinitorul.

— Nu te grăbi, spune Vibeke. Avem tot timpul din lume.

Am uitat ce m-a întrebat. Deschid ochii.

— Mai vrei apă? mă întreabă Timo.

Se ridică înainte să răspund și în curând am un pahar cu apă în mână. Iau câteva înghițituri și pun paharul înapoi pe masa de lângă pat.

— Mașina, îmi amintește polițista. De ce erați în mașină?

— Noi…

Apa îmi răscolește stomacul și înghit cu greu.

— Băuserăm mult, așa că… E greu să-mi amintesc… Dar eram la petrecerea aia, la Hampus. Și ne-a venit ideea să testăm mașina lui taică-său, spun eu, studiind o pată alungită de pe pătura galben-deschis. A fost o tâmpenie. Având în vedere că băuserăm.

— A cui a fost ideea să plecați cu mașina? întreabă Timo.

Pata pare să se miște. Se lărgește, apoi se contractă din nou.

— Nu știu. Probabil că a amândurora.

— Și cine era la volan?

Îmi ridic privirea și văd că Vibeke are un ochi verde și unul maro.

— William.

— Bine.

Tace și se încruntă.

— Cum ați făcut rost de chei?

— Ăăă…

Caut printre amintirile încețoșate ale serii, văd zâmbetul Sanjei, luminile din interiorul cortului de petrecere, Ibbe și Robin în bucătărie, dozele de bere de pe chiuvetă.

— Cred că cheile erau în contact. Leif, tatăl lui Hampus, tocmai arătase cuiva mașina.

Polițista încuviințează din cap.

— Și apoi? V-ați urcat în mașină, William a pornit…

— Da, a accelerat destul de tare încă de la început. Am încercat să-l fac să încetinească, dar el… N-a vrut să asculte.

— Până unde ați mers? întreabă Timo.

— Doar pe-aproape. Hampus locuiește lângă Lottaparken[{22}] și n-am mers decât câteva străzi înainte să piardă controlul.

În salon se așterne tăcerea. Se aude doar sistemul de ventilație care scoate un vâjâit slab.

— Ești absolut sigur că așa au decurs lucrurile? întreabă în cele din urmă Vibeke.

— Da.

Vibeke își înclină capul într-o parte.

— Nu mai ai nimic de adăugat?

— Nu.

Sau ba da: *William, nenorocitule. Te urăsc.*

Dar bineînțeles că nu spun asta.

19.

ANNIKA

Asta e cea mai lungă sâmbătă din viața mea. M-am întors la spital și nu-

mi vine să cred că au trecut doar câteva ore de când l-am lăsat pe Erik în pat după operație. Mașina e parcată frumos în parcarea cea mai apropiată de Clinica de Ortopedie, dar n-am nici cea mai vagă idee cum a ajuns aici, nu-mi amintesc aproape nimic din drumul de acasă până la spital. Gândurile se cațără unele peste altele, cad și o iau de la capăt. Va mai putea Erik să meargă? Iar dacă nu – ce se va întâmpla atunci? Și de ce – *de ce?!* – au plecat cu mașina lui Leif? Ce-o fi fost în mintea lor? S-au gândit vreun moment ce fac?

Îmi sprijin capul de tetieră, încercând să mă adun. Nu pot să dau ochii cu fiul meu când sunt în starea asta. Personalul a promis să pregătească pentru noapte un pat în plus în salonul lui Erik. El n-a părut prea entuziasmat când i-am propus asta azi-dimineață, iar Mats a considerat că nu e necesar.

— Erik o să doarmă. Și a spus că se descurcă.

— Sigur că se descurcă, am zis eu. Dar nu putem să-l lăsăm să zacă acolo de unul singur, după toate cele prin care-a trecut. Dacă se trezește în mijlocul nopții, cu vreun atac de panică, și are nevoie de cineva cu care să vorbească?

Nu-l înțeleg pe soțul meu. Pare să creadă că Erik n-are nevoie de noi și încearcă să minimalizeze ceea ce s-a întâmplat. Ca și cum accidentul n-ar fi un dezastru. Ca și cum starea lui Erik ar fi o chestiune banală. Respinge tot ce sugerez. Oare nu-și dorește ca Erik să primească cele mai bune îngrijiri posibile? Oare să fie greșit să încurajezi o persoană care e disperată? Mats e de obicei destul de absent, dar acum e vorba despre ceva complet diferit. Un fel de răceală. Probabil că e în stare de șoc.

Când reușesc, în sfârșit, să cobor din mașină și să ies la lumină, trebuie să strâng din ochi în soarele strălucitor al după-amiezii. Pe cealaltă parte a străzii îi văd venind pe jos pe Gittan și Krister. Se îndreaptă spre trecerea de pietoni, așa că urc pe trotuar și le ies în cale.

— Plecați acasă?

Gittan încuviințează din cap.

— William cum se simte? continui eu.

— A suferit o comoție serioasă și și-a rupt câteva coaste, spune Krister, dar sperăm că nu va avea leziuni permanente.

— A dormit aproape toată ziua, zice Gittan și își ia soțul de brat. Și acum a adormit din nou. Dar ăsta e de fapt un lucru bun. După faza acută, odihna e cea mai bună cale de recuperare după o comoție.

Par obosiți. Chiar și fața de obicei bronzată a lui Gittan a căpătat o nuanță cenușie și se vede că a plâns. Ochii îi sunt umflați și roșii.

— A spus ceva? întreb. Despre accident?

— Bineînțeles că l-am întrebat, răspunde Krister, dar spune că nu-și amintește nimic.

— Se pare că pierderea memoriei e frecventă în cazul acestui tip de traumatism cranian, adaugă Gittan. Din fericire, se pare că i-a dispărut doar memoria evenimentului în sine. L-au testat și nu are probleme cu memoria de lungă durată.

— Dar Erik cum se simte?

Krister se apleacă în față și îmi pune o mână pe umăr.

— Ce spun doctorii?

Îi relatez pe scurt prognosticul chirurgului.

— Deci, totuși există speranță că își poate reveni încetul cu încetul, spune Gittan, zâmbind.

Ochii îmi lăcrimează și îmi mușc obrazul. Dar dacă încep să plâng acum, n-o să mă mai pot opri niciodată.

— În ceea ce privește aspectul financiar…

Strânsoarea mâinii de pe umărul meu devine mai puternică înainte ca Krister să-mi dea drumul.

— Erik are asigurare bună?

Vreau să urlu că banii nu sunt totul, că pe primul loc trebuie să fie sănătatea lui Erik. Dar, în clipa următoare, îmi dau seama că banii pot fi cruciali în situația asta. Mats are dreptate că nu ne-am putea permite singuri îngrijiri de specialitate costisitoare. O compensație substanțială ar putea finanța cel puțin o parte din ele.

— Bineînțeles, spun, amintindu-mi de o conversație pe care am avut-o cu mulți ani în urmă.

În timpul unei cine la familia Nihizén, s-a pus problema asigurărilor pentru copii. Nici eu, nici Mats nu avuseserăm asigurări în copilărie și amândoi am considerat că este un cost inutil. Krister ne-a ținut atunci o prelegere lungă a cărei consecință a fost că am plecat acasă și am comparat ofertele de la diferite companii de asigurări.

Mă uit la Krister, care acum e ceva mai puțin asertiv, și adaug:

— Mulțumită ție.

Familia Nihizén stă bine cu banii, iar lui Krister i-a plăcut întotdeauna să

ofere sfaturi financiare. Vreau să cred că o face din considerație, dar uneori am impresia că vorbește despre bani doar pentru a se simți superior. Sfaturile bune ale lui Krister se referă uneori la asigurări, dar de cele mai multe ori recomandă fonduri de investiții despre care află de la prietenii pe care-i are în mediul financiar. Problema e că noi n-avem bani de investit. De-abia ne-am putut permite să ne cumpărăm o mașină nouă de spălat vase când cea veche s-a stricat, cu o săptămână înainte de petrecerea de absolvire a lui Erik.

— Vorbim mai târziu, Annika, spune Gittan. Te rog să-i transmiți lui Erik cele mai bune urări din partea noastră. Și William îl salută. Cu puțin noroc, va fi externat în câteva zile. Poate chiar mâine.

— Asta e grozav, zic eu și încerc să-mi întind gura într-un zâmbet. E minunat.

Ne îmbrățișăm și ne despărțim. *Asta* e *grozav.* Cuvintele persistă ca un ecou fals. Știu că e de preferat să avem un rănit grav și un rănit ușor decât doi răniți grav. Doar că mi se pare teribil de nedrept că Erik este cel care trebuie să rămână în spital.

Îmi vine în minte și prima echipă, și meciul de mâine, la care Erik n-a fost convocat. Ei bine, acum nici William nu va fi prezent și nu pot spune că-mi pare rău pentru el. Ca să fiu sinceră, chiar mă bucur un pic de asta.

Azi mai devreme, din taxiul care mă ducea acasă, i-am trimis un SMS antrenorului lui Erik.

Bună, Mattias, îmi pare rău că te anunț cu întârziere. Erik nu poate fi prezent la meciul de azi. A avut un accident. Îți dăm de știre când aflăm mai multe detalii. /Annika Brandt

Mi-a fost imposibil să-i scriu antrenorului că fiul meu a jucat probabil ultimul său meci de fotbal. Degetele mele nu au putut să scrie cuvintele astea.

20.

EMILY

— Cum se simțea?

Cissi rupe o bucată de pizza și aruncă ce a mai rămas în cutia de carton.

— Adică, era trist sau…?

— Înfiorător, zic eu. Era înfiorător.

Pentru că ăsta e adevărul. Ochii lui Erik erau goi și fără viață. Era ca și cum cineva i-ar fi supt sufletul și ar fi lăsat o cochilie goală în pat.

— Cum adică?

Cissi își șterge mâinile pe iarbă și îmi dau seama că nu-i pot explica. Pur și simplu n-ar înțelege.

— Of, a fost atât de bizar să-l văd pe un pat de spital. Și nu se știe dacă va mai putea merge vreodată.

Ne-am trimis mesaje în timpul zilei, dar simt nevoia să mă repet. Trebuie să rostesc ultima propoziție cu voce tare ca să conștientizez că accidentul e real, că nu l-am visat sau inventat.

Videdalsparken[{23}] e neobișnuit de gol. Ne-am dat jos jachetele de blugi și stăm pe ele cu cutia de pizza între noi. Cărămizile galbene ale școlii sunt vizibile în spatele copacilor. Joi terminăm clasa a noua. Plănuisem să port aceeași rochie de la absolvirea lui Erik, dar acum nici măcar nu știu dacă voi fi acolo. Cum să pot sărbători când fratele meu mai mare zace în spital? Când Erik a terminat clasa a noua, am luat cina în oraș cu bunica și mătușa tatei, Ulla. Dar asta nu se va întâmpla și acum.

— Doamne, ce groaznic!

Cissi ia o gură mare de Coca-Cola, înghite de două ori și se uită la mine.

— Pur și simplu nu reușesc să interiorizez chestia asta. O viață întreagă într-un scaun cu rotile. La naiba, cum trebuie să regrete amândoi ieșirea aia cu mașina!

Cum ar fi dacă am putea derula totul și să o luăm de la capăt? Aș face orice să-l văd pe Erik dansând și jucând fotbal din nou. De îndată ce închid ochii, pe retină îmi apare Erik cel înfiorător. Tipul cu fața palidă și ochii goi. Sunetul aparatelor de lângă pat îmi răsună încă în urechi.

Cissi pune cutia de suc jos în iarbă.

— Dar de ce or fi plecat cu mașina?

Își trage sufletul, apoi continuă:

— La naiba, Emily. Și dacă ajung la închisoare?

Abia acum și-a dat seama? Gândul că Erik ar putea face pușcărie mi-a dat târcoale de când eram la spital.

Mobilul îmi vibrează în buzunar, dar nici măcar nu mă pot uita la el.

Mesajele au curs toată ziua. De fapt, au început deja din timpul nopții, dar atunci nu m-am uitat. O mulțime de necunoscuți au pus întrebări nebunești despre accident. Cum mi-or fi aflat numărul de telefon?

Mă las pe spate și mă întind. Firele de iarbă îmi gâdilă pielea goală de pe brațe. Un nor lânos apare pe cer, alunecând deasupra bazei sportive și trecând pe lângă casele de pe cealaltă parte a drumului. După o vreme, îmi dau seama că Cissi tace de prea mult timp și mă întorc spre ea. A rămas în aceeași poziție. Îndepărtează câteva firimituri invizibile de pe blugi. Își ridică privirea, pare să facă o mișcare, apoi spune:

— I-am văzut.

Mă ridic în fund.

— Ce-ai văzut?

— I-am văzut plecând cu mașina.

Cissi îmi evită privirea.

— Pe Erik și pe William.

— Și de ce n-ai spus nimic?

— Îți spun acum.

— Dar azi-dimineață! Puteai să spui ceva atunci, când am vorbit cu tata. Sau… Dacă i-ai văzut plecând, ai fi putut să-i oprești, să-i împiedici să…

— Noi două am ieșit pe ușă chiar când ei plecau, mă întrerupe ea. Nu m-am gândit atunci că băuseră sau mai știu eu ce. Iar azi-dimineață, erai complet distrusă, abia dacă se putea vorbi cu tine.

— Ai văzut cine era la volan?

Încerc să mă prefac că nu e mare lucru, dar inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— Păi…

În cele din urmă se uită la mine.

— *Cred* că William. Dar era întuneric. Și tu erai atârnată de mine.

Simt o ușurare în tot corpul, precum un val cald.

— Dacă William era la volan…

Îndoi capacul peste resturile de pizza.

— Asta trebuie să însemne că Erik nu va fi inculpat?

— Așa cred, spune cea mai bună prietenă a mea, părând că deliberează cu ea însăși. Să nu te superi, continuă ea, rugătoare. Dar m-am întors la petrecere mai târziu.

— Ce? De ce?

— După mobil, zice Cissi și dă din brațe. Nu puteam să-l las la Hampus acasă. În caz că m-ar fi sunat mama.

— Așadar, m-ai lăsat pe jos în baie, așa, pur și simplu?

— Liniștește-te!

Cea mai bună prietenă a mea se ridică în picioare, își ia geaca și o scutură de iarbă.

— Dacă n-ai fi fost bine, nu te-aș fi lăsat singură. M-am grăbit cât am putut de repede. Petrecerea se terminase și n-am văzut picior de om, dar ușa era deschisă, așa că m-am strecurat înăuntru. Și-acum trebuie să-ți povestesc…

Se așază din nou, nepărând să-i mai pese că-și murdărește blugii albi.

— S-a întâmplat ceva *complet* nebunesc, spune ea și își coboară vocea. Deci, am intrat repede la Hampus, mi-am luat mobilul și m-am întors. Dar apoi, în drum spre casă, l-am întâlnit pe tatăl lui William. *Alerga* cu cățelușul ăla negru al lor… Cum îl cheamă?

— Lucifer, zic eu. Alerga? Dar era miezul nopții.

Cissi încuviințează din cap.

— Lucifer s-a apropiat de mine și l-am scărpinat după urechi. Știi, așa cum se scarpină câinii. Dar Krister era tare nervos. A tras de lesă și a țipat la câine. N-am priceput de ce, câinele voia doar să mă salute. Și apoi…

Cissi face o pauză ca să-și tragă sufletul.

— Apoi, când m-am întors acasă, am descoperit că mâna îmi era lipicioasă și grețoasă.

— Bale de câine? întreb eu.

— Nu, răspunde Cissi, clătinând puternic din cap. Era sânge.

21.

ANNIKA

Mă uit la cerul întunecat prin fereastra spitalului și mă hotărăsc să nu mai pun niciodată piciorul într-o biserică, dacă asta e răsplata pe care am primit-o deși am încercat să fiu o persoană bună.

Toată viața am încercat să fiu bună. O fiică bună, o prietenă bună, o

studentă bună, o soție bună, o mamă bună și o colegă loială. Mi-am plătit facturile la timp, am reciclat fiecare sticlă goală și am participat la toate ședințele nenorocite cu părinții. Dar ce rost are să încerci să fii o persoană bună dacă nu ești răsplătit?

Telefonul e pe pervazul ferestrei și ecranul se luminează. Îl iau în mână.

Mi-a răspuns Mattias, antrenorul lui Erik.

Nicio problemă. Salută-l pe Erik. /M

O persoană din afară nu și-ar da probabil seama că acest mesaj e un semn de compasiune profundă. După ani întregi de comunicare cu managerii și antrenorii echipelor, știu că aceștia scriu în general SMS-uri foarte scurte. Poate părea că sunt supărați, dar, de fapt, nu e vorba despre asta. Pur și simplu n-au timp. De ce să pierzi vremea cu propoziții lungi când poți folosi doar câteva cuvinte?

Cu toate astea, aceleași persoane n-au de obicei nicio problemă să-și dea drumul la gură în timpul meciurilor, mai ales când sunt nemulțumiți de protejații lor. Când Erik era mic, țineam des legătura cu antrenorii lui. De cele mai multe ori, încercam să le explic că n-ar fi rău să încurajeze un copil de zece ani dacă voiau ca el să se simtă bine în echipă. De principiu, erau de acord cu mine, și, cu toate astea, la meciul următor stăteau pe margine și înjurau.

Eu n-am crescut într-un mediu fotbalistic și la început am fost șocată de jargonul dur. În ce alt context e în regulă ca adulții să umilească și să țipe la copiii care dau tot ce au mai bun din ei?

Era evident că Erik și mulți dintre coechipierii săi se simțeau uneori prost când auzeau așa cuvinte dure. Mai ales când erau mici. Dar părinții care jucaseră și ei fotbal în tinerețe erau complet indiferenți și curând mi-am dat seama că va fi imposibil să schimb de una singură o întreagă cultură sportivă. Trebuia doar să accept situația, atât timp cât nu existau abuzuri flagrante.

Mesajul lui Mattias mă lasă fără suflare. Să fie cuvintele astea șase rezultatul final a treisprezece ani de muncă? Să fie ăsta bilanțul după toate eforturile mele?

Retractez rapid ultimul gând – doar nu *eu* am făcut efortul, ci Erik. Fiul meu a alergat mii de kilometri pe câmpuri noroioase. A exersat lovituri libere, fente și apărare. A înfruntat lapoviță, vânt puternic și abuzuri. Erik a alergat după o minge pe Husiegårds IP[{24}] timp de două treimi din viață,

uneori chiar și cinci zile pe săptămână. Eforturile *mele* au implicat condusul mașinii pe distanțe de mii de kilometri, în principal pe drumurile din Skåne. Am spălat șosete și m-am asigurat că nu merge flămând la antrenamente sau la meciuri. Asta-i tot.

Atunci de ce-oi fi având un sentiment de totală lipsă de sens?

22.

MATS

Toate luminile sunt stinse. Stau lângă fereastra din bucătărie de unde pot vedea afară, dar unde, în același timp, sunt invizibil pentru oricine s-ar afla în trecere în ciuda orei târzii. O ploaie torențială s-a abătut peste Malmö. Tufa de liliac cea mai apropiată de casă se lasă tot mai mult cu fiecare picătură care îi lovește frunzele. De la etaj nu se aude niciun sunet. Sper că Emily doarme, dar nu se știe niciodată. Poate că se uită la un film sau stă pe telefon. Un reflux acid îmi arde gâtul și îmi dau seama că mi-a revenit vechiul ulcer.

Bălțile strălucesc când o lumină alb-gălbuie ajunge pe trotuar. Mă grăbesc să ies pe hol, îmi iau geaca neagră de vânt și îmi pun rucsacul pe umăr. Poate că așa se simte un soldat care pleacă la război. Când te cheamă datoria și, în același timp, vrei să te ascunzi și să nu ieși până nu se termină totul.

Mâna dreaptă îmi aterizează pe clanța ușii, dar rămâne pe loc, moale ca o cârpă. Resimt o rezistență puternică, aproape fizică. Nu pot apăsa clanța în jos. Nu e posibil. Dacă ies acum pe ușă, nu mai există cale de întoarcere, nu mai există nicio scuză.

Doar că undeva, în adâncul sufletului, știu că asta e ultima mea șansă să pot încerca să îndrept situația. Să rămân pe loc nu e o opțiune.

Ploaia se izbește de dalele de ciment ale aleii, iar eu alerg adus de umeri spre mașină. Chipul din spatele parbrizului e neclar și de nedeslușit. Deschid portiera din dreapta, îmi arunc rucsacul pe bancheta din spate și mă las pe scaun. În ciuda faptului că sunt precaut, ușa se închide cu o bubuitură care răsună în cartierul liniștit. Ochii vecinilor pot fi cel mai rău

dușman.

— Totul sub control?

Krister aruncă o privire în oglinda retrovizoare și întoarce rapid la 180 de grade.

— Annika doarme?

— E cu Erik, spun eu. La spital.

— Of, la naiba!

Îndreaptă mașina și observ o jachetă nouă verde-măslinie, care evocă vânătoare de fazani și un conac cu două aripi.

— Ce sincronizare perfectă, nu?

— Poate.

Trecem pe lângă garduri vii bine tunse, în spatele cărora se întrezăresc vile întunecate. Simt deodată că-i invidiez pe toți bărbații care dorm în acest moment în casele respective. Poate că au slujbe plictisitoare. Sau soții plictisitoare. Dar niciunul dintre ei nu se află în aceeași situație nenorocită în care eu m-am băgat de unul singur. Niciunul dintre ei.

— Cum adică poate?

Vocea lui Krister mă trezește din gânduri.

— E bine că nu e acasă. Altfel cum ai fi putut explica ieșirea asta?

Se aude un ticăit când semnalizează schimbarea direcției la stânga și ieșim pe Amiralsgatan.

— Dar tu cum ai explicat ieșirea *ta*? întreb și mă uit la el. Gittan nu e acasă?

— Ei!

Mărește viteza ștergătoarelor care biciuiesc frenetic parbrizul, înainte și înapoi.

— Ia niște medicamente care îi provoacă somnolență și doarme buștean în prima jumătate a nopții.

— Ești sigur?

Krister râde.

— Sută la sută. Doar dorm în aceeași cameră cu Gittan de aproape treizeci de ani.

Am ajuns. Mă apasă o greutate pe piept și mi se taie respirația. Oare Krister ar suna la 112 dacă aș face infarct? Probabil că nu. Încetinește și iese cu mașina pe zona îngustă de iarbă dintre șosea și pista de biciclete. Câteodată aici sunt mașini parcate. Părinții leneși ai căror copii fotbaliști

au ghinionul de a se antrena pe terenurile improvizate folosesc peticul de iarbă pe post de parcare. Mai vine și poliția uneori pe-aici, ca să antreneze câinii, în timpul zilei, bineînțeles. Și dacă vreun conducător de câini a parcat azi aici înseamnă că am avut ghinion maxim.

Mă uit pe geam. Cerul încărcat de ploaie face ca noaptea de vară să fie neobișnuit de întunecată. Trei porți de fotbal sunt împrăștiate în centrul terenului, semănând cu scheletele unor animale preistorice dispărute.

— Ce voiam să spun…

Mă uit la Krister.

— Nu știu dacă e o idee bună ca Annika să doarmă în salon cu Erik. Dacă halucinează, dacă începe să vorbească în somn? Știi doar că ia o groază de medicamente puternice.

Krister se întoarce spre mine.

— Am vorbit cu Erik. Sunt destul de sigur că-și poate ține gura.

NUNTA

23.

ERIK

Mașina înaintează de-a lungul unor drumuri înguste și sinuoase, care ne poartă printre câmpii și pășuni întinse pentru cai. Avem o panoramă generoasă a Öresund-ului. În mijlocul albastrului nesfârșit, Ven{25} apare ca un semn de exclamare verde.

Am fost odată cu familia la Ven, când eram mic. Am luat vaporul din Landskrona și am închiriat biciclete galbene pe dealul de deasupra portului. Nu-mi amintesc prea multe din acea excursie, dar îmi amintesc cât de mândru eram că pedalez pe propria bicicletă. Emily era prea mică și a trebuit să meargă într-un scaun pentru copii pe bicicleta tatei.

— Ce frumos e aici, spune Nike, întorcându-se să se uite la o fermă înconjurată de pomi fructiferi noduroși. Nu credeam că partea asta din Skåne are atâtea de oferit.

Nu pot să răspund, încă mă chinui să trag suficient aer în plămâni. Și cu cât ne apropiem mai mult de castel, cu atât mai greu devine.

— Ești agitat, spune ea.

Mă uit la drum, dar încă simt cum Nike mă scrutează, încercând să-mi interpreteze expresiile faciale și mișcările. Se pricepe la asta, după atâția ani alături de mine.

Aș vrea să spun ceva – de exemplu, aș vrea să-i demontez afirmația. Dar, în momentul ăsta, tot ce pot face e să respir și să încerc să mențin mașina pe drum. Sângele îmi clocotește în cap.

Pe stânga apare un indicator. Frânez prea brusc și mașina se înclină. Nike tace, dar îi pot auzi gândurile. Se întreabă de ce nu-i răspund. Se întreabă de ce conduc atât de prost. Își caută în memorie lucruri pe care i le-am povestit despre familia și prietenii mei, detalii care i-ar putea da indicii despre comportamentul meu.

În timp ce înaintăm pe alee, simt că mă îndrept spre propria-mi moarte.

Nu este pentru prima dată. În urmă cu opt ani, am trăit exact același lucru. Atunci a fost cât pe ce. Dar am supraviețuit. Dacă trăiesc o viață demnă e o cu totul altă întrebare. De multe ori mi-am dorit să fi murit în noaptea aia.

Aleea se micșorează, iar crengile copacilor se întind spre centru ca niște gheare lungi și ofilite care prind aerul. Accelerez. Nike ține strâns mânerul ușii.

Când mașina e în sfârșit parcată, îmi las capul pe spate și închid ochii.

— Vrei să-mi povestești?

Clatin din cap. Pentru că nu pot să-i povestesc. Tot ce pot face e să încerc să trec cu bine prin ce va urma. Din oarecare motiv, îmi vine în minte o carte de autoajutorare pe care mama mi-a dăruit-o de Crăciun, la câțiva ani după accident: *Alege bucuria.* Autorul spunea că fiecare om poate alege între a fi o victimă sau a prelua controlul asupra propriei vieți. Ce glumă!

Când deschid ochii, câteva minute mai târziu, văd o femeie îmbrăcată de gală traversând parcarea. Trage după ea ceva voluminos.

— Ups.

Nike observă același lucru.

— O harpă! exclamă ea, arătând spre femeie. Îți dai seama cât trebuie să coste să angajezi o harpistă? Oare câte harpiste or fi în Suedia?

Cum nu primește niciun răspuns, Nike se întoarce din nou spre mine.

— Haide, Erik. Vorbește cu mine, spune ea, încruntându-se îngrijorată. Te porți foarte ciudat de când am făcut plinul. S-a întâmplat ceva?

Iau cutia de Ramlösa din suportul de pahare și o întorc cu fundul în sus, lăsând ultimele picături stătute să îmi ude limba, în timp ce creierul meu caută un răspuns care ar putea suna credibil pentru urechile lui Nike. Dar nu există răspunsuri credibile, iar eu urăsc să mint.

— Aș.

Pun cutia la loc și forțez un zâmbet.

— Nimic deosebit. Cred că sunt doar puțin afectat de însemnătatea evenimentului.

— Chiar vrei să te cred? pufnește ea. La început nici măcar nu voiai să vii. Tot spuneai cât de mult îl urăști pe William și cât de proastă e Emily că s-a lăsat sedusă de un asemenea idiot.

— N-ai decât să crezi ce vrei, spun eu, dar William *este* un idiot. Însă asta nu înseamnă că nu pot fi puțin sentimental. Sora mea mai mică se căsătorește, pentru numele lui Dumnezeu.

Nike schimbă subiectul.

— Ai fost în aceeași clasă cu William?

Își desface centura de siguranță, dar nu face nicio tentativă să iasă din mașină.

Încuviințez din cap.

— Da, am fost colegi de generală.

— Și dintotdeauna ți-a displăcut?

Mă gândesc o clipă.

— Nu, spun eu, nu dintotdeauna.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit, zic eu și gesticulez. Ne-am îndepărtat.

24.

EMILY

— Sunt *atât* de fericită pentru voi, spune Amanda, căutând să-mi întâlnească privirea în oglinda retrovizoare. Și ce grozav pentru Milo. Peste câțiva ani, micuții noștri se vor putea juca împreună.

Conduce prea repede, așa cum face de obicei. Slăbiciunea Amandei sunt mașinile sport, așa că e destul de neobișnuit să o văd la volanul unui combi în care să aibă loc și cărucior.

— Așa m-am gândit și eu.

Îmi trec degetele peste țesătura albă de mătase, netezind o încrețitură a rochiei.

— Că a sosit vremea să-i găsim un prieten.

Mă simt ciudat să vorbesc cu voce tare despre micul embrion din pântecul meu. Copilul meu. Copilul nostru.

Eram singură acasă, în baie, când pe testul de sarcină au apărut ambele linii. Era dimineața devreme, dar William plecase deja la birou. Primul meu impuls a fost să-l sun și să-i dau vestea în gura mare. Dar apoi m-am oprit, gândindu-mă că un astfel de mesaj trebuie transmis personal. Și atunci mi-a venit ideea să-i fac o surpriză chiar la nuntă. Am comandat șampanie fără alcool și trandafiri roșii pentru apartamentul nostru și am cerut să fie aduse

după miezul nopții, ca nu cumva să se topească gheața din frapieră. De-abia aștept.

Cred că William nu bănuiește nimic. Până acum m-am simțit bine, dar se pare că de-acum încolo, după primele șase săptămâni, încep de obicei grețurile. Cel puțin conform informațiilor de pe internet.

Amanda iese de pe autostrada E6. Ne apropiem. Chiar vreau să remarc asta cu voce tare și mă întorc spre Cissi, dar îmi înghit cuvintele. E neobișnuit de tăcută de când am ieșit din Malmö și îi pot ghici gândurile. Cissi a rămas singură de curând și, chiar dacă fostul ei prieten era un tântălău, știu că ea chiar fusese îndrăgostită de el. Sunt sigură că se bucură pentru mine, dar bineînțeles că o distruge faptul că trebuie să o ia iarăși de la zero. Și mai știu și că nu trebuie să-i reamintesc că e tânără și că are tot timpul din lume. Când ai fost părăsit de curând, nu vrei să auzi asta.

— Diseară avem niște invitați burlaci, spun eu și o bat pe umăr pe Cissi. Vărul cel mic al lui William e o partidă bună.

Zâmbește, dar pare cu mintea altundeva.

Se spune că, dacă ai ghinion în dragoste, câștigi la jocurile de noroc – adică faci bani buni. Asta i se potrivește perfect lui Cissi. Salonul ei merge ca pe roate, dar n-a avut la fel de mult succes la bărbați. Câteodată, arareori, fericirea mea pare nemeritată. Cissi a muncit din greu pentru a-și împlini visul de a avea propria afacere. În ceea ce mă privește, cu excepția faptului că am știut întotdeauna că vreau să am o educație solidă, n-am avut visuri mari când vine vorba despre carieră. Cu toate astea, iată-mă azi aici, având tot ce mi-aș putea dori pe lume. Mulțumită lui William.

Amanda o ia la stânga și continuă pe sub copacii de pe aleea umbroasă.

— Te duc până la ușă, spune ea. Dup-aia venim și noi.

Parcarea e aproape plină. Respir ușurată când văd Mercedesul lui Ibbe – dacă Ibbe e aici, și William e aici. Toyota tatei e lângă jeepul lui Krister și al lui Gittan, dar nu văd mașina mamei.

Să nu fi ajuns încă?

Mă uit în jur. Nu, chiar nu văd niciun Renault micuț și argintiu printre celelalte mașini. Mă încearcă un junghi de dezamăgire. Oare a uitat data? S-a întâmplat ceva? Sau a schimbat mașina? Ultima variantă pare de neconceput. Mama e zgârcită. Și neinteresată de mașini. N-ar cumpăra niciodată una nouă dacă cea veche încă merge.

Îmi scot mobilul din geantă și văd imediat că n-am primit niciun semn

de la ea. Inima mi se prăbușește ca un pietroi. N-ar fi trebuit să o invit defel. Chestia asta e atât de tipică pentru Annika Brandt. Se retrage în ultimul moment fără să spună nimic. Atât de lașă. Cumplit de lașă.

Dacă Erik era cel care se căsătorea azi, sunt sută la sută sigură că mama ar fi fost aici cu câteva ore înainte. Și-ar fi dat sufletul ca totul să fie perfect.

O lacrimă îmi apare în colțul ochiului și îmi întorc repede capul în altă parte, prefăcându-mă că admir castelul. E chiar frumos. Peretele frontonului dinspre intrare e pe jumătate acoperit de iederă, care șerpuiește de-a lungul ferestrelor magnifice cu muluri și printre coloanele de pe balustrada balconului. În dreapta porții de stejar, pe latura lungă a clădirii, se află un ghiveci enorm. E plin de flori albe care se revarsă în cascadă peste margini. Detaliile de cupru învechit de vreme de pe acoperiș strălucesc în soare.

Îmi șterg lacrima enervantă și mă hotărăsc s-o ignor pe mama. Nu merită să mă îngrijorez pentru ea. Azi am de gând să mă bucur și să mă distrez.

— *Voilà, mademoiselle*{26}! spune Amanda și încetinește. Grăbește-te acum.

Cissi se întoarce spre mine, îmi ia mâna și o strânge tare.

— Iartă-mă, zice ea și îmi aruncă un zâmbet. Mi-a fugit gândul la ticălos. Dar, la naiba, n-am de gând să-l las să-mi strice ziua. Acum dragostea este în prim-plan.

Rochia foșnește când cobor din mașină și nu mi-e ușor să o țin toată adunată. M-aș fi putut întâlni cu domnișoarele de onoare la castel, dar a fost ideea mea să ne vedem la noi acasă. Am vrut să petrec timp cu ele într-un mod confortabil și familiar. Și așa am și făcut.

Mă îndrept de spate și îmi dau seama în același timp că nu sunt singură în curte. Undeva, sub copacii de pe partea cealaltă, socrul meu conversează cu fratele meu mai mare. O privelițte neașteptată. Din câte știu, Erik, la fel ca mama, a rupt orice legătură cu familia Nihizén din cauza accidentului. Dar iată-i povestind acum. Poate că e un semn bun? Limbajul trupului nu dezvăluie nimic. Krister gesticulează, dar lucrul ăsta nu e neobișnuit, întotdeauna arată așa când este animat de ceva. Ar putea la fel de bine să discute despre arhitectura castelului sau să plănuiască o crimă.

Chicotesc la gândul din urmă, îi strig și le fac cu mâna, chiar dacă mireasa n-ar trebui să se lase văzută înainte de nuntă. Dar ce mai contează?

25.

MATS

Admir oamenii care își pot întreține cu adevărat gazonul. Cei care chiar reușesc să aibă gazon fără buruieni și fără mușchi, doar cu iarbă. Oricine se pricepe cât de cât știe că, pentru a ajunge la un nivel acceptabil, e nevoie de muncă enormă și de îngrășăminte care costă o avere. Grădinarul de aici, de la castel, primește nota zece.

Gazonul coboară ușor spre marea care strălucește în soarele după-amiezii. Scaunele sunt distribuite pe iarbă în așa fel încât nimeni să nu rateze priveliștea. Mama și mătușa Ulla s-au așezat deja lângă sora mea, de o parte și de alta a culoarului central. La capătul lui, se află o boltă mare, acoperită cu frunze verzi și trandafiri în diferite nuanțe de roz. Este cât se poate de drăguț.

— Haide, mă împinge Isobel spre lumea adunată în fața scaunelor. Trebuie să salutăm invitații.

— Vrei să zici că trebuie să dăm mâna cu o sută cincizeci de oameni?

— Nu, bineînțeles că nu, răspunde ea, zâmbind. Dar măcar cu câțiva dintre ei?

Deja după câțiva pași simt transpirația pe frunte, și asta nu e doar din cauza căldurii. În fața noastră se află prietenii lui Emily și William – bine făcuți, ușor bronzați, cu păr strălucitor. Cum se face că sunt toți atât de chipeși? Îmi amintesc de păpușile Barbie cu care îi plăcea lui Emily să se joace când era mică.

— De când nu ne-am mai văzut!

Cineva mă lovește puternic pe spate și mă întorc.

— Hampus?

Tânărul încuviințează din cap.

— Mă bucur să te văd, Mats. Ce mai faci?

Caut ceva ostil în ochii lui sau o urmă de ironie în voce, dar pare sincer fericit. Asta mă surprinde. De fapt, nu știu la ce mă așteptam. Prietenii și cunoscuții n-au mai dat niciun semn de viață la puțin timp după accident. La asta au contribuit decisiv atât comportamentul Annikăi, cât și divorțul.

A fost trist să văd cum mi s-a micșorat cercul de cunoștințe, dar, având

în vedere circumstanțele, probabil că așa a fost mai bine. La scurt timp după aceea, am fost acceptat în grupul de prieteni al lui Isobel. Ne-am întâlnit după dezastru și ei nu știau – încă nu știu – cine eram înainte. Nici Isobel nu știe.

— Toate bune, mint eu. Soarele strălucește, n-am niciun motiv să mă plâng.

— El e Benjamin.

Hampus se întoarce spre un bărbat care pare de vârsta lui.

— Prietenul meu, adaugă el.

— Mats, spun eu, întinzând mâna. Sunt tatăl miresei. Iar ea este Isobel, partenera mea.

— Încântat de cunoștință.

Benjamin afișează un zâmbet sclipitor și face semn cu capul înspre castel.

— Ce loc frumos! Minunat!

Cineva îi distrage atenția și Isobel mă conduce mai departe. Mă uit peste mulțime și încerc să localizez un scaun cu rotile printre toți bărbații îmbrăcați în fracuri.

— L-ai văzut pe Erik de când am ajuns?

— Nu, răspunde Isobel și se uită în jur. Tocmai mă gândeam la el. Cu siguranță ar fi trebuit să ajungă până acum.

— Sigur apare, spun eu și în același timp simt un pumn greu aterizându-mi pe umăr.

— Mats!

Krister se apleacă în față și îmi dau seama că n-am mai fost atât de aproape de el de o grămadă de ani. În puținele ocazii în care Emily a vrut să fim în aceeași încăpere, am avut grijă să păstrez o distanță de siguranță față de el.

— Vino puțin cu mine aici.

Are un ton de gardian posomorât, dar îi zâmbește larg lui Isobel.

— Îl împrumut pentru un minut. E în regulă, nu-i așa?

Ea nu protestează și eu îl urmez. Ca o marionetă, care se mișcă fără voia ei.

— Totul în regulă?

Krister se uită în jur, asigurându-se parcă de faptul că nu suntem urmăriți. Nu așteaptă un răspuns, ci continuă:

— Auzi, am vorbit mai devreme cu Erik și pare foarte labil. Presupun că vei fi cu ochii pe el în seara asta. Doar nu vrem să facă vreo scenă, nu-i așa?

26.

ANNIKA

O mică orchestră își ocupă locul chiar în spatele bolții cu trandafiri. Judecând după instrumente, e o orchestră de coarde, completată de o harpistă. Dumnezeule! Nu m-aș mira dacă Emily ar fi comandat niște îngerași care să coboare din ceruri exact când încep primele acorduri.

Căldura e insuportabilă și mă uit în jur, chiar aș fi avut nevoie să beau ceva acum. Aș vrea și să mă așez. Sunt terminată după călătoria cu mașina.

Eram deja în întârziere când Mats a ajuns la mine, și chiar când să plecăm, i-a sunat telefonul. În loc să-l pună pe difuzor, ca să putem pleca, a ieșit din mașină și a vorbit o veșnicie. Era cât pe ce s-o iau razna. Ce poate fi mai important decât să ajungem la timp la nunta propriei noastre fiice?

Mats a fost, ca de obicei, morocănos și antipatic. Pare să creadă că mi-am sabotat mașina intenționat. Sau că mint. Dar de ce aș merge de bunăvoie cu fostul meu soț și cu noua femeie din viața lui în aceeași mașină? Aș prefera să nu-i văd deloc.

Mă roade stomacul. Sper ca ceremonia să înceapă la timp, ca să nu fim nevoiți să stăm de pomană și să facem conversații de complezență. E adevărat că nimeni nu vorbește cu mine, dar parcă e și mai rău dacă stau aici de una singură. Încerc să-mi amintesc să țin colțurile gurii ridicate. Mi s-a spus că arăt supărată când nu zâmbesc.

Hampus Olsson, unul dintre băieții din vechea gașcă a lui Erik, întreține o discuție un pic mai încolo.

Este finanțist și investitor, locuiește în Stockholm și, la fel ca William, a devenit un fel de celebritate în lumea afacerilor. Ori de câte ori se vorbește despre nou-veniții în lumea afacerilor, la televizor apare Hampus sau William.

Lângă el se află prietenul lui, Benjamin Al Hadid. Hampus are un cont public de Instagram, așa că practic am putut să urmăresc idila lor în timp real. De la distanță, bineînțeles. Nu mi-ar trece niciodată prin cap să dau

like la ceva. Am descărcat aplicația doar pentru a fi la curent cu noutățile, dar eu nu postez niciodată nimic. Viața mea nu se potrivește acolo.

Sub terasa castelului, Robin și Sanja Landin pozează pentru o femeie fotograf înarmată cu ditamai aparatul. Robin a fost singurul din gașca lui Erik care a continuat să joace fotbal. A avansat dintr-o ligă într-alta și a ajuns să joace câteva meciuri chiar și la echipa națională de tineret. Acum conduce o companie de evenimente la Malmö, împreună cu soția sa.

Având în vedere lista de invitați plină de celebrități, oricine poate înțelege de ce Annika Brandt nu are voie să doarmă în castel. E, de asemenea, evident că William a păstrat legătura cu cei care au avansat câteva trepte în viață și au atins un anumit statut. Faptul că eu și alți câțiva muritori de rând ne aflăm aici se datorează pur și simplu legăturilor de familie. Și iată-l pe unul dintre ei care se află aici din milă.

— Bună, mamă.

Erik înaintează încet pe aleea de pietriș. E puțin cam palid în jurul nasului, dar foarte chipeș în frac. În spatele lui se află o tânără supraponderală, cu părul negru și piercinguri, purtând o rochie mov-închis. Arată de parcă ar fi în drum spre Festivalul Roskilde[{27}].

Mă îndrept grăbită spre Erik, mă aplec și îl îmbrățișez. E dificil – dar nu din cauza scaunului cu rotile. Când îmi îmbrățișez fiul, parcă aș îmbrățișa un buștean.

— În sfârșit. Aproape că mi-am făcut griji că nu vei ajunge la timp. Ați călătorit bine?

Mă întorc spre femeia cu părul negru și adaug:

— Sunt Annika, mama lui Erik. Tu ești Nike, nu-i așa?

— Exact.

Zâmbește și îmi întinde o mână tatuată.

— Mă bucur că în sfârșit ne cunoaștem.

Robin și Sanja se apropie de noi.

— Salut!

Robin întinde mâna dreaptă pentru a da palma cu el, gest la care Erik răspunde după o oarecare ezitare.

— Nu ne-am văzut de-atâta timp, continuă Robin cu entuziasm. La dracu', ce păcat că am pierdut legătura așa.

Începe un interogatoriu în toată regula. Erik mai locuiește în Göteborg? Cu ce se ocupă? Și așa mai departe. Văd că Erik nu se simte în largul lui,

dar răspunde cu amabilitate la întrebări. Bănuiesc că atât eu, cât și fiul meu avem sentimente asemănătoare în legătură cu ceea ce se va întâmpla azi aici.

Sanja și Nike parcă se cunosc dintotdeauna. Încearcă să mă includă și pe mine în conversație, dar mie mi-e greu să mă concentrez asupra a ceea ce se vorbește, sunt blocată în scena care se desfășoară în fața mea.

Robin Landin e încă în formă și emană genul de încredere care vine odată cu succesul. Zâmbetul său ar arăta bine într-o reclamă pentru albirea dinților. De fiecare dată când Robin râde, Erik se închide în el. Inima îmi sângerează. Să-mi văd fiul atât de… distrus. Nu pot suporta așa ceva. Mă doare prea tare. Bâigui ceva cum că trebuie să-mi pudrez nasul și încep să alerg în direcția castelului.

— Unde te duci? întreabă Mats, apucându-mă de braț când trec pe lângă el. Începe imediat.

Îmi smulg brațul și mă grăbesc să merg mai departe. Trebuie să plec de aici.

Pe terasă, chelnerii sunt ocupați cu pregătirea paharelor pentru toastul miresei și al mirelui. Mijesc ochii, îmi înfoi părul și cu degetul arătător îmi șterg transpirația de pe buza de sus.

— Bună ziua. E în regulă dacă… spun și fac semn cu capul spre sticlele care stau bine înfipte în frapiere mari cu gheață, la umbră, în spatele meselor. Mi-ar prinde bine un mic energizant.

Cei doi tineri, îmbrăcați îngrijit în pantaloni negri și cămăși albe, se privesc unul pe celălalt.

— Nu prea, zice tânărul cu ezitare. Nu le deschidem încă. Doar după ce se termină ceremonia de jos.

Aruncă o privire spre gazon și, când mă întorc și eu, văd că toată lumea s-a așezat.

— Dar poate că poți face o excepție? întreb eu, încercând să par îmbufnată. Ar putea fi micul nostru secret.

Când nu se întâmplă nimic, continui:

— Haide. Sunt mama miresei și sunt pe cale să leșin, sunt atât de emoționată.

Tinerii se uită din nou unul la celălalt. În cele din urmă, tânăra se apleacă, oftând puternic, și ia o sticlă. Eu iau un pahar de pe masă și îl întind.

— Dacă te-ai putea grăbi un pic…

Dopul zboară și aterizează pe partea interioară a balustradei care înconjoară terasa. Fata se uită neliniștită în jur în timp ce toarnă. Înclin paharul pentru a reduce cantitatea de spumă.

Un clopoțel de avertizare îmi sună în cap, dar semnalul e foarte slab. Soarele face ca șampania să strălucească precum aurul. O beau pe nerăsuflate. Nimeni nu protestează când îmi reumplu paharul singură.

CU OPT ANI ÎN URMĂ

27.

EMILY

Cămașa de noapte mi se lipește de corp și capul mi-e greu. Soarele strălucește ca un reflector direct pe pat. Cum am putut uita să trag jaluzelele? Stau multă vreme întinsă între cearșafuri, transpirând și ciulind urechile după vreun semn de viață. Dar casa e învăluită într-o tăcere neobișnuită. Singurul lucru pe care îl aud e ciripitul monoton al păsărilor prin fereastra întredeschisă. Unde-o fi toată lumea?

Apoi îmi amintesc. Mama nu e acasă, e la spital. Tata merge adesea la cumpărături duminică dimineața, dar cu siguranță azi nu poate fi acolo, nu? Dacă ar fi plănuit să meargă, ne-ar fi spus ceva aseară.

Îmi zvârl picioarele peste marginea patului și ies pe hol. Ușa de la camera lui Erik e întredeschisă și e de ajuns să o împing ușor ca să se deschidă de tot. Mă simt ca un intrus, dar nu mă pot abține să fac câțiva pași înăuntru. Patul e nefăcut. Pe jos sunt împrăștiate șosete, lenjerie intimă și haine de antrenament. Haina de la costumul de absolvire atârnă pe spătarul unuia dintre fotolii. Pantalonii lipsesc – i-a purtat la petrecerea lui Hampus. Pe birou sunt câteva manuale, câteva hârtii și un ciot de creion. Ecranul calculatorului e negru, iar de sub căști se vede carcasa de la Fifa 11.

Ai crede că tocmai a plecat la William. Sau că a fugit la antrenament. Nimic de aici nu dezvăluie că totul s-a schimbat, că nimic nu va mai fi la fel.

M-am săturat deja de accident. Toată lumea vorbește tot timpul numai despre asta. Mesajele curg, oamenii întreabă cum se simte Erik, dacă se va face bine. Iar eu nu știu ce să le răspund. E paralizat, dar cu siguranță ar fi putut fi chiar mai rău. Mă bucur că e în viață.

Mama, pe de altă parte, nu pare să se bucure deloc. Vorbește într-una despre despăgubiri și despre cât e de important ca Erik să înceapă

recuperarea cât mai curând posibil. Își va lua până și liber de la serviciu ca să stea cu el în spital.

De fapt, mama l-a cocoloșit mereu pe Erik și i-a făcut toate mofturile. L-a dus cu mașina la antrenamente ori de câte ori i-a cerut-o – și asta în ciuda faptului că terenurile de fotbal aproape că se văd de-acasă de la noi. De multe ori nu i-a dat să facă nicio treabă acasă pentru că „trebuie să se odihnească înainte de un meci important” sau pentru că „e obosit după antrenament”. De parcă Erik ar fi fost un fotbalist mai slab dacă ar fi strâns masa sau dacă ar fi pus niște rufe la uscat. Mie, în schimb, mi s-a dat mereu ceva de făcut în casă.

Bucătăria e goală, dar aparatul de cafea e pornit și pe blat se află o cutie cu lapte. Ușa de la terasă e deschisă și scot capul afară. Deși e răcoare, copertina e aproape complet trasă. Tata stă la masă, cu o cană de cafea în mână. În fața lui se află o cutie de snus și un ziar deschis. Dar tata nu citește, ci se uită fix la grădină.

— Bună, tată.

Întoarce încet capul.

— Bună dimineața, scumpo. Ai dormit bine?

— Foarte bine.

Am stat de fapt trează până la ora patru. Am tot rumegat ceea ce mi-a spus Cissi, și anume că i-a văzut pe William și Erik plecând de la petrecere. De ce nu mi-o fi spus chestia asta de la bun început? Și oare eu ar trebui să le spun alor mei? Vor înnebuni dacă află că am fost la petrecerea lui Hampus.

Pe de altă parte, n-ar fi în avantajul lui Erik că cineva a văzut că la volan nu era el, ci William?

Mă așez și îmi întind picioarele sub masă.

— Ai ceva vești de la mama?

Dalele de piatră sunt reci sub tălpile mele goale, iar perna scaunului pare puțin umedă, probabil că a fost lăsată afară peste noapte.

— Ceva noutăți despre Erik?

— Nimic azi.

Nici tata nu pare să fi dormit prea bine. E palid și are cearcăne mari sub ochi.

— Auzi, tată…

Nu reacționează.

— Alaltăieri…

Mă aplec peste masă, îmi flutur mâna în fața lui și îi caut privirea.

— Da?

Pare complet pierdut, pare că a uitat cine sunt.

— Cissi i-a văzut plecând, îi spun.

Tata se ridică în picioare și mă întreabă:

— Ce vrei să mănânci la micul-dejun?

28.

MATS

— Chiar crezi că e o idee bună?

Deschid portiera mașinii și mă urc la volan.

— Ești în stare să ieși în seara asta?

Annika e deja așezată pe scaunul din dreapta.

— Doar nu mergem la petrecere, spune ea.

— Da, știu. Dar sunt obosit. Nu mă simt în stare să văd o mulțime de oameni.

Ne-am petrecut după-masa în salonul lui Erik, privindu-l cum doarme. Când se trezea, îi ofeream pe rând suc sau supă de măceșe[{28}]. Niciunul dintre noi n-a scos vreun cuvânt despre accident.

Nici chirurgul, nici celălalt doctor n-au fost azi la spital, probabil pentru că e duminică. Personalul care a fost prezent era tot pe fugă, dintr-un salon într-altul, și nimeni n-a avut timp să răspundă la vreo întrebare. Nu-mi doresc, așadar, să merg acasă pentru c-am fi socializat prea mult. Pur și simplu am nevoie de liniște, să rămân singur cu gândurile mele.

În mod neobișnuit, mașina pornește din prima încercare și o pun în marșarier. Pe peretele de beton din fața noastră, cineva a scris *EVERYTHING SUCKS*[{29}] cu vopsea spray roșie. Sunt cât se poate de acord.

— O mulțime de oameni? întreabă Annika, aparent iritată. Sunt prietenii noștri. Și ne-au invitat la cină.

Tace, oftează, apoi continuă:

— Și mie mi se pare aiurea, aș prefera să fiu cu Erik nonstop. Dar cred

că avem nevoie să luăm o pauză de la toate astea.

Când am ajuns în parcarea spitalului, Gittan și Krister erau acolo împreună cu familia Jafari. Îl vizitaseră pe William, dar fuseseră suficient de chibzuiți încât să nu intre să-l vadă și pe Erik. Fariba și Massoud și-au oferit imediat sprijinul.

— Probabil că sunteți epuizați, a spus Fariba. De ce nu veniți puțin la noi? Pregătim ceva rapid, iar voi nu faceți altceva decât să stați liniștiți și să vă relaxați.

— Nu știu…

Annika s-a uitat la mine și apoi la soții Nihizén.

— Sunt cam ruptă de oboseală… Dar ce bine ar fi să nu mai trebuiască să gătesc.

— Putem să cumpărăm niște mâncare thailandeză în drum spre casă, am sugerat eu. Sau ceva de la restaurantul chinezesc de pe Sallerupsvägen.

— Ce-i cu prostiile astea? a spus Massoud, uitându-se la mine. Veniți la noi la un mic bufet persan. E și gratis, pe deasupra. Rămâne stabilit.

Mașina iese din parcare. Încerc să mă gândesc la o scuză ca să nu plecăm de acasă în seara asta, dar nu găsesc niciuna. Emily n-a vrut să vină cu noi și părea mai degrabă fericită să cumpere orice fel de mâncare gata preparată și s-o încălzească în cuptorul cu microunde.

— Nu stăm mult, spune Annika, părând că vrea să-și justifice singură decizia. Și, bineînțeles, ținem telefoanele deschise, ca să auzim dacă sună cineva.

•

— Bine ați venit. Intrați, intrați.

Am lăsat mașina acasă și am parcurs pe jos distanța scurtă până la familia Jafari. Massoud ne conduce prin sufragerie până pe terasa din spatele casei, acolo unde Gittan și Krister s-au instalat deja. Băuturile și gustările sunt pe masă. Mă așez lângă Annika și iau berea rece pe care mi-o întinde Massoud. Am nevoie să beau ceva pentru a-mi calma nervii.

Trec doar câteva minute și conversația e în toi. Annika, Gittan și Krister trec în revistă ceea ce s-a întâmplat, cu stângăcie și întrerupându-se unul pe altul din când în când. Eu stau destul de retras.

— Scuzați-mă, spune Annika în mijlocul conversației. Ne cunoaștem cu toții bine și sper să nu mi-o luați în nume de rău, dar trebuie să… M-am tot gândit la accident și… ei bine…

Se întoarce spre Gittan și Krister.

— Știți cumva care dintre băieți era la volan?

În jurul mesei se lasă liniștea. Tăcerea durează suficient de mult pentru ca Gittan să înceapă să se fâțâie. Fariba se apleacă în față și ia un pumn de nuci, iar Annika se uită în jur, zâmbind puțin nesigură.

— Bineînțeles că nu prea contează, continuă ea. Sau, vreau să spun, că într-un fel contează.

Își întinde brațele și afișează un zâmbet larg.

— Dar cel mai important lucru e ca băieții să se facă bine.

— Ai dreptate în privința asta, spune Krister. Și cu timpul o să aflăm și toate chestiile astea, despre ce și cum.

Pe tot parcursul cinei am senzația că Krister mă urmărește. Într-un final nu mai pot, trebuie să mă ridic. După o scuză șoptită, pe care probabil doar Annika o aude, părăsesc masa și mă strecor în baie. Închid ușa în urma mea, mă așez pe capacul toaletei și îmi sprijin capul în mâini.

La dracu'!

La dracu', la dracu', la dracu'!

Pumnul meu se întâlnește cu marginea chiuvetei și un val de durere îmi seceră brațul. Ce naiba am făcut? Oare potențialele beneficii merită prețul pe care îl plătim?

Nu știu cât timp rămân așezat, dar în cele din urmă mă forțez să mă ridic în picioare. Mă șterg pe față, sorb apă rece ca gheața de la robinet și iau un snus. Mă întorc încet pe terasă, sperând ca haosul din interior să nu fie vizibil și în exterior.

Îi găsesc pe toți cinci afundați în fotoliile de exterior supradimensionate, cu cănile de cafea și cești le de ceai în fața lor, pe masă. Seara e caldă și calmă, flăcările lumânărilor nu se mișcă niciun milimetru. Mă așez și studiez o molie solitară care se învârte în jurul becului de afară.

— Când îl lasă pe William acasă?

Fariba se uită la Gittan și Krister.

— Poate deja mâine, spune Krister.

— Grozav.

Massoud își ia ceașca de ceai de pe masă.

— Ce bine că scapă de spital!

Cu ochii minții îl văd pe Erik întins pe patul de spital, alb precum cearșaful, și cu ochii în lacrimi. Mă uit la Krister care îi povestește lui

Massoud despre niște reduceri de sezon la un magazin de golf. Cum o fi reușind să fie interesat de lucruri atât de lipsite de importanță? Cum poate să pară atât de relaxat? Mă ridic în picioare.

— Pe mine să mă scuzați.

Conversația animată din jurul mesei se oprește.

— Vă mulțumesc pentru mâncarea fantastică.

Mă întorc spre Massoud și Fariba și adaug:

— A fost foarte bună. Dar acum e musai să merg acasă și să mă culc. Sunt atât de obosit, încât de-abia mai știu cum mă cheamă.

Annika se ridică și ea.

— Da, probabil că e timpul să ne retragem, spune ea și se uită la ceilalți. Au fost două zile grele.

— Bineînțeles, zice Fariba și sare în picioare. Nu, nu, las-o acolo.

Face un gest disprețuitor cu o mână când Annika dă de înțeles că vrea să ducă la bucătărie ceașca de cafea.

— Facem ordine mai târziu.

Annika se apropie de Gittan.

— Transmite-i lui William să se facă repede bine. Echipa are nevoie de el în ultimele meciuri.

— Mulțumesc, Annika.

Se ridică și se îmbrățișează.

— Salută-l pe Erik din partea noastră. Spune-i că-i ținem pumnii strânși.

Mergem spre casă în seara liniștită de vară. Un miros greu de iasomie plutește în aer. Într-o grădină are loc o petrecere, râsetele răsunând sub felinare colorate, într-o altă grădină, o femeie își udă legumele.

Chipul Annikăi este lipsit de expresie. La ce s-o fi gândind? Știu că ar trebui să-i spun că totul va fi bine.

Dar nu pot promite așa ceva.

29.

ERIK

— Poftim. Toată lumea din echipă te salută.

Mattias îmi înmânează un buchet de flori și o cutie de Noblesse[{30}]. Buchetul e bine înfășurat în celofan, iar pe o parte se vede o etichetă de preț de un roșu aprins. E de la magazinul de la benzinărie. Îi mulțumesc și accept cadourile, pun ciocolata și florile pe pătură.

— Nu sunt vaze aici? întreabă și se uită împrejur, prin salon.

— Nu.

Dau din cap spre ușă.

— Poate că acolo, afară.

Dispare pe coridor și eu încerc să-mi revin din șoc. Nu eram pregătit să-l văd aici. Antrenorul meu. *Fostul meu antrenor.* Stomacul mi se strânge ghem.

Mattias Melin e probabil cel mai bun antrenor de fotbal pe care l-am avut vreodată. Nu vorbește mult, dar are talentul de a-i face pe toți să tragă pentru același obiectiv. Are și un calm contagios. Chiar dacă nu țipă și nu urlă, toată lumea ascultă ce are de spus – tocmai pentru că vorbește cu cap. Ai ce învăța de la el. Benny, care antrenează prima echipă, e un adevărat Neanderthal. Toarnă clișee de genul „ar trebui să lăsăm mingea să facă treaba", strigă că jucăm ca niște molâi, face crize de furie la adresa arbitrilor și de multe ori e trimis în tribune. Un adevărat clovn.

Ușa se deschide și Mattias se întoarce cu o vază într-o mână. O umple cu apă și pune buchetul în ea. Vaza ajunge pe noptieră și el rămâne în picioare. Pielea de deasupra gulerului de la cămașă îi e la fel de roșie ca atunci când i se pare că nu dăm tot ce avem mai bun din noi în meciurile importante.

— Cum te simți?

Afișez ceva ce ar trebui să aducă a zâmbet.

— Grozav.

Clatină din cap.

— Îmi pare rău, Erik. Chiar nu știu ce să spun.

— E…

Trebuie să fac o pauză ca să respir, mă simt cumva luat pe nepregătite.

— E în regulă, continui. Nu prea sunt multe de spus.

— Dar…

Mattias se uită la picioarele mele care zac nemișcate sub pătură.

— Nu e o pierdere totală, nu-i așa? Mama ta a spus că există o șansă de recuperare.

— Sigur.

Îmi dau seama că apuc obsesiv o încrețitură a ambalajului de plastic al cutiei de ciocolată și mă opresc brusc.

— Dar șansele s-ar putea să nu fie mari.

Încuviințează din cap, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Tocmai când tăcerea devine cu adevărat stânjenitoare, se aud trei bătăi ușoare în ușă. Când se deschide, inima îmi stă.

— Ia te uită! exclamă Mattias, părând ușurat. Ce mai faci?

William pășește în salon. Părul negru pare umed, ca și cum tocmai ar fi făcut duș. Abia îndrăznesc să mă uit la el. Tata a spus că William și-a pierdut memoria, dar a susținut că acest lucru e firesc după o lovitură puternică la cap. Dar, bineînțeles, memoria îi poate reveni. De-aia o fi trecut pe-aici?

— Totul e în regulă. Doar o mică durere de cap. Și aici, spune William și arată spre coșul pieptului. Cam atât.

— Mă bucur să aud asta.

Mattias îl lovește un pic prea tare pe spate și își cere scuze când William face o grimasă de durere.

— Eu eram pe picior de plecare… zice antrenorul, uitându-se la noi. Cu siguranță aveți multe de discutat.

Zâmbetul lui William se estompează. Își bagă ambele mâini în buzunarele blugilor, se uită în jos la pantofi și apoi se întoarce spre mine.

— Am auzit… Mama mi-a spus că te-au operat. Cum te simți?

Îl studiez o clipă, observând că pare tulburat. Iar asta mă calmează pe moment. Dacă William e tulburat înseamnă că are conștiința încărcată.

30.

ANNIKA

Erik doarme când intrăm în salon. Înaintez, mă opresc la picioarele patului și mă uit la el. Sunt atentă la detalii precum nasul ușor curbat și genele groase. Zăbovesc asupra obrajilor încă netezi și asupra părului blond, proaspăt tuns pentru absolvire.

Băiatul meu frumos. Copilul meu iubit.

Ce naiba l-a determinat să se urce în mașina aia? Mats are dreptate – și Erik, și William probabil c-au fost beți criță. Și totuși, nu reușesc să pun lucrurile cap la cap. Fiul meu e precaut. A fost extrem de atent de când și-a luat permisul de conducere. Erik nu s-ar urca niciodată băut la volan. Nu de bunăvoie. Ceea ce înseamnă că sigur l-au presat colegii și că lui i-a fost greu să reziste la presiune în stare de ebrietate. Poate că e vorba de o provocare, de un pariu sau de altceva stupid în care se bagă băieții de vârsta lui.

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă: la volan sigur s-a aflat William. Ceea ce s-a întâmplat n-are cum să fie din vina lui Erik. Mă întorc și mă îndrept spre Mats. S-a așezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori și se uită pe fereastră.

— Trebuie să întrebăm ce s-a întâmplat, șoptesc eu. Cum s-a întâmplat. Cine conducea.

Mats se uită la mine.

— Dar ce-i cu atâta grabă?

— Grabă? șuier eu. Așteptăm de trei zile. Și Erik vorbește perfect articulat. Nu vrei să știi? Nu te întrebi cum…

— O să ne spună, mă întrerupe Mats, dar trebuie să-i dăm timp. Are nevoie de liniște și pace, nu să fie supus la un interogatoriu. Nu crezi că e de ajuns că îl interoghează poliția?

Fierb pe dinăuntru. De obicei, eu și Mats gândim la fel despre majoritatea lucrurilor. Sau nu, de fapt *eu* sunt cea care gândește și Mats de obicei nu se prea sinchisește. Dar acum emite păreri despre tot și toate. Păreri care sunt mereu în contradicție cu ale mele. Trebuie să plec de aici.

— Vrei ceva de la bufet?

Mats clatină din cap.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau nimic.

Ies din salon și mă grăbesc pe coridor. Chiar când să împing ușile duble, văd ușa unei toalete și aleg să merg acolo. În momentul în care clanța se închide, lacrimile încep să curgă. De când am fost trezită alaltăieri noapte, creierul meu turează la maximum. Acum e pe cale să o ia razna. Mă simt deopotrivă singură și prinsă în capcană. Mats e pe altă planetă, iar prietenii noștri cei mai apropiați sunt mult prea implicați, mi-e greu să fiu complet sinceră în compania lor.

Rup un prosop de hârtie din suport și mă șterg la ochi, îmi suflu nasul. Îmi întâlnesc imaginea în oglindă și îmi forțez colțurile gurii într-un zâmbet încordat. În același timp, îmi trag umerii înapoi în încercarea de a-mi îndrepta tot corpul.

Trebuie să gândesc pozitiv acum. Trebuie să ne bucurăm că Erik a supraviețuit accidentului și să nu deplângem faptul că s-ar putea să ajungă într-un scaun cu rotile. Se poate trăi bine și așa. Un posibil scaun cu rotile nu-l va împiedica să meargă la facultate, să-și facă prieteni și să-și întemeieze o familie – nu-l va împiedica nici măcar să facă sport.

Dar gândul de a nu-l mai vedea niciodată pe Erik alergând e… imposibil. De a nu-i mai vedea niciodată în privire acea sclipire specială când vine febra meciului sau încrâncenarea în cazul unei lupte strânse.

Pe drumul înapoi către salonul lui Erik, aproape că mă ciocnesc de o asistentă. Când să ajung la ușă, îmi dau seama că Erik și Mats se aud pe tot coridorul.

— Dar ce nu înțelegi? strigă Erik. Nu e vorba de el, ci de mine.

Primul meu instinct e să dau năvală în salon și să-mi protejez fiul de orice ar fi nevoie. Dar ceva îmi spune să nu fac asta. Rămân în schimb acolo, cu inima în gât, încercând să înțeleg despre ce vorbesc.

— De ce naiba n-ai spus nimic?

Mats pare disperat.

— Asta schimbă cu totul situația.

— Știu.

Erik plânge acum și scuipă în hohote cuvintele.

— Dar… n-am îndrăznit, eu…

— Îmi pare rău.

Vocea lui Mats s-a înmuiat.

— Îmi pare rău, Erik. N-am vrut să…

Tace. Tot ce se aude sunt suspinele lui Erik. Împing ușa și fac câțiva pași spre pat, apoi mă întorc spre soțul meu.

— Nu tu ai fost cel care a spus adineauri că Erik are nevoie de liniște și pace?

Își deschide gura să spună ceva, dar Erik i-o ia înainte.

— E în regulă, bâiguie el. Eu am început.

Mă uit la ochii lui gri-roșii înainte să-mi întorc din nou privirea către Mats.

— Îmi scapă mie ceva aici? Ați omis să-mi spuneți ceva?

Aerul din salon e greu, de-abia respir.

— Nu, spune în cele din urmă Erik. Dar, pentru că știu că toată lumea se întreabă…

Se uită în sus, spre tavan.

— La volan era William.

Ușurarea nu reușește să alunge de tot spaima care mi-a străbătut adineauri corpul.

— Erați mai mulți în mașină?

— Nu, spune Erik pierdut. Doar William și cu mine.

Îl văd pe William Nihizén în fața ochilor și simt cum mă roade stomacul. Oare să fi ieșit intenționat de pe șosea? Ca să-l accidenteze pe Erik și ca să evite, în viitor, orice concurență pe terenul de fotbal? Oare să nu fi știut William că *el* – și nu Erik – fusese convocat la prima echipă, că urma meciul care ar fi putut fi o trambulină spre lumea fotbalului profesionist?

Încerc să alung gândul ăsta, dându-mi seama că e puțin cam tras de păr și că William n-ar fi putut fi sigur că el însuși nu va fi grav rănit. Totuși gândul persistă, nu vrea să dispară complet.

Mă uit la Erik.

— Și ai declarat totul la poliție?

— Bineînțeles, șuieră el.

31.

MATS

Încerc să citesc despre cursa de cai de azi, dar nu mă pot concentra, cifrele și literele îmi joacă în fața ochilor. Urechile îmi țiuie. Sunetul nu e puternic, dar e teribil de enervant. N-am mai dormit cum trebuie de la accident, adică de aproape o săptămână.

— Înnebunesc.

Annika vine ca o vijelie pe scări. De-abia a ieșit din duș. E îmbrăcată în halat și își trântește laptopul pe masa din bucătărie, în fața mea și a lui Emily.

— Am citit cu atenție termenii și condițiile poliței de asigurare, am vorbit cu doi consultanți diferiți și tot e imposibil să obțin un răspuns clar.

Picăturile de apă din părul Annikăi curg pe hârtia subțire de ziar și petele întunecate se lăbărțează. Îmi ridic privirea.

— Răspuns în legătură cu ce?

— Cu tot! spune ea, gesticulând, astfel încât halatul îi alunecă. Se prea poate ca Erik să nu primească nicio despăgubire.

— De ce spui asta?

Îmi mai torn suc, sperând că zahărul mă va înviora, că va reduce la tăcere țiuitul din urechi.

— Vrei și tu, Emily?

Ea clatină din cap și își întoarce atenția la mobil. Annika își aranjează halatul și își strânge cordonul, apoi începe să deruleze pe calculator.

— Pentru că este în desfășurare o anchetă a poliției.

Se apleacă în față și citește cu voce tare de pe ecran:

— Dacă asiguratul a săvârșit sau a participat la un act criminal deliberat care, conform legislației suedeze, poate duce la închisoare, daunele produse…

Se uită la mine.

— În acest caz, asigurarea nu e valabilă.

Renunț și împăturesc ziarul, împingându-l pe masă.

— Dar ancheta poliției nu s-a încheiat încă. Și, indiferent de ceea ce vor concluziona, Erik nu va fi acuzat de vreo infracțiune care să ducă la pedeapsa cu închisoarea. Din câte am înțeles, a fost găsit în dreapta mașinii distruse. Oricine ar trebui să-și dea seama că nu se putea muta acolo singur după accident. William spune doar că nu-și amintește nimic și ar putea scăpa cu o amendă, indiferent de situație. Niciunul dintre ei n-a mai fost închis înainte și singurul lucru pe care l-au făcut a fost să conducă o mașină în stare de ebrietate.

— William a condus o mașină în stare de ebrietate.

Vocea Annikăi e ascuțită.

— Dar sigur va încerca să dea vina pe Erik. Știi ce vreau să spun.

— Ce? întreb și înghit în sec. Ce-ai spus?

— Am spus că William Nihizén e vinovat pentru accidentul fiului nostru și că în niciun caz nu trebuie să-l priveze pe Erik de despăgubirea la care are de fapt dreptul.

— Ai vorbit cu William? o întreb. Neagă că a fost așa cum spune Erik?

— Nu, spune Annika, făcând pe atotștiutoare. N-am vorbit cu William. Dar știu că Krister are relații. Cu siguranță că va face tot posibilul ca să-și exonereze fiul, ca să găsească o portiță de scăpare. Pentru că altfel n-ar da bine. Dacă s-ar dovedi că propriul său urmaș riscă să aibă cazier.

— Auzi.

Beau tot sucul din pahar și continui:

— Dacă așa stau lucrurile, va trebui să accepte situația și să meargă mai departe. Nu-mi place că-i acuzi pe William și Krister de lucruri care nici măcar nu s-au întâmplat.

Annika închide laptopul și se uită fix la mine.

— Iar mie nu-mi place faptul că n-ai încredere în propriul fiu!

Vocea îi urcă în falset.

— Cum poți să-i ții partea lui William?

— Te rog, Annika, spun eu, încercând să păstrez un ton normal al conversației. Nu țin partea nimănui. Dar nici n-am de gând să judec pe nimeni în avans. Erik spune că William era la volan. Atunci trebuie să ne bazăm pe asta și să sperăm că poliția și procuratura ajung la aceeași concluzie. De fapt, nu prea contează cine era la volan. Să te urci într-o mașină cu un șofer beat e la fel de stupid ca și dacă ai conduce tu însuți în stare de ebrietate. Nu-i așa?

— Diferența e enormă! țipă ea. Contează dacă ești sau nu despăgubit. Dacă poți cere sau nu să fii despăgubit.

— Sigur.

Mă ridic în picioare și mă lovesc din greșeală cu genunchiul de masă.

— Au, la naiba!

Genunchiul pulsează și îl frec cu mâna.

— Dar nu putem face nimic în momentul ăsta. Las-o baltă pentru o vreme, lasă să se facă dreptate.

— Dreptate? scuipă Annika cuvântul, de parcă ar avea un gust urât. Cum poți vorbi despre dreptate când fiul nostru e paralizat, în timp ce așa-zisul lui prieten e deja pe picioare? Și dacă a fost de fapt intenționat? Dacă William a căutat ocazia să scape de Erik, o dată pentru totdeauna?

Mă îndreptam spre mașina de spălat vase, dar mă opresc și mă întorc.

— Ce tot spui acolo?

— Toată primăvara au concurat pentru postul de mijlocaș, zice ea și își

pune mâinile în șolduri. William știe că Erik e mai bun ca el, și era doar o chestiune de timp până când și antrenorii de la prima echipă și-ar fi dat seama de asta.

Vorbește serios? Așa se pare. Buzele îi sunt strâns lipite și ochii îi strălucesc.

— Acum chiar că trebuie să o lași baltă. Este…

Reușesc să mă opresc, nu vreau să înrăutățesc lucrurile, dar, în același timp, nu înțeleg cum de avem discuția asta. E absurd.

— Dacă, spun cu un calm reținut. *Dacă* William a ieșit intenționat de pe șosea, și-a riscat în același timp propria viață. Putea să rămână el însuși paralizat.

Ridică din umeri.

— Nu spun că a cântărit bine decizia. Era clar beat.

— Annika.

Zgomotul din urechi e acum atât de puternic, încât trebuie să ridic vocea ca să mă aud.

— Abține-te și nu răspândi teorii ale conspirației. Nu totul în lumea asta se învârte de fapt în jurul fotbalului. Înțeleg că ție ți-e greu să înțelegi asta, când de mai bine de zece ani nu te gândești la nimic altceva. Dar William și Erik nu sunt rivali, n-au fost niciodată rivali. Rivalitatea asta e doar în mintea ta. Nicăieri altundeva.

Soția mea se uită fix la mine, dar rămâne tăcută, dând impresia pentru prima dată că și-a pierdut busola.

Emily, care n-a spus mai nimic la micul-dejun, se ridică și se îndreaptă spre mașina de spălat vase. Își pune paharul înăuntru și se pregătește să iasă din bucătărie când Annika reacționează.

— Te-ai trezit târziu?

Își examinează fiica din cap până în picioare și continuă înainte ca Emily să-i poată răspunde.

— Chiar ai de gând să porți rochie azi? Au spus că s-ar putea să plouă după-masă.

Ce penibil! Aș vrea să le pot salva pe amândouă, dar e deja prea târziu.

— Pentru Dumnezeu!

Emily îi aruncă mamei sale o privire devastatoare.

— Azi termin gimnaziul.

Annika se oprește și clipește confuză. Apoi trăsăturile i se îndulcesc.

— Of, scumpo, îmi pare rău. Am trecut prin atâtea… cu accidentul și toate celelalte.

O trage pe Emily aproape și o îmbrățișează strâns.

— Arăți minunat.

Emily se smulge cu greu din îmbrățișare, iar Annika adaugă:

— Ce-ar fi să mâncăm ceva bun diseară? Pentru a sărbători ziua ta cea mare. Ce ți-ar plăcea? Pizza?

— Vom vedea, spune Emily și iese pe hol. Poate mă duc la Cissi.

32.

ANNIKA

— Îmi pare rău, spune femeia de la telefon. Nu vă pot spune nimic atât timp cât există o anchetă în curs de desfășurare.

Vreau să urlu că Erik e în continuare copilul meu. Vreau s-o fac pe femeia asta încuiată la minte să înțeleagă că e vorba despre viitorul lui. Dar n-are niciun rost. Nici să urlu, nici să încep să vorbesc despre drepturile mele în calitate de părinte. Pentru că linia trebuie trasă undeva, iar delimitarea a fost inevitabil stabilită la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Erik a împlinit nouăsprezece ani în luna mai. Nu pot schimba asta.

În plus, e o prostie să te cerți cu persoana care anchetează accidentul. Nu că ar trebui să conteze, dar chiar și ofițerii de poliție sunt ființe umane. Și cu siguranță sunt puțin mai amabili cu persoanele care le sunt simpatice.

— Înțeleg, spun cu voce mieroasă. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Mă uit prin bucătărie și-mi dau seama că decorațiunile de masă de la petrecerea de absolvire a lui Erik sunt încă pe blat. Albăstrelele și gerbera galbene, tăiate și puse în pahare joase, pe care le-am așezat pe toate mesele. Buchetele mici se potriveau bine cu ghirlandele și steagurile albastre și galbene. Acum gerbera atârnă trist în pahare, iar petalele albăstrelelor zac pe blat în grămezi de un albastru pal.

De ce o fi atât de dificil să obțin informații despre accident? Nici compania de asigurări, nici poliția nu-mi pot răspunde clar la întrebări. Am încercat să iau legătura și cu personalul de pe ambulanță, dar fără succes.

Probabil că e o chestiune de confidențialitate, dar incertitudinea mă scoate din minți.

Stau cu mobilul în mână, ezit o clipă și apoi formez numărul lui Gittan. Cu puțin noroc, o prind între clienți.

— Bună, Annika. Ce mai faci?

— Bine, răspund eu pe pilot automat. Sau poate că bine e prea mult spus, dar… Oricum, sunt în regulă. Tu?

Și Gittan e în regulă. Aflu și că William s-a recuperat aproape complet. Dar, din păcate, va trebui să mai aștepte câteva zile înainte să înceapă antrenamentele. Gura îi turuie, am impresia că o face dinadins pentru a evita să vorbim despre accidentul în sine. William încoace, William încolo.

— Am luat legătura cu compania noastră de asigurări, spun, pentru a-i întrerupe puțin ritmul. Ce enervant că nu pot să ne dea nicio informație.

— Of, am uitat să-ți spun, chicotește Gittan. Krister s-a informat deja despre costuri și despre despăgubirea pentru daunele aduse mașinii și…

— Nu mă gândeam la mașină, o întrerup eu.

— Aha.

Tonul lui Gittan e puțin diferit acum, ușor ezitant.

— Atunci la ce te gândeai?

— La Erik, spun eu. Nivelul despăgubirii în cazul lui depinde de…

Reușesc să mă stăpânesc și îmi aleg cu atenție cuvintele.

— Memoria lui William. S-a petrecut ceva? Adică…

— Deci de asta mă suni?

Acum tonul vocii sale e categoric altul.

— Ca să pescuiești informații care să-l disculpe pe Erik?

Nu mai știu de ce am sunat. În minte îmi răsună vorbele lui Mats de azi-dimineață – afirmația despre rivalitatea dintre băieții noștri – și am o senzație bruscă de vertij. Tavanul și podeaua își schimbă locul.

Când conversația se termină, mă afund pe scaun și închid ochii. Ce-am făcut acum? Ceva îmi spune că Gittan va pune imediat mâna pe telefon și se va lamenta Faribei. Și că, ulterior, Fariba va fi de partea ei. Sigur că nu știu asta cu siguranță, dar așa bănuiesc.

E ora două și douăzeci. Am în plan să rezolv câteva chestii în oraș și apoi să merg la spital. Mats m-a anunțat că nu poate veni. Aici îl înțeleg pe deplin – e mai ușor pentru mine să-mi iau liber de la bibliotecă decât pentru el să plece de la magazin. Dar mi-a mai dat de înțeles și că lui Erik nu i-ar

strica dacă l-am lăsa puțin în pace.

— Dacă Erik nu ne vrea acolo, poate să ne spună, am zis eu.

— Chiar crezi că ne-ar spune? a întrebat Mats.

Nu înțeleg ce se petrece cu soțul meu. E încă în stare de șoc? Mai întâi mă acuză că sunt conspiratoare, apoi susține că Erik nu ne vrea în preajmă. De asemenea, refuză să-mi spună de ce s-a certat cu Erik, zice că nu era nimic important. Asta mă neliniștește. Nu era important pentru cine? Pentru Mats? Sau pentru Erik? Mie mi s-a părut extrem de important.

Știu că fiul meu vrea să aibă companie. Pe hârtie, Erik e adult, dar încă e copilul meu și în acest moment are nevoie de mama lui mai mult ca niciodată.

Tocmai când să ies din casă, aud pe cineva pe scări și mă întorc. Emily e în hol.

— Ești deja acasă?

— Pentru Dumnezeu!

Chipul fiicei mele se întunecă.

— Azi am terminat gimnaziul. De câte ori trebuie să-ți spun ca să pricepi?

Se uită la cheile de la mașină pe care le țin în mână.

— Unde te duci?

— Trebuie să rezolv niște lucruri în oraș. Și apoi mă duc la spital.

— Bine.

Emily se îndreaptă legănându-se spre bucătărie.

— Nu trebuie să-mi cumpărați pizza. Diana face cinste diseară.

Mă simt și vinovată, și ușurată în același timp, pentru că deja uitasem de pizza promisă. Va trebui să ne revanșăm altă dată pentru sărbătoarea ratată.

33.

EMILY

Am luat cina și am lăsat-o pe mama lui Cissi singură în bucătărie cu vasele murdare. A spus că e în regulă, pentru că azi a fost ultima zi de

școală.

Cissi se târăște în pat. Se uită la mine cu o față pe care o recunosc. Înseamnă că are ceva important să-mi spună. Ca de obicei trage de timp, făcându-mă să aștept până când sunt cât pe ce să explodez de curiozitate.

— Știi ce-am auzit? spune ea în cele din urmă.

Clatin din cap, iar Cissi se apleacă în față, coborându-și vocea:

— Că fratele tău îl urmărea pe William cu un cuțit.

— Când?

Mi se usucă gura și îmi doresc să fi luat cu noi ceva de băut.

— La petrecerea lui Hampus?

— Da.

Zâmbește, ca și cum ar vrea să îndulcească ceea ce tocmai mi-a spus.

— Dar e doar un zvon, probabil că nu e adevărat.

— Nu, spun eu, încercând să-mi păstrez vocea fermă. Sună… de-a dreptul morbid.

Dar cuvintele îmi sunt deja întipărite în inimă. Stau acolo ca niște spini, acei spini subțiri care sunt aproape invizibili, dar care dor foarte tare. E posibil ca Erik și William să se fi certat? Să se fi supărat William pe Erik și să fi ieșit intenționat de pe șosea? N-are nicio noimă.

De ce să se fi urcat William într-o mașină cu cineva care tocmai îl urmărise cu un cuțit?

Cissi se pregătește să mai spună ceva, când pe hol sună telefonul. Diana se pare că a scăpat ceva în chiuvetă, dar apoi îi aud pașii de cealaltă parte a peretelui. Răspunde și e clar că nu știe cu cine vorbește, pentru că vocea îi e rigidă și ciudată. Nu știu de ce, dar sunt ca pe ace chiar înainte ca ușa să se deschidă.

— Au sunat de la poliție.

Diana încearcă să afișeze o expresie calmă, dar nu pare deloc relaxată.

— Vor să vorbească cu tine, Cissi.

— De ce?

Cea mai bună prietenă a mea s-a făcut albă ca varul. – în legătură cu ce?

— Nu știu. N-au vrut să spună despre ce e vorba.

Eu și Cissi facem un schimb de priviri, iar Diana pare și mai îngrijorată.

— Vor să mergem acolo mâine-dimineață.

Nu-și ia ochii de la fiica ei.

— Cecilia Björling, spune ea cu severitate. Dacă ai ceva să-mi spui,

acum e momentul!

Cissi se ridică de pe pat cu un oftat și iese din cameră. Mă așez pe scaunul rotativ și mă uit la posterul mare cu Rihanna de deasupra biroului. Mă simt ca și cum un animal mic s-ar fi cuibărit în spatele coastelor mele. Ca și cum ar zgâria și zgândări acolo. Oare poliția vrea să vorbească cu Cissi din cauza accidentului? Cu siguranță că da. Dar de ce vor să vorbească fix cu ea dintre toți cei care au fost acolo? Oare au aflat că i-a văzut pe William și Erik în mașină?

În clipa următoare, gândul îmi zboară la legitimațiile noastre false. Le-am pierdut oare pe undeva? Sau o fi vorba despre luciul de buze pe care l-am furat de la H&M? Poate că n-are nimic de-a face cu accidentul.

La naiba! O să vrea poliția să vorbească și cu mine? Dacă da, sper că e în legătură cu Erik. Mama și tata vor trebui să se obișnuiască cu ideea că am fost la petrecerea lui Hampus și că m-am îmbătat. Și că eu nu știu chiar nimic despre accident. Dar nu mi-ar ierta niciodată legitimația falsă și luciul de buze. M-ar închide în casă pe vecie. Amin.

Îmi ciulesc urechile, încerc să aud ce se vorbește în bucătărie, dar nu reușesc să disting decât un murmur scăzut. Animalul din piept s-a târât în sus și mi s-a instalat în gât când Cissi, în sfârșit, se întoarce.

— Ce i-ai spus? reușesc să articulez. Sper că nu i-ai spus despre luciul de buze și despre legitimații?

— Ești nebună?

Cissi deschide ochii.

— Nu, i-am spus doar că am fost la petrecerea lui Hampus. Cred că de-aia vrea să vorbească poliția cu mine.

— Dar de unde știu că ai fost acolo?

— Habar n-am, răspunde ea, azvârlindu-și mâinile în aer. Probabil că au aflat cine a fost invitat și cine a fost prezent.

Animalul îmi gâdilă bolta palatină.

— Deci or să vrea să vorbească și cu mine?

— Probabil.

Înghit în sec.

— Dar dacă nu te întreabă, sper că n-o să le spui c-am fost și eu acolo.

— Bineînțeles că nu.

Cissi se așază la loc pe pat.

— Dar cu siguranță vor întreba cu cine am fost la petrecere.

Pielea de pe brațe începe să mă mănânce doar la gândul că poliția va suna acasă la ai mei.

— Bine, dar ce i-ai spus mamei tale?

— Adevărul. Că am fost amândouă acolo. Că l-am văzut pe William plecând cu mașina și că mai târziu m-am întors să-mi iau mobilul. N-a fost foarte încântată, dar pare mulțumită că nu m-am îmbătat criță, spune Cissi și zâmbește. Ar fi fost mai nasol pentru tine dacă i-aș fi povestit ce s-a întâmplat la petrecere, bețivancă mică ce ești.

Brusc, devine serioasă.

— La urmă am menționat și chestia cu cuțitul.

— Ce? De ce? E doar un zvon.

— Ei, zice ea și ridică din umeri. I-am spus că e un zvon.

— Și ce-a spus mama ta?

— A spus că trebuie să declar asta poliției. Că fum fără foc nu există.

34.

MATS

Buzunarul de la spate îmi vibrează. De două ori am oprit motocositoarea și am scos telefonul doar pentru a mă trezi cu un ecran negru. Dau din nou drumul mânerului – mă gândesc la butonul care ar putea opri automat motocositoarea în caz de nevoie – și scot mobilul. De data asta nu e doar o închipuire, cineva chiar mă sună. Iar când văd numărul de pe ecran, tot ce vreau e să arunc telefonul în tufișuri.

Annika.

După discuția de azi-dimineață, încep să mă întreb dacă nu cumva soția mea și-a pierdut complet mințile. Nimeni în afară de Annika nu putea transforma accidentul de mașină într-o chestiune despre fotbal. Erik n-a spus niciodată nimic despre vreo rivalitate între el și William. Și nici n-a menționat vreodată cum că ar fi fost tratat pe nedrept de antrenorii săi. Maică-sa a fost cea care l-a comparat în permanență cu coechipierii săi, cea care s-a chinuit să afle de ce n-a fost selectat pentru cutare sau cutare echipă, care a inventat scenarii despre alianțe și nepotism în cadrul echipei

antrenorilor.

Erik nu s-a lăsat niciodată târât în discuțiile astea. A acceptat competiția, a tras din dinți și s-a antrenat și mai mult. Așa cum fac oamenii normali. Dar acum aș prefera să nu mă gândesc deloc la fotbal. Acea parte din viața lui Erik e un capitol închis.

Accept apelul, îmi duc mobilul la ureche și mă pregătesc pentru ce e mai rău.

— El… el… suspină Annika. El… Of, Doamne, Mats… Trebuie să…

Bălmăjește cuvintele și nu înțeleg nimic din ce spune.

— Ce s-a întâmplat?

Mă arde stomacul și mă aplec automat în față.

— S-a întâmplat ceva cu Erik? Unde ești?

Annika plânge necontrolat. Să fi suferit Erik vreo complicație gravă după operație? Doar n-o fi încercat să se sinucidă?

— El…

Annika tușește.

— Sunt în parcare…

— Ce parcare? La spital?

— Da…

Trage aer în piept.

— Trebuie să-l suni pe Erik.

Simt o ușurare enormă. Dacă poate vorbi la telefon înseamnă că e în viață – și nu în comă sau pe masa de operație.

— Să-l sun pe Erik? De ce? Calmează-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

Mă îndrept de spate, apăs cu mâna liberă chiar deasupra coastelor și mă masez.

La celălalt capăt al firului se aude un alt plâns tremurat.

— Nu mă lasă să intru.

Mă așez pe treptele terasei.

— Asta-i tot?

— Ce anume nu înțelegi? urlă Annika în telefon. N-am putut să-l văd. O asistentă mi-a spus că Erik a rugat-o să nu lase pe nimeni să intre azi.

— Și? întreb eu, ștergându-mi niște iarbă de pe pantofi. Care-i problema? Probabil că e doar obosit și vrea să se odihnească. Doamne, Annika! Am crezut că s-a întâmplat ceva. Ceva grav.

— Dar *este* grav. Știi cum e să stai în fața ușii închise a fiului tău fără să

ți se permită să intri?

— Da, știu. Doar nu e prima dată, nu-i așa? Mi s-a întâmplat de multe ori.

— Dar acum nu e același lucru.

Vocea Annikăi tremură de frustrare.

— Am fost alungată de o străină. Și poate că Erik se simte foarte rău. Poate că are nevoie de sprijin. Cum să aflu toate astea dacă nu-l pot vedea?

O coțofană coboară din măr și aterizează pe gazon, speră să găsească viermi prin iarba proaspăt tunsă.

— E într-un spital, remarc eu. Și dacă are nevoie de sprijin, sunt sigur că îl poate primi.

Annika oftează.

— Mats, te rog, mă imploră ea. Încearcă totuși să-l suni.

— Nu.

Mă ridic și coțofana zboară, alegând să se așeze în mesteacăn.

— Nu-l sun. Dacă azi Erik vrea să se odihnească, trebuie să-i respectăm dorința.

Annika trage aer în piept.

— Ce naiba! țipă ea în microfon și trebuie să țin mobilul departe de ureche ca să nu surzesc. Ce s-a întâmplat cu tine? Când ai devenit atât de insensibil? Nu-ți pasă de propriul fiu?

Orice om are o limită până unde poate fi călcat în picioare, iar limita mea tocmai a fost atinsă, așa că răbufnesc.

— Să nu îndrăznești să mă acuzi. La dracu', n-ai nici cea mai mică idee cât de mult îmi pas…

Se aude un clic în receptor.

— Alo? Annika?

Mă uit la ecran. A închis.

Stau nemișcat mult timp, ascultându-mi zumzetul din cap. Caut apoi lista cu apeluri recente și apăs pe unul dintre nume.

Erik.

35.

ANNIKA

Parchez pe stradă, scot cheia din contact și rămân în continuare pe banchetă. Tâmplele îmi bubuie și în gât îmi crește un nod mare. Poate că ar trebui să mă duc acasă. Dar apoi îmi amintesc de conversația pe care tocmai am avut-o. Conversația care m-a făcut să țip atât de tare, încât oamenii din parcarea spitalului și-au întors privirile spre mine.

Nu vreau să mă duc acasă. Am nevoie să vorbesc cu o persoană rezonabilă, cineva care nu e direct implicat în tot ceea ce s-a întâmplat, cineva care poate asculta fără să mă întrerupă și care are o viziune detașată asupra lucrurilor. În mod normal, aș fi ales-o pe Gittan drept parteneră de dialog. Sper să mă înșel când mă gândesc că și-a atras-o pe Fariba de partea ei.

Asemenea nouă, familia Jafari locuiește într-o casă albă din cărămidă construită cândva în anii 1960. Cartierul nostru e plin de astfel de locuințe, și chiar dacă în sine casele poate că nu sunt cele mai frumoase din oraș, nouă ne place aici. Grădinile sunt mature și au dimensiunea potrivită, evităm traficul aglomerat din centrul orașului, dar reușim să ajungem acolo în cincisprezece minute. În apropiere sunt și multe școli bune.

Urc scările și pun degetul pe sonerie. Ușa se deschide.

— Annika, spune Massoud și mă îmbrățișează. Ce mai faci? Te pot ajuta cu ceva?

Grija pe care mi-o arată îmi sparge nodul din gât și în clipa următoare mă scutur de plâns.

— Îmi pare rău, zic eu și fac un pas înapoi ca să nu rămân înlănțuită în îmbrățișarea lui Massoud. Eu…

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, Annika, spune el, zâmbind. Vrei să intri? Haide, îți fac un ceai. Sau preferi să bei o cafea?

— Un ceai ar fi minunat.

Mă uit în geantă după o batistă, dar nu găsesc niciuna.

— Fariba nu e acasă?

— E la ședință.

Massoud mă împinge în hol cu un ghiont ușor.

— Hai, curaj.

Fariba e membră a Asociației Femeilor Moderate[{31}]. O admir pentru implicare, dar nu înțeleg nici cum se organizează, nici cum ține pasul. Ziua Faribei Jafari pare să aibă mult mai mult de douăzeci și patru de ore.

— Hai, povestește, spune Massoud, intrând în bucătărie înaintea mea.

Cum se mai simte Erik?

Întrebarea îmi stârnește iar lacrimile.

— Of! oftez eu. Totul e atât de greu.

Massoud mă împinge ușor, dar ferm, pe un scaun.

— Stai jos.

Rupe o bucată dintr-un prosop de hârtie și mi-o întinde, apoi adaugă:

— Eu fac ceaiul și tu vorbești. Avem destul timp la dispoziție. Ședințele astea durează de obicei câteva ore. Și Ibbe are antrenament în seara asta.

Simt o străfulgerare în piept.

— Mulțumesc, spun eu și îmi suflu nasul. N-am venit aici cu intenția să mă pierd cu firea.

Massoud scoate samovarul și umple vasul de jos cu apă.

— Te știu bine, Annika. Încerci să fii puternică.

Așază două cești de sticlă transparentă pe blatul de bucătărie și continuă:

— Dar cu toții ne pierdem câteodată cu firea.

Cuvintele lui mă încălzesc. Eu și Massoud ne-am înțeles întotdeauna bine. E o persoană simplă, fericită și pozitivă. În lumea lui Massoud, nimic nu e imposibil. Iar el poate accepta tot felul de oameni. Cred că tocmai din cauza asta e un manager iubit. Massoud Jafari îi citește pe oameni, știe de ce au nevoie. Acum a pus din nou punctul pe i: chiar *am* încercat să fiu puternică. Și asta încă de la accident. În fața medicilor, a companiei de asigurări, a prietenilor și a lui Erik – mai ales a lui Erik –, m-am străduit să par tare. Însă în adâncul sufletului meu tânjesc după consolare.

Ne bem ceaiul și Massoud îmi pune câteva întrebări, dar în rest doar eu turui. Când ceaiul se termină, umple cestile la loc și eu ajung cu povestea la ceea ce s-a întâmplat azi.

— Erik nu m-a lăsat să intru când m-am dus la spital.

Massoud, care se uită fix la lingurița lui de mult timp, își ridică privirea.

— Ce? De ce nu?

Clatin din cap. Simt iar presiune în spatele pleoapelor.

— N-am nici cea mai vagă idee. M-au oprit în pragul ușii. Și acum… oftez eu din nou. Acum nu-mi răspunde la telefon, îmi ignoră mesajele!

— Poate că e în stare de șoc, încearcă Massoud o explicație. Sau e obosit. Erik a fost operat de curând, trebuie să se odihnească.

— Poate, spun și îmi suflu din nou nasul. Dar m-am simțit atât de prost.

Să fiu alungată de-acolo, de lângă el, în felul ăsta. De către propriul copil. Înțelegi?

El încuviințează din cap și eu continui:

— Mats nu înțelege nimic. L-am sunat, l-am rugat să-l contacteze pe Erik și să încerce să-l convingă. Dar a refuzat.

— Probabil că vă este foarte greu în perioada asta, spune Massoud.

Își pune mâna caldă și mare peste a mea, își mișcă ușor degetul arătător pe dosul mâinii mele. Îmi ridic privirea și îi văd ochii strălucind în spatele genelor lungi și întunecate. Un fior îmi străbate șira spinării. Ciudat, dar simt și o ușoară furnicătură între picioare.

Ar trebui să-mi retrag mâna și să mă îndepărtez. Imediat. Și totuși rămân așezată.

— Ești frumoasă, Annika.

Vocea lui Massoud e blândă.

— Știi asta?

Nimeni nu mi-a mai spus vreodată că sunt frumoasă. Poate că Mats mi-a spus că sunt drăguță când ne-am cunoscut. Dar asta s-a petrecut acum aproape treizeci de ani.

Clatin din cap.

— Ți-ai găsit!

Fără să-și ia mâna de pe a mea, Massoud se ridică de pe scaun. Își schimbă poziția și mă trage în picioare. Ne privim unul pe celălalt și pentru prima dată în viața mea simt electricitate în aer. Genul de emoție vibrantă despre care citești în cărți.

— Annika.

Massoud mă privește cu seriozitate.

— Întotdeauna am crezut că ești frumoasă. Ochii tăi. Părul tău.

Își ridică mâna liberă și îmi dă o șuviță de păr după ureche. Inima îmi bate cu putere și în mintea mea o văd pe Fariba. Rotunjimile ei moi, părul negru strălucitor, ochii mari și căprui. Cum poate să spună că eu sunt frumoasă când o are pe ea?

— Și sufletul tău, continuă Massoud, ai un suflet frumos. Mi-aș dori ca…

Tace și mă trage aproape de el. Știu că ar trebui să plec. Rațiunea îmi spune că ceea ce se petrece e total deplasat.

Dar asta nu mă ajută. Rămân în picioare.

Mâna lui Massoud își croiește drum pe sub bluza mea. Mă lipesc de el și îi simt erecția pe coapsa mea.

Chiar atunci se aude un zăngănit la ușa de la intrare.

NUNTA

36.

ERIK

— Emily trebuie să apară curând, nu-i? Cât e ceasul?

Nike ține mobilul în mână. Își ridică privirea de pe ecran.

— Mai sunt cinci minute, mă anunță ea.

Îmi răsucesc partea superioară a corpului, scrutând aleea, gazonul și terasa. În același moment, soarele intră în nori și dintr-odată scena se schimbă. Castelul arată întunecat și amenințător, tronând deasupra noastră ca un uriaș vigilent. Închid ochii și îi deschid din nou. De unde îmi vin toate gândurile astea morbide?

Nike își dă jos ochelarii de soare și îi pune în geantă.

— Profită de ocazie și bucură-te de priveliște.

N-am liniște ca să mă bucur de nicio priveliște, vreau doar să se termine repede totul. Cu fiecare minut care trece, îmi e din ce în ce mai clar de ce ar fi trebuit să refuz invitația. Toate chipurile astea pe care am încercat să le uit. Toate amintirile pe care le-am izgonit în colțurile întunecate ale minții.

William e deja la locul lui, lângă bolta cu trandafiri, așteptându-și mireasa. Nu s-a schimbat prea mult, poate s-a lățit doar un pic în umeri. Părul negru și cârlionțat îi e pieptănat pe spate. Pare fericit și plin de așteptări. Dacă mijesc puțin ochii, aduce foarte bine cu tipul care mi-a fost coleg de clasă. Pasionatul de fotbal care iubea Barcelona[{32}] și știa totul despre campionatul spaniol. Magnetul care atrăgea fetele, care încă din gimnaziu reușea să le facă și pe colegele de clasă și pe profesoarele de 40 de ani să roșească.

William Nihizén. Frumos, bogat și faimos. Ar fi trebuit ca din toată afacerea aia să avem amândoi de câștigat. Și eu, și William. Dar iată-ne în prezent. E destul de evident cine a tras lozul câștigător.

Ibbe e și el acolo, e cavalerul de onoare. Ibrahim Jafari era clovnul

clasei, dar era și cel mai deștept dintre noi toți. Mă gândesc că acolo, lângă William, m-aș fi putut afla eu. Bineînțeles că acum opt ani nu vorbeam despre căsătorie, doar eram adolescenți. Dar, *dacă* am fi făcut-o, aș fi fost evident cavaler de onoare.

Erik și William.

Cei mai buni prieteni.

Frați de cruce.

Mă simt rău. Mă îndrept din umeri și deșurubez capacul sticlei de apă pe care Nike mi-a pus-o la dispoziție, golind-o până la ultima picătură. Nu mă ajută. Simt disconfortul sus, în gât. Bag un deget sub gulerul cămășii, unde papionul mi-a devenit ștreang.

Mama nu se vede nicăieri. Mă întorc din nou și mi se taie respirația. Uite-o, două rânduri mai în spatele nostru, de cealaltă parte a culoarului: Sanja. Un roi întreg de fluturi mi se dezlănțuie în piept. Chiar nu vreau să mă holbez, dar nu-mi pot lua ochii de la ea. Mi se pare ireal să o văd din nou pe Sanja. Părul îi e desfăcut, iar buclele roșcate îi cad ușor pe umerii goi, exact ca în seara aia. E greu de spus în ce direcție se uită, ochii îi sunt ascunși de ochelarii de soare.

La capătul culoarului stă tata, bine aranjat și gata să-și predea fiica mirelui. Privirile noastre se întâlnesc și vine la noi.

— Salut.

Mă îmbrățișează și apoi îi strânge mâna lui Nike.

— V-am căutat mai devreme. Unde-ați fost?

— Am fost înăuntru să ne schimbăm, spune Nike și își netezește rochia. Nu puteam veni cu hainele șifonate.

— Bine ați făcut.

Tata scoate o batistă din buzunarul pantalonilor și se șterge pe frunte.

— La naiba, clar încep să am emoții.

Nike îi aruncă un zâmbet încurajator.

— O să fie bine.

— Altfel, totul în regulă? întreabă tata, uitându-se la mine.

Pare vesel, dar în ochi i se citește îngrijorarea. E mereu acolo, dar probabil că e accentuată de telefonul de azi-dimineață.

— Urmează să dai vreo nouă știre-bombă?

— Ca de obicei, spun eu. Doar știri-bombă.

Tata râde și mă bate pe spate. Mai spune ceva, dar nu aud ce anume.

Oare Nike își dă seama că jucăm teatru? Mi se pare că nu. Râde și glumește, povestind cum a căutat mult timp camera 91 – până când și-a întors cardul de acces și și-a dat seama că urma să stea în camera 16. Nike are talentul să facă lumea să se simtă relaxată. Și tata obișnuia să fie așa, dar acum e nervos și nesigur în preajma persoanelor pe care le vede pentru prima oară, mai ales dacă e multă lume laolaltă. N-a mai fost el însuși după accident.

În spatele lor, apare chipul zâmbitor al lui William și dintr-odată totul devine și mai clar. Nu mai putem continua așa.

— Cred că a sosit momentul, spun eu.

Tata se uită spre castel și încuviințează din cap.

— Da, Emily va fi aici din clipă în clipă. Trebuie să mă întorc la locul meu.

— Nu.

Îl apuc de mâneca fracului, obligându-l să-mi întâlnească privirea.

— Cred că a sosit momentul adevărului.

37.

EMILY

Soarele de august e cald și din pământ se ridică mirosul de iarbă proaspăt tunsă. Rochia e perfectă, la fel și coafura. Cissi și Amanda merg în spatele meu împreună cu cavalerii de onoare – verișorii de aceeași vârstă ai lui William. Și, acolo jos, iată-l pe el – pe iubitul meu William. În doar câteva minute va fi al meu și al nimănui altcuiva.

Cu toate astea, ochii mi se umplu de lacrimi. Mă ard ca focul în spatele pleoapelor și trebuie să fac un efort să nu mi se schimonosească fața.

Scaunul pe care ar fi trebuit să stea mama e gol.

N-a venit.

Și asta mă doare.

Hotărâsem să nu-mi pese de ea, dar nu-mi iese. Cum poate să facă așa ceva? Mama știe foarte bine cât de mult înseamnă ziua asta, și totuși – sau poate fix din cauza asta – trebuie să mă calce în picioare. Strâng atât de tare

tulpinile răsucite ale florilor din buchet, încât încheieturile degetelor mi se albesc.

I-am dat o șansă de care n-a profitat, iar pentru trădarea asta n-o s-o iert niciodată. De-acum înainte n-o să mai depun niciun efort. Va fi bunică, dar poate să uite de asta. Copilul meu nu are bunică.

Se vede că tatei îi pare rău pentru mine, mă apasă un pic cam tare când îmi pun brațul sub al lui. În timp ce parcurgem distanța scurtă până la William, fac tot posibilul să cuprind toate fețele fericite, muzica și bolta frumoasă de trandafiri. Acest moment nu se va mai întoarce niciodată.

— Să fii bun cu ea.

Tata îmi dă drumul și îi face cu ochiul lui William.

— Sau o să ai de-a face cu mine.

William și toți cei care sunt așezați în apropiere zâmbesc. Tata îmi dă un sărut rapid și apoi se așază pe scaunul de lângă Isobel. Ea zâmbește, se șterge cu șervețel sub ochi și dă din cap neputincioasă. Draga de Isobel, întotdeauna arătându-și emoțiile.

William mă ia de mână și ne uităm unul la celălalt. E de ajuns să ne privim o secundă pentru ca totul să se estompeze în jur. Dezamăgirea se transformă în niște bule mici strălucitoare de săpun. Se risipesc pe gazon și se sparg lovindu-se de copaci.

El se apleacă în grabă în față.

— Ești *atât* de frumoasă.

Șoapta îmi gâdilă cald urechea.

Eu și William. Acum suntem noi doi. Cu adevărat noi doi. Astăzi începe noua noastră viață și în curând vom fi o familie. O familie în care eu contez, în care toată lumea contează. Degetele mi se mișcă în mâna lui și sper că poate simți cât de puternică e dragostea mea. Când pastorul începe să vorbească, mi-e greu să mă concentrez. Mintea îmi e plină de gânduri învolburate și fericite despre viitorul nostru.

Pastorul se oprește și se uită la mine. Zâmbește amabil și lobii urechilor mi se încălzesc. Habar n-am unde ne aflăm în program. Nu se poate să fi ajuns deja la jurăminte, nu-i așa? William se întoarce ușor spre dreapta. Fac la fel și eu când orchestra începe să interpretează „I Will Always Love You”[{33}]. Așadar, suntem la prima melodie. Solista, o tânără din Kristianstad căreia i se prezice o carieră strălucită după participarea la *Idol,* face un pas înainte.

Soprana închide ochii pentru a găsi simțirea potrivită, iar eu privesc pe deasupra primelor rânduri de scaune. Bunica din partea tatii își ține sora strâns în brațe. Sunt nemaipomenit de drăguțe în rochiile lor noi roșu cu gri. Krister își aranjează papionul, apoi batista din buzunarul de la piept, apoi din nou papionul. Ce drăguț că e atât de emoționat! E normal, doar o dată i se căsătorește unicul fiu.

Gittan are privirea goală, dar pare stăpână pe sine. Ca de obicei, arată bine, iar pentru ziua de azi și-a coafat elegant părul blond. Se integrează perfect în atmosfera castelului.

Erik e cel mai departe. A fost plasat acolo din motive practice, doar nu puteam pune scaunul cu rotile între celelalte scaune sau pe culoar. Fratele meu mai mare pare resemnat. Sau poate chiar plictisit. Nu poate să se prefacă măcar că se bucură puțin pentru mine?

Lângă Erik stă femeia care probabil că e asistenta lui. Iese în evidență din mulțime cu părul ei negru ca pana corbului și fața palidă. Fetele care continuă să fie emo{34} și după terminarea liceu m-au fascinat întotdeauna.

Inima îmi tresare când ajung cu privirea la locul de lângă fata cu părul negru. Pentru că adineauri acel scaun era gol.

Acum stă cineva acolo.

Mama.

38.

MATS

— Nu stăm mult.

Ochii lui Emily strălucesc precum strâmtoarea din spatele ei.

— Te ocupi tu de musafiri până ne întoarcem, nu-i așa?

De fapt nu prea am timp, trebuie să-l găsesc pe Erik, dar fac onorul și privesc cum tinerii căsătoriți pleacă în grabă cu domnișoarele și cavalerii de onoare după ei. A venit vremea pentru ședința foto, și Emily a ales două locații – aici, în incinta castelului, și pe malul mării.

Tânăra doamnă știe ce vrea. Asta e o calitate – în mare parte. Erik n-a fost niciodată la fel de independent și, uneori, am crezut că asta e din vina

Annikăi. Fiul nostru a stat singur pe tron timp de trei ani și a devenit, după primul nostru băiat care s-a născut mort, micul prinț al Annikăi. L-a răsfățat și l-a cocoloșit, nelăsându-l să ia vreo decizie de unul singur. Când Erik s-a mutat la Göteborg, ea a pierdut controlul – ceea ce, în multe privințe, a fost un lucru pozitiv –, dar el n-a reușit niciodată să dobândească o încredere reală în sine. Și asta, desigur, are mai mult de-a face cu accidentul de mașină decât cu Annika.

Mă uit peste marea de rochii lungi și fracuri, dar nu-i văd nici pe Erik, nici pe asistenta lui. Mă bucur c-am cunoscut-o pe Nike, pare fată bună. Cred că e și puțin îndrăgostită de Erik. Din câte știu, el n-a avut niciodată o relație serioasă, sau poate n-a avut nici măcar relații scurte. Erik a fost un copil timid și un adolescent destul de retras. E posibil să fi ajuns la concluzia că n-are rost să încerce să găsească o fată din cauza scaunului cu rotile. Ceea ce ar fi trist în sine. Sau poate a decis asta din cauza bagajului emoțional. Marele rucsac care pare să fie din ce în ce mai greu în fiecare an. În ultimele câteva luni, abia dacă a reușit să-l care. Îl înțeleg prea bine.

Lumea în jurul meu râde și vorbește, e evident că invitații la nuntă se pot distra și singuri.

— Isobel, îi șoptesc partenerei mele. E în regulă dacă mă duc să dau o tură? Vreau să vorbesc puțin cu Erik.

Ea încuviințează din cap, dar e complet absorbită într-o conversație cu o femeie care îmi e vag cunoscută. Poate de la televizor. Îmi fac loc prin mulțimea zgomotoasă și mă îndepărtez puțin pentru a avea o panoramă mai bună. Îi descopăr pe Erik și Nike sub copacii de pe cealaltă parte a culoarului.

— Deci, aici vă ascundeați, spun, pășind la umbră. La naiba, ce căldură!

— Nu-i așa? zice Nike și zâmbește. Dar ce bine pentru Emily și William. Pozele vor fi fabuloase.

Face semn cu capul înspre gazonul unde tinerii se înghesuie în timp ce fotograful se târăște ca să facă poze din diferite unghiuri. Mă întorc spre Erik. Stă drept, uitându-se la ședința foto cu buzele strânse. Fălcile i se mișcă sub pielea subțire.

— Erik?

Își întoarce capul.

— Putem sta puțin de vorbă? Între patru ochi?

Mă uit la asistenta lui și adaug:

— Sper că nu te deranjează. Noi… avem o chestie care… mă întrerup eu, nedorind să ofer detalii.

— Sigur, bineînțeles, spune ea, ridicându-și geanta de pe jos. Oricum trebuia să merg la toaletă.

— Ce fată drăguță, îi zic fiului meu după ce pleacă.

Erik tace și își îndreaptă atenția către mirii care acum merg de mână spre mare. O rafală de vânt ridică voalul lui Emily. Ea îl prinde și se întoarce spre William cu un zâmbet. Ibbe îi spune ceva lui Cissi care, râzând, arată spre apă.

Trag aer adânc în piept.

— Erik, înțeleg că te simți prost. Și eu am avut zile mai bune. Dar ceea ce ai zis, că e vremea să spunem adevărul… Știi că nu e o idee bună.

— La naiba, tată! exclamă și lovește cu palma în cotiera scaunului. Nu mai putem continua așa, trebuie să mergem la poliție.

Erik suspină și se uită la mine.

— Vreau să fiu liber. Înțelegi?

Lacrimile îi curg pe obraji.

— Nu-mi doresc decât să fiu liber.

39.

ANNIKA

Emily și William s-au întors de la ședința foto și sunt pe terasă, cu spatele la parc și la mare. Mats și Isobel stau vizavi de ei, cu paharele ridicate, dând senzația că vor să pară drept un fel de cuplu gazdă, deși cu siguranță William e cel care finanțează petrecerea.

— Oameni buni!

Mats cere mulțimii să facă liniște și în același timp îmi face semn cu mâna, așa că trebuie să merg lângă el și partenera lui.

— Este o zi importantă pentru Annika, pentru Isobel și pentru mine, dar n-o să mă lungesc, știu că vă este sete. Căldura asta e ucigătoare.

Zâmbește larg și ridică paharul.

— Așa că acum propun să ținem cu toții un toast pentru miri – pentru

Emily și William. În cinstea voastră! Casă de piatră!

Femeia cu ditamai aparatul de fotografiat face poze în stânga și în dreapta. Un bărbat cu un caiet și un creion îi calcă pe urme, vorbind cu fiecare persoană fotografiată și luând notițe din greu. Probabil că sunt de la vreun ziar. Poate de la *Svensk Damtidning*[35]. Sau de la *Hänt i Veckan.*

Toastez și eu și îmi duc paharul la gură. În mod ciudat, e deja gol. E timpul pentru o nouă întâlnire cu cei doi tineri morocănoși de la frapierele cu șampanie. Sunt atât de grăbită, încât uit să mă asigur că drumul e liber și plătesc imediat pentru greșeala mea.

— Annika, mă bucur atât de mult să te văd.

Bineînțeles că zice asta doar ca să spună ceva. La fel ca mine, sunt sigură că și Fariba Jafari e de părere că întâlnirea e nefastă, totuși ne îmbrățișăm rapid.

— Toate bune?

Fariba nu pare să aibă mai mult de cincizeci de ani. Am crezut că poza ei de profil de pe Facebook e veche de câțiva ani, așa cum e și a mea, dar ar putea fi recentă. Astăzi, părul ei strălucitor e prins într-un coc franțuzesc decorat cu flori colorate. Rochia e o creație mov cu mult prea multe volane.

— Da, mulțumesc, spun eu, ridicând paharul gol. Iar în curând va fi și mai bine.

— Felicitări!

Massoud pare că nu știe cum să mă salute și în cele din urmă îmi întinde mâna.

— Cum te simți în calitate de mamă a miresei?

Massoud nu are Facebook sau Instagram, așa că a trecut mult timp de când nu l-am mai văzut. A încărunțit și poartă ochelari, dar încă arată bine. Părinții lui Ibbe sunt un cuplu frumos și, evident, sunt încă fericiți în căsnicie. Sau, cel puțin, au încă o căsnicie. Mă uit în jur, neliniștită la gândul că voi zări printre invitați și alți părinți din gașca veche de la fotbal, dar, spre marea mea ușurare, nu văd niciunul dintre ei.

— Dar ia uite pe cine avem noi aici!

Evit să răspund la întrebarea lui Massoud. În schimb, mă întorc și văd o frumusețe brunetă cu un bebeluș în brațe.

— Milo, dragul meu! exclamă Fariba, ciupind obrazul copilașului. Vino la bunica.

Ibbe este acum tată, iar frumoasa femeie, Amanda, e mama copilului.

Am mai văzut-o – Emily a postat o grămadă de poze de la nunta lor de anul trecut. Și copilul apare frecvent în postările fiicei mele, se pare că ea e nașa.

Profit de ocazie și plec de-acolo. Țintesc mai întâi frapierele cu șampanie, dar în momentul următor simt nevoia urgentă să merg la toaletă și schimb direcția.

Zgomotul scos de vasul de veceu se stinge când ușa se trântește în spatele meu. O femeie tânără într-o rochie verde, vizibil cherchelită, se leagănă în fața uneia dintre chiuvete. Ține un ruj într-o mână și, deși buzele îi sunt nefiresc de cărnoase, are mari probleme de precizie.

— Ce nuntă incredibilă, spune ea, întâlnindu-mi privirea în oglindă. Absolut magică. Iar locul ăsta… trebuie să fi costat o avere.

Încerc să zâmbesc.

— Probabil că banii nu sunt o problemă pentru ei.

Robinetul aurit scârțâie și apa curge. Sper că discuția o să se stingă, dar femeia pare dornică să sporovăiască.

— Dar ce chestie morbidă.

Acum vorbește mai încet, aproape în șoaptă.

— Chestia cu William și fratele lui Emily.

Mâinile îmi înțepenesc sub jetul de apă. Rămân în aceeași poziție în timp ce îmi întorc fața în sus și o privesc.

— Poftim?

— Da, păi… spune ea și se uită peste umăr. Am auzit că e vina lui William că Erik, fratele, e paralizat. Se pare că William era la volan când a avut loc accidentul.

Evident femeia nu știe cine sunt, trebuie să fie o cunoștință îndepărtată a miresei și a mirelui.

— Atunci ați auzit bine.

Închid robinetul și caut din priviri ceva cu care să mă șterg pe mâini.

— Într-adevăr, William era la volan.

— Dar nu e puțin ciudat? întreabă femeia, punând capacul la ruj. Că Emily se căsătorește cu el?

Cine-o fi persoana asta? Oare au trimis-o cei din familia Nihizén ca să mă tragă de limbă? Sau o fi vreo jurnalistă în căutare de bârfe suculente?

— Au trecut ceva ani de-atunci, spun eu.

— Așa e, zice ea și se apleacă în față. Dar una e faptul că el se afla la volan, și alta – chestia cea mai morbidă – e c-a făcut-o intenționat.

— Ce-a făcut intenționat?

Inima îmi bate cu putere, dar femeia nu se grăbește, își deschide geanta plic și își pune înăuntru rujul, apoi se uită la mine cu privirea tulbure.

— Lumea spune că s-au certat, că William a condus direct într-un stâlp doar ca să se asigure că Erik își ține gura.

— Mda…

Descopăr un coș cu prosoape mici, albe, în nișa de la fereastră și iau unul.

— Probabil că sunt doar bârfe.

Ea clatină din cap.

— N-aș fi sigură. Și tocmai de aceea mă întreb ce-o fi fost în mintea lui Emily când l-a ales pe William. I-a distrus viața fratelui ei și, pe deasupra, e și extrem de imprevizibil. Cunosc o fată care a ieșit cu el în liceu și mi-a povestit niște lucruri nebunești. Eu n-aș putea niciodată să fiu cu o astfel de persoană. Mi-ar fi groază să fac greșeli sau să-l supăr. Cine știe de ce poate fi în stare într-o situație-limită.

Femeia face câțiva pași spre ușă, apoi adaugă:

— Dar asta nu e treaba mea…

Pe chipul ei apare un zâmbet larg.

— Și acum sunt cu siguranță pregătită pentru mai multă șampanie!

Zgomotul tocurilor pe gresie se stinge și, în scurt timp, în toaleta femeilor se lasă o liniște mormântală.

40.

ERIK

— Nu vrei să socializezi puțin?

Nike stă în fața mea cu un aer plin de speranță, dornică să socializeze cu lumea bună. Nike Jankovic nu e genul de fată care să fie impresionată de bani și de tot ceea ce decurge din bunăstarea materială. Chiar dimpotrivă. Dar e curioasă. Și sociabilă.

Îi place să cunoască oameni noi.

Mă gândesc că, dacă asta ar fi nunta *mea,* lista de invitați ar fi extrem de

scurtă. Neamul nostru e mic – dacă aș include și familia Susannei, mătușa din partea tatii, aș ajunge poate la cincisprezece persoane. Probabil că ar trebui să-l invit și pe William, din moment ce e împreună cu Emily. Cât despre prieteni, ei bine… Nike, desigur. Și poate Saga, care îi ține locul lui Nike când e liberă. Prietenii din copilărie nu există. Atunci rămân doar cu colegii de la Facultatea de Jurnalism. Numai că… O ceață cenușie și groasă mi se răspândește în creier. Încerc să-mi amintesc măcar o persoană, măcar un nume, dar mă văd nevoit să renunț.

Eram o gașcă mică de băieți care ieșeam împreună în timpul facultății. Uneori învățam împreună, mergeam în baruri și la concerte. Era ușor. Careva din noi scria pe grup „Cine vine?" și ne vedeam direct la locul de întâlnire. Făceau cu rândul pentru a mă ajuta cu scaunul cu rotile dacă era nevoie.

După absolvire, ne-am împrăștiat în toată țara. Un tip a primit o slujbă la *Norrbottens-Kuriren*[{36}], altul a ajuns la unul dintre marile trusturi de presă din Stockholm. Un al treilea a plecat în Alpi și s-a angajat ca instructor de schi. Pe grup s-a lăsat tăcerea, iar eu n-am talentul de a ține legătura cu oamenii. Ca să nu spun că sunt de-a dreptul praf la chestia asta.

— Pământul către Erik Brandt, spune Nike, fluturându-mi o mână prin fața ochilor. Vrei să socializezi sau ai de gând să stai aici bosumflat?

N-am niciun chef să socializez cu ceilalți invitați. Pe de altă parte, nu mă pot ascunde la nesfârșit. Mama și Isobel sunt acolo, în toiul petrecerii, am putea schimba câteva cuvinte cu ele.

— Sigur, spun eu, făcând semn din cap spre suportul unde paharul, aplecat ușor într-o parte, zăngănește. Mi-ar prinde bine și încă ceva de băut.

— Bună idee.

Nike își croiește drum în jurul scaunului și mă împinge până pe aleea de pietriș, de unde pot să înaintez singur.

— Uite, îmi șoptește, aplecându-se peste umărul meu. Nu e ea… știi tu, cea care…

Studiez cel mai apropiat grup de invitați și înțeleg imediat la cine se referă Nike. În centru se află o brunetă într-o rochie galben aprins. Vorbește tare și pare să-și hipnotizeze publicul. Ca regina albinelor, înconjurată de trântori.

— E în serialul ăla de pe Netflix.

— Da, da. Chiar așa. Cum se face că celebritățile stau mereu cu alte celebrități?

— Cine se aseamănă se adună, sugerez eu o posibilă explicație.

— Vrei să o luăm pe rampa din partea cealaltă? întreabă Nike, întorcându-se spre scările înguste ale terasei. Sau, dacă nu, rămâi aici și eu mă duc sus să mai iau niște șampanie.

— Rămân aici, spun eu. Dar vezi să nu rămâi cu vreo celebritate.

Nike râde.

— Asta nu-ți pot promite.

Îmi ia paharul, urcă scările și se îndreaptă spre barul improvizat. Curând, dispare din raza mea vizuală.

Mă micșorez, devin un pui de pasăre împins afară din cuib prea devreme. O pradă lipsită de apărare. Pulsul îmi bubuie în urechi și nu știu încotro să mă uit. La naiba! De îndată ce se ivește ocazia, o s-o anunț pe Nike că vreau să merg acasă. Chiar astă-seară. Dacă sar peste următorul pahar și la cină beau apă, pot conduce fără probleme. Nike nu mă poate opri.

Ea e asistenta mea, eu sunt cel care decide.

Mirele și mireasa stau pe terasă, înconjurați de familie și prieteni. Emily a primit felicitările mele, i le-am transmis când William era în altă parte. Acum mirele se îndepărtează de grup, traversează toată mulțimea de acolo de sus și vine spre scări. Încerc să mă fac invizibil, prefăcându-mă foarte interesat de ceva aflat de cealaltă parte a culoarului.

— Erik.

Cu reticență, îmi întorc partea superioară a corpului și văd un William zâmbitor care se îndreaptă direct spre mine. Ne strângem mâna.

— Mă bucur că ai venit.

Așadar, știe că n-a fost o alegere ușoară pentru mine. Bineînțeles că știe. Sigur că Emily i-a împărtășit versiunea ei. Mă întreb cum sună ea.

— Felicitări! spun și încerc să zâmbesc la rândul meu. Ei, lăsând gluma la o parte. Emily e sora mea, așa că trebuie să fac act de prezență.

— La naiba, cum zboară timpul! Când ne-am văzut de fapt ultima oară?

Răspunsul meu întârzie și el continuă:

— Am auzit că ești jurnalist. Unde lucrezi?

Îi ofer o imagine cosmetizată a realității. Îi spun că sunt freelancer, ceea ce e absolut adevărat. Menționez reviste de renume, precum *Offside* și

Filter, deși au trecut câțiva ani de când n-am mai primit nimic de lucru de la niciuna dintre ele. În ultima vreme, am scris cu precădere pentru publicații corporatiste plictisitoare și n-am reușit să mă afirm pentru slujbe mai interesante și mai prestigioase.

William încuviințează din cap și își continuă interogatoriul.

— Înțeleg că te simți bine la Göteborg?

Mă uit la fostul meu cel mai bun prieten și la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. În spatele lui, mai bine de o sută de oameni socializează. Beau multă șampanie și devorează tartine cu caviar pe cheltuiala lui. Se râde, se toastează, se vorbește. Toată lumea pare că se distrează.

— Bineînțeles, răspund eu, concentrându-mi din nou atenția asupra lui William. Dar cred că m-aș simți și mai bine dacă aș ști la fel de puțin ca tine.

Am spus asta cu voce tare? Sau doar am gândit-o?

El se încruntă, ceea ce înseamnă că am spus-o cu voce tare.

— Ce vrei să spui?

Acum mi-e totuna, pot să dau cărțile pe față.

— Știi ceva?

Înaintez puțin și îmi cobor vocea, astfel încât el trebuie să se aplece ca să mă audă.

— Cred că ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aia.

— Care noapte?

Ridul de pe fruntea lui William se adâncește.

— Despre ce vorbești?

Pare să creadă că am înnebunit. Și asta mă face să fiu și mai sigur că decizia mea inconștientă a fost una corectă. Nu sunt nebun, nu încă. Dar voi fi dacă nu dau totul în vileag.

— Noaptea accidentului, spun eu. Când ne-am răsturnat.

— A, deci despre asta era vorba.

William se îndreaptă de spate.

— Dar…

Face câțiva pași pe gazon.

— Nu prea înțeleg unde bați. Ce vrei, *de fapt,* să spui?

— Întreabă-l pe tatăl tău, repet eu.

— Sigur, spune și își îndreaptă papionul. La revedere, Erik. Trebuie să

socializez și cu ceilalți invitați.

— La revedere, zic eu, ridicând vocea. A, și…

Se oprește și se întoarce.

— Da?

— Casă de piatră!

41.

EMILY

Hampus se ridică de pe scaun exact în momentul în care înghit scoica Saint Jacques și mă pregătesc să gust creveții. Este maestrul perfect de ceremonie, până acum a sincronizat totul impecabil. Iată-l bătând ușor cu furculița în paharul de vin alb.

— Onorați miri, doamnelor și domnilor… A sosit momentul ca tatăl miresei să spună câteva cuvinte. Mats, ai cuvântul.

Tata se ridică cu greu în picioare, își pune ochelarii de citit și scoate o bucată mică de hârtie din buzunarul din față al pantalonilor de la frac. Aproape că mă așteptasem la un discurs improvizat, dar nunta noastră e, desigur, cu totul altceva decât un grătar cu vechea gașcă de la fotbal.

— Dragi miri, dragi invitați.

Se uită pe deasupra meselor și apoi se întoarce spre mine.

— Dragă Emily, fiica mea iubită. Există anumite zile în viață care sunt cu totul memorabile. Una dintre ele a fost ziua în care te-ai născut. Alta a fost cea în care ai absolvit liceul. Astăzi va fi, de asemenea, una dintre acele zile cu totul memorabile. O zi pe care ne-o vom aminti cu toții cu drag.

Vocea i se taie și tata tace, se uită la foaie. Îi ofer un zâmbet încurajator și primesc drept răspuns o grimasă încordată. Dragul meu tată pare să aibă emoții mari.

Întotdeauna am făcut echipă bună, eu și tata. Poate că stătea mult la serviciu când eram mică, dar, odată ce ajungea acasă, era pe deplin prezent. Niciodată nu spunea „nu” când voiam să mă joc, lăsa totul deoparte ca să-mi citească o poveste. Mama și Erik erau cu fotbalul, mereu în drum spre vreun meci sau vreun antrenament, dar tata era cu mine cât de des putea.

Cel puțin asta era situația înainte de accident. După aceea, nimeni din familie n-a mai fost cu adevărat prezent, cel puțin nu mental. Am fost supărată pe tata mult timp, gândindu-mă că m-a lăsat în voia sorții. Azi îl pot înțelege parțial. Nu pe mine m-a părăsit, ci pe mama, cu care n-a mai reușit s-o scoată la capăt.

Aplauzele răsunătoare mă readuc în sala de petrecere. Mă grăbesc să-mi iau paharul și mă simt puțin rușinată că am ratat finalul discursului. E bine că filmăm totul. Paharele se ciocnesc unele de altele și eu îl îmbrățișez pe tata, inhalându-i mirosul familiar. Aftershave și snus.

Farfuriile cu apetitive dispar și vine felul principal. Până acum totul a decurs exact conform planului. Tata taie o bucată din fileul de miel, o mestecă cu poftă și apoi se întoarce spre William.

— Cum merge cucerirea globală pentru WibNet? întreabă el, zâmbind. Nu aveți de gând să vă opriți până nu veți fi cei mai mari, nu-i așa?

William își șterge colțul gurii cu șervețelul de pânză albă și își drege vocea înainte să răspundă.

— Mmm, asta nu ține numai de noi.

— Sigur că nu, încuviințează tata. Dar puteți avea un plan.

— Bineînțeles, spune William, întinzându-se spre carafa cu apă. Și bineînțeles că avem un plan.

— Povestește-i despre SUA, îl îndemn eu, întorcându-mă spre el. Încă n-am avut timp să-i spun tatei.

— Ei bine, începe William, gesticulând. De fapt, n-am prea multe de spus. Negociem cu o mare companie americană de jocuri de noroc care s-a arătat interesată de platforma noastră.

În mod normal, William ar fi dat detalii despre planurile mărețe de viitor ale companiei. Nimeni nu se pricepe să vorbească la fel de mult ca el. Cel puțin nu atunci când vine vorba despre strategii de marketing și despre afaceri. În calitate de membru-cheie al echipei de marketing, fac și eu adesea parte din viziunea lui.

Dar William nu mai spune nimic. Se uită în schimb încordat în jur, ca și cum ar căuta căi de scăpare. S-a întâmplat ceva? Aproape că a trebuit să-l smulg dintr-o discuție aprinsă cu Krister ca să nu întârziem la masă. Și de atunci e vizibil absent. Încerc să-l fac să mă privească în ochi, având nevoie de un semn – de un zâmbet sau de orice altceva care să-mi spună că totul e în regulă. Dar își dă ochii peste cap.

— N-ai prea multe de spus? chicotește tata. Pare cel mai grozav lucru din lume. Doar nu v-ați lăsat orbiți de succes, nu-i așa?

William nu răspunde. Îi dau un ghiont ușor și repet întrebarea. Ridică din umeri, părând să își vină în fire.

— Nu, deloc. Dar, de obicei, e mai bine să nu spui prea multe înainte ca lucrurile să fie clare.

— Să fie clare? repet eu, uitându-mă la el. Săptămâna trecută erai foarte entuziasmat.

William zâmbește.

— Am clarificat premisele colaborării. Avocații lor urmează să citească acum contractul și apoi mai vedem. Se pot întâmpla multe pe parcurs.

— Asta e bine, William, încuviințează din cap tata. Nu trebuie să vă lăsați conduși de presupuneri.

Ridică paharul în semn de toast, apoi se întoarce spre Gittan și spune ceva care o face să râdă în hohote.

— Trebuie să ies puțin, șoptește William. Cred că acum e un moment bun, nu-i așa? Nu mai urmează discursuri sau altceva în program?

— E în regulă, zic eu. De-acum înainte lumea se concentrează pe cină.

Mă aplec mai aproape și întreb:

— S-a întâmplat ceva?

Se ridică în picioare, apoi se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Totul e perfect, draga mea. Trebuie doar să mă duc la toaletă.

Când ajunge în dreptul lui Krister, William se oprește și face semn spre scări. Krister se ridică repede în picioare și ies împreună din sală. Nu sunt un pic cam mari ca să facă pipi împreună?

Mă uit împrejur în sala de petrecere și îl văd pe Erik. Pare să o asculte pe Amanda, care povestește ceva foarte teatral. Întotdeauna vorbește nu numai cu gura, ci și cu mâinile. Nike, asistenta, stă la mică distanță. Ceva îmi spune că ea și Erik au o relație. E pentru prima dată când îi văd împreună, așa că nu știu ce mă determină să cred asta. Poate felul în care îl privește pe Erik. Sau felul în care se poartă în prezența lui. Erik e greu de citit, dar, din moment ce nu o respinge, probabil că o place. Cel puțin un pic.

Fratele meu a avut dificultăți în a-și exprima emoțiile încă de la pubertate, iar după accident, s-a închis complet în sine. La început am crezut că e deprimat, dar acum nu mai știu. Uneori am impresia că e vorba despre ranchiună.

Probabil că am avut o relație normală între frați când eram mici, dar în adolescență n-am fost foarte apropiați, iar când Erik s-a mutat la Göteborg, în anul de după accident, ne-am îndepărtat și mai mult. În același timp, a rupt complet relațiile cu toți vechii săi prieteni. Nu pricep de ce. Pot să înțeleg de ce a rupt-o cu William – doar el era la volan când s-a produs accidentul, și cu siguranță că, la început, un astfel de lucru nu e ușor de iertat. Dar ceilalți din gașcă nu-i făcuseră nimic, iar noi, cei din familie, nu eram vinovați pentru ceea ce se întâmplase. Cu toate astea, a fost ca și cum a vrut să uite tot ceea ce ținea de Malmö.

De când sunt împreună cu William, Erik a rupt orice relație și cu mine, și sunt chiar furioasă pe el pentru că se poartă atât de copilărește. William nu a intrat intenționat cu mașina în stâlpul ăla. Și, din câte știu, nimeni nu l-a obligat pe Erik să fie acolo, s-a urcat în mașină de bunăvoie.

Totuși, mă bucur că azi e aici. La urma urmei, Erik e fratele meu și, dacă vrem să ne reapropiem vreodată, trebuie să începem să petrecem timp împreună.

Mă uit la mama, care stă între două scaune goale – al lui William și al lui Krister. Spatele îi este drept, pare încă rezonabil de trează. Poate că a fost o cruzime din partea mea să o așez acolo. Dar exact acolo trebuie să stea – între mire și tatăl mirelui.

Își întoarce capul în direcția mea, dar îi evit privirea. Știu că ar trebui să mă port ca un adult și să o invit lângă mine, dar copilul din mine vrea să o pedepsească, măcar pentru încă puțin timp. Mama nu avea decât un singur lucru de făcut la nunta noastră: să ajungă la timp. Și nici măcar atât n-a fost în stare să facă. M-am simțit vinovată că am cazat-o în anexă, când tata, bunica și socrii pot dormi aici. Dar locurile de cazare din castel s-au umplut imediat și mi-am justificat decizia spunând că sigur vrea să fie aproape de Erik.

Privind în urmă, am avut perfectă dreptate când i-am rezervat una dintre camerele mai ieftine.

42.

ANNIKA

Așadar, de-aia m-a vrut aici. Ca să mă umilească, să mă forțeze să stau ore în șir între Nihizén tatăl și fiul. Sigur că mă așteptam la o nuntă tradițională, cu fracuri și rochii lungi. Dar așa ceva! Dacă invitații se simt prost, la ce bun toată eticheta? Krister și William m-au tratat ca pe un nimic toată seara, iar acum s-au făcut amândoi nevăzuți. Au dispărut în timpul felului principal și n-au mai fost văzuți de atunci. Nu știu ce e mai rău, să-i am în preajmă sau să stau aici singură. Masa de onoare e aidoma unei scene – toată lumea mă vede, femeia pe care n-o invită nimeni la dans.

Întâlnesc privirea unui tânăr din personalul de servire și îl rog să-mi umple din nou paharul de vin roșu. Am antrenament și pot să rezist la băutură mai bine decât majoritatea oamenilor. De asemenea, cu respect, nu mă interesează că Mats se uită la mine răutăcios. Singurul lucru care mă nedumerește e cum reușește să bage de seamă imediat cum întind mâna după pahar. La naiba, doar stăm pe aceeași parte la o masă lungă, la câteva scaune distanță.

Emily le zâmbește tuturor, mai puțin mie. De fapt, nu m-a onorat nici măcar cu o privire de când am ajuns. Ar fi trebuit să-mi dau seama că așa avea să fie. La ce mă așteptam în fond și la urma urmei? Ca lumea să se arunce pe mine și să-și ceară scuze? Ca Massoud să-mi spună că sunt mai frumoasă ca înainte? Ca Emily să mă îmbrățișeze, să-mi spună că sunt cea mai bună mamă din lume și să-și ceară scuze că l-a ales pe William?

Cel puțin Erik pare să se simtă bine. Stă la masă cu soția lui Ibbe și vorbește mult și cu Benjamin, partenerul lui Hampus. Asistenta e la aceeași masă, dar ceva mai departe, și pare că se distrează pe cinste. De fapt, toți cei prezenți par că se distrează tare bine.

O rafală de râsete răgușite răsună în toată sala. Gittan Nihizén e ușor de localizat într-o încăpere. Femeia asta are o voce de parcă și-ar fi petrecut zilele fumând întruna Marlboro fără filtru. Și, cine știe, poate că exact asta face în ultima vreme. Mama lui William începe să-și piardă strălucirea. Da, e slabă și are o siluetă frumoasă pentru vârsta ei. Dar nu s-a abținut niciodată să stea la soare. Pielea lui Gittan e maronie ca turta dulce și încrețită ca o stafidă, iar părul ei, care înainte era sănătos, e acum despicat și decolorat. Asta e cu atât mai ciudat, având în vedere că e coafeză.

Eu și Gittan eram prietene apropiate. Nu mai departe de acum opt ani, făceam aproape totul împreună. Mergeam la sală, în oraș în weekend, făceam plimbări lungi, după care beam cafea. Bineînțeles, povesteam mult

despre cum se descurcă antrenorul băieților, discutam despre selecțiile la echipă și îi bârfeam pe alți părinți din grup. Dar fotbalul nu era totul. Gittan a fost marele meu sprijin când părinții mei au murit la scurt timp unul după celălalt, iar eu i-am fost alături când s-a îmbolnăvit grav sora ei. Am crezut că prietenia noastră era autentică, dar, în realitate, nu a însemnat nimic.

Cel puțin nu pentru ea.

Între mine și Emily e doar un scaun gol, dar ea stă întoarsă către Mats. Vorbesc. Râd. Îmi ridic paharul și iau câteva înghițituri mari. Simt cum căldura vinului mi se răspândește în corp și aștept anestezia plăcută. Dar nu vine.

— Mai serviți?

Fata care a servit băuturile de bun-venit stă în spatele meu cu un teanc de farfurii în brațe. Mă abțin să-i spun că reforma pronumelor de politețe[{37}] a fost introdusă la sfârșitul anilor 1960 și că de atunci este în vigoare. În schimb, mă aplec într-o parte ca să poată ajunge la farfurie. Carnea era tare și legumele fără gust, n-am mâncat nici jumătate din porție. Sau poate că nu mâncarea e de vină, ci lipsa apetitului meu. Ceea ce avem în farfurie nu a fost gătit de un bucătar oarecare.

Într-o margine a sălii, în capătul uneia dintre mesele lungi care pleacă de la masa de onoare, stă femeia în rochie verde. Cea care a vorbit despre William în toaleta femeilor. Cred că sunt multe bârfe în seara asta și probabil că invitații au reînviat unele zvonuri care au circulat în legătură cu accidentul. Zvonurile au început chiar în noaptea respectivă și Emily a fost cea mai expusă dintre noi. Timp de săptămâni întregi a fost bombardată cu întrebări de la tot felul de persoane care auziseră te miri ce. Băieții luaseră droguri? Erik fusese scalpat? Era adevărat că William era în moarte cerebrală? Și așa mai departe. De parcă nu era de ajuns ceea ce se întâmplase în realitate.

Cineva ar trebui să-i spună femeii în rochie verde să nu creadă tot ce aude. Deși, în cazul de față, s-ar putea să nu se înșele în totalitate. E foarte posibil ca accidentul de mașină să fi fost provocat de capriciul unui William furios. Sau, indiferent de ce spun ceilalți, s-ar fi putut să facă parte dintr-un plan deliberat de a scăpa de Erik. William nu-și amintește nimic, iar Erik a spus doar că William a pierdut controlul mașinii.

Întotdeauna am crezut că William e puțin ciudat. Chiar și atunci când băieții erau mici, exista un întuneric în acei ochi de un albastru neobișnuit,

un întuneric care se arăta rar, dar despre care știam că se ascunde acolo. Și, cu siguranță, înclin să fiu de acord cu un anumit lucru pe care femeia asta i-a spus în toaletă: faptul că Emily l-a ales drept soț pe William e foarte greu de înțeles.

E timpul pentru o schimbare de peisaj. Ies din sala de petrecere și pe scările care coboară spre hol îl întâlnesc pe Massoud. Imediat ce mă vede, își suflecă mâneca și se preface că-și studiază foarte atent brățara ceasului. Prietenia noastră pare îndepărtată, aproape ca un vis. Familia Jafari s-a mutat din Malmö la un an după accident. Potrivit hitta.se[{38}], locuiesc acum într-o vilă din Södra Sandby, în apropiere de Lund. Gittan și Krister s-au mutat și ei din Stenkällan cam tot atunci. Acum locuiesc lângă Ribersborg, într-una dintre casele înalte și albe cu vedere spre mare. Nu i-am mai întâlnit pe niciunul dintre ei de atunci.

Odată ajunsă la parter, mă îndrept spre ușă, dar descopăr că barul e deschis. Ce bine e să ai un bar în hol! Tapetul verde-tulbure și mobilierul din lemn închis fac ca încăperea să arate ca un pub englezesc.

— Un pahar de vin alb al casei, vă rog.

Mă aplec în față și întreb:

— Puteți să-l facturați pe cameră, nu?

Femeia din spatele barului se întoarce, deschide un frigider și scoate o sticlă.

— Ce cameră? întreabă ea.

— Ăăă… nu-mi amintesc numărul. Iar geanta e încă sus. Dar… poate că numele e suficient?

Cu paharul plin ochi, mă strecor în curte. S-a lăsat amurgul și temperatura e chiar plăcută. Caut undeva să mă așez, dar nu găsesc niciun loc potrivit, așa că mă hotărăsc să mă duc pe terasa aflată pe cealaltă parte.

Tocmai când dau să mă întorc pe aleea de pietriș, aud voci agitate. Vin de la două persoane care probabil că se află chiar după colț. Mă opresc, ascultând cu atenție.

Sunt doi bărbați și par foarte supărați. Acum îmi dau seama și cine sunt.

— Ce dracu’! șuieră William. Ce naiba a fost în capul vostru? Dacă iese la iveală, s-a terminat.

43.

MATS

Îi fac cu mâna unei chelnerițe care îmi umple paharul cu vin roșu, mă uit la scaunul gol al Annikăi și răsuflu ușurat. Chiar s-a comportat bine până acum, dar e destul de neplăcut că trebuie să stau cu ochii pe ea. Bineînțeles că vreau s-o ajut pe Emily, nu e vorba despre asta. Doar că Annika e teribil de imprevizibilă, nu știi niciodată de ce e în stare.

E ciudat cum se pot schimba oamenii. Annika de care m-am îndrăgostit era o persoană mult mai blândă, la limita timidității. Cred că am fost primul ei prieten serios.

Ne-am cunoscut într-o noapte caldă de primăvară la Lund. Eu tocmai renunțasem la Facultatea de Economie pentru a-l ajuta pe tata cu magazinul, iar Annika era studentă la Biblioteconomie la Borås. Venise la Lund în vizită cu niște colege care erau de fel de-acolo și ne-am nimerit la aceeași masă în timpul unei cine.

Îmi amintesc că mi s-a părut amuzantă și inteligentă. Era și drăguță. Nu drăguță ca o păpușă, dar avea trăsături frumoase și un zâmbet care m-a secerat. Am stat de vorbă neîncetat toată seara, apoi am plecat din sala caldă de la subsol continuând să povestim. Ne-am plimbat pe străduțele medievale ale orașului studențesc și ne-am întins printre albăstrele în iarba umedă din fața Bibliotecii Universității. Era o noapte înstelată și mirosul florilor era amețitor.

În primele două luni, am petrecut mult timp împreună. Annika lua trenul spre Malmö și mă vizita în garsoniera mea din Värnhem. Eu mergeam cu mașina la Borås și petreceam noaptea în camera ei de cămin. După un timp, am simțit că și-a pierdut interesul. Am avut impresia că nu era de acord cu decizia mea de a renunța la facultate pentru a învăța cum să administrez un magazin. Nu părea să înțeleagă de ce am vrut să-i calc pe urme tatălui meu. Și poate că povestea s-ar fi încheiat aici – dacă Annika n-ar fi rămas însărcinată.

După ce a trecut panica, am decis să dăm o șansă relației noastre. Eu aveam deja un loc de muncă, iar Annika putea lua o pauză de la facultate când urma să nască. Dar lucrurile n-au decurs conform planului. Băiețelul,

pe care îl chema Oscar deja de când era în pântec, a murit cu câteva săptămâni înainte de termen. Știam despre el doar de șapte luni și totuși am simțit că întreaga noastră viață se prăbușește.

Am petrecut anii care au urmat plângându-l pe Oscar și încercând să ne cunoaștem unul pe celălalt cum se cuvine. Annika a absolvit facultatea, eu lucram la magazin. Am călătorit mult. În cele din urmă, am cumpărat casa din Stenkällan, ne-am căsătorit în biserica din Husie și ne-am aventurat într-o altă sarcină. Tatăl meu a murit în același an în care s-a născut Erik. Eu am preluat magazinul și, trei ani mai târziu, s-a născut Emily.

— La ce visezi?

Gittan mă lovește cu pumnul în braț, iar eu ridic paharul pentru a înghiți un nod care îmi crește în gât.

— Vremurile de altă dată, spun eu, dregându-mi vocea. E ușor să devii puțin sentimental în astfel de momente. Îți dai seama cât de repede trec anii.

Sunt pe punctul să adaug ceva despre faptul că am multe regrete, dar, în schimb, îmi cer scuze și plec de la masă.

CU OPT ANI ÎN URMĂ

44.

ANNIKA

Timpul se oprește, dar samovarul scoate un sunet șuierător. Massoud se uită la mine cu ochii mari. Mâna lui rămâne pe sânul meu stâng, iar pântecul meu pulsează.

În secunda următoare ne punem în mișcare. Mă arunc pe cel mai apropiat scaun, îmi netezesc bluza și iau ceașca de ceai.

O, Doamne! Ce s-a întâmplat? Ce-o fi fost în capul meu?

— Suntem în bucătărie!

Vocea lui Massoud e excesiv de veselă. Se grăbește spre chiuvetă în timp ce-și aranjează blugii și își trece degetele prin păr. Înainte ca Fariba să apară în pragul ușii, reușesc să ridic ceașca de pe masă. Se oprește în prag și se uită la mine.

— Annika, spune ea.

Nu tu „bună, ce bine-mi pare să te văd” sau „ce surpriză”.

Simt că bănuielile mele despre un pact între Gittan și Fariba nu sunt doar închipuiri. Sau poate că a simțit atmosfera încărcată din încăpere?

— Bună, Fariba.

Obrajii îmi ard de rușine.

— Am venit să vorbesc cu tine. Dar cum nu erai acasă, a trebuit să mă mulțumesc cu soțul tău.

Gluma nu-și atinge ținta. Ne privește în tăcere, oarecum neîncrezătoare.

Massoud își drege vocea.

— Ați avut o ședință scurtă azi, spune el, uitându-se la soția lui. V-ați certat?

Nici măcar poanta asta nu pică bine.

— Portarul a uitat să descuie sala, ne lămurește Fariba, lăsându-și geanta pe jos. Am încercat să dăm de el, dar în zadar.

— Tipic.

Massoud se întoarce spre samovar.

— Vrei un ceai?

Ea încuviințează din cap și se așază pe scaunul din fața mea. Massoud scoate o ceașcă curată și o așază pe blat. Pune înăuntru frunze de ceai din recipientul mic, o umple cu apă fierbinte din vasul de dedesubt și apoi așază ceașca pe masă în fața soției sale. În casa familiei Jafari nu există pliculețe de ceai, iar pregătirea și servirea ceaiului sunt aproape un ritual sacru. Eu am renunțat să mai cer lapte, nu mai suport privirea exasperată pe care mi-o aruncă dacă întreb așa ceva[{39}].

— Cum se mai simte Erik?

Fariba rupe tăcerea care a durat un pic prea mult pentru a părea firească. Nu îndrăznesc să mă uit la ea, prefăcându-mă, în schimb, că studiez frunzele de ceai de pe fundul cești mele. Ce ar trebui să-i spun? Cât de sinceră ar trebui să fiu? Comportamentul lui Erik este o înfrângere, un eșec capital pentru mine, ca mamă. E greu să recunosc că așa stau lucrurile.

Cu toate astea, în zece minute îi spun aproape totul. Mintea mea e ca o oală sub presiune, trebuie să pun capacul ca să nu explodez. Din oarecare motiv, nu menționez însă dezamăgirea pe care am resimțit-o față de Mats și de comportamentul lui.

— Cum putem să-l ajutăm pe Erik dacă refuză să vorbească cu noi? oftez eu în încheiere. E groaznic să fii exclus în situația de față. Noi suntem *părinții* lui.

Într-un final, șocul provocat de intrarea bruscă a Faribei începe să se estompeze. Sper că roșeața din obraji mi-a dispărut. Fariba se joacă cu ciucurii feței de masă timp îndelungat înainte de a răspunde.

— Probabil că-i e rușine de ce-a făcut.

Îmi ridic privirea din frunzele de ceai.

— Ce vrei să spui?

Știu exact ce vrea să spună. Mats s-a exprimat aproape la fel, dar cuvintele sună și mai rău când vin de la cineva care nu face parte din familie.

— De fapt, nu e deloc ciudat, spune Fariba și se uită la mine. Conducea beat sau se afla într-o mașină cu un șofer beat. Au distrus mașina lui Leif.

— Nu conducea Erik.

Ea ridică din sprâncene.

— De unde știi asta dacă nu vorbește cu voi?

— Erik a spus *un* lucru, zic eu, țintuind-o pe Fariba cu privirea. Și anume că William era la volan.

Ea se întinde spre borcanul cu miere.

— Și nu e extrem de convenabil, continui eu, că William s-a urcat beat criță la volan și apoi și-a pierdut memoria? Nu m-aș mira ca vreunul dintre prietenii avocați ai lui Krister să fi recomandat metoda asta.

— Cred că acum ești puțin nedreaptă cu William, spune Fariba.

— Nedreaptă?

Mă uit uimită la prietena mea.

— William a scăpat cu o comoție cerebrală. Erik s-ar putea să nu mai meargă niciodată. *Este* nedrept.

— E foarte trist. Groaznic, spune Fariba, așezându-și mâna pe a mea, chiar acolo unde căldura degetelor lui Massoud încă mă arde. Dar nu e neapărat vina lui William.

Îmi retrag mâna.

— Deci, vrei să spui că Erik minte?

Fariba ridică din umeri.

— N-ai fi spus și tu același lucru dacă ai fi știut că singurul tău martor și-a pierdut memoria?

Nu există nicio îndoială că Fariba a vorbit cu Gittan. Poate chiar și cu Mats. Și ce s-a întâmplat cu Massoud? Cu câteva minute în urmă era atât de înțelegător. Acum se plimbă prin bucătărie ca un câine speriat.

— În orice caz.

Prietena mea scormonește cu o linguriță în borcanul cu miere și apoi amestecă cu grijă pasta galben-aurie în ceai.

— Poliția anchetează accidentul. E mai bine să așteptăm să vedem la ce concluzie vor ajunge.

N-ar trebui să mai spun nimic acum, dar sângele încă îmi curge prin vene și nu mă pot abține.

— Habar n-am cu ce te-a aburit Gittan. Dar un lucru e sigur: Erik e nevinovat. Și William va plăti pentru asta.

45.

EMILY

— De ce doar eu și Cissi trebuie să vorbim cu poliția? De ce nu-i audiază pe toți cei care au fost la petrecere?

Suntem în drum spre secția de poliție din oraș și strada Sallerupsvägen nu a fost niciodată atât de lungă. Vreau doar să ajung și să termin odată.

— Sunt sigură că au vorbit cu mai multă lume, spune mama, ținând strâns volanul. Doar nu-i cunoști pe toți cei care au fost acolo?

— Nu pe toți, dar pe mulți.

Doi tipi care au fost la Videdal[{40}] anul trecut apar pe trotuarul din fața Coop Nära[{41}] și mă grăbesc să mă las în jos pe scaun. Accidentul m-a făcut să mă feresc de lume. Parcă au înnebunit cu toții, îmi trimit o mulțime de mesaje cu întrebări despre Erik și William. Ieri, o tipă m-a oprit pe stradă. „Ești sora mai mică a tipului care era să moară?" mi-a strigat. E îngrozitor!

— Dar eu n-am văzut ce s-a întâmplat, spun eu din ascunzătoarea mea. Și de ce vor să vorbească cu mine de-abia acum? Pe Cissi au audiat-o acum câteva zile.

— Mi-ai spus că Cissi a fost la secția de poliție vineri. Azi e luni, a trecut doar un weekend între timp.

Mama frânează brusc.

— Pentru Dumnezeu! strigă ea. Folosește pista de biciclete!

Stomacul mi se strânge fără niciun motiv. N-am făcut nimic rău. Mama și tata știu că am fost la petrecerea lui Hampus, așa că partea asta s-a terminat. Au fost un pic supărați și m-au întrebat de ce nu le-am spus nimic – mai ales având în vedere accidentul. Dar, din fericire, mama e mult prea prinsă cu alte lucruri. Iar tata a spus doar că sinceritatea e cea mai bună politică.

Sper că nu va trebui să spun exact cât de beată eram. Dar Cissi n-a fost nevoită să declare ce a băut, așa că nici mie n-ar trebui să-mi ceară explicații, nu?

Găsim un loc de parcare. Aștept lângă mașină și o privesc pe mama cum plătește cu cardul la automatul de parcare. E foarte frumos îmbrăcată azi, poartă rochia nouă de un verde-măsliniu și colierul cu mărgele de lemn de diferite mărimi. Cred că vrea să facă impresie bună la poliție ca să nu-l judece prea aspru pe Erik.

În zona recepției e tare frig și îmi doresc să fi luat la mine un pulover cu mânecă lungă. Mama vorbește cu o femeie dintr-o gheretă de sticlă, iar eu mă uit în jur. Ce caută toți oamenii ăștia aici? Poate că sunt suspectați de

vreo infracțiune. Sau poate că sunt martori, la fel ca mine. Apropo, poți fi martor dacă nu ai văzut nimic?

— Bună ziua.

Un bărbat îmbrăcat civil și cu păr cărunt îmi întinde mâna.

— Inspector Hasse Aronsson, se prezintă el.

Ne conduce într-o sală mică. Înăuntru, o femeie stă jos. Nici ea nu poartă uniformă. Pe masa din fața ei se află un obiect plat, argintiu, care trebuie să fie un dispozitiv de înregistrare.

— Sofia, spune femeia.

Se ridică în picioare și o salută mai întâi pe mama, apoi pe mine.

— Sofia Paviç. Anchetez accidentul de pe strada Amiralsgatan împreună cu Hasse, spune ea și se uită la mama. Am vorbit la telefon zilele trecute.

Mama se înroșește la față, părând să nu știe încotro să se uite. Ne așezăm la masa din mijlocul sălii. Ofițerii de poliție de o parte, mama și cu mine de cealaltă parte.

— Așa deci.

Sofia pornește aparatul. Spune cât e ceasul și rostește numele noastre înainte să se întoarcă spre mine.

— Emily, știi de ce te afli aici. Este vorba despre noaptea de 11 iunie și despre accidentul de mașină în care fratele tău a fost grav rănit. Vrem să aflăm mai multe despre petrecerea unde s-a aflat chiar înainte de accident. Am înțeles că ai fost și tu acolo.

Încuviințez din cap. Asta n-a fost o întrebare, nu-i așa?

— La ce oră ai ajuns acolo? întreabă Sofia și zâmbește. Cu aproximație.

— În jurul orei nouă.

— Și până la cât ai stat?

— Până la douăsprezece și jumătate. Sau poate era puțin mai devreme.

Mă întreb dacă se observă că nu-mi amintesc nimic. Cissi mi-a povestit puținul pe care îl știu, dar încerc să-mi aleg singură cuvintele și să evit să par prea sigură.

— Ai văzut sau ai auzit ceva deosebit pe parcursul serii? întreabă polițista. Ceva care i-ar fi putut determina pe fratele tău și prietenul lui să plece cu mașina?

Clatin din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Lumea dansa, se distra. Iar eu n-am stat deloc cu Erik.

— Există informații despre o încăierare cu un cuțit, spune Sofia fără să-și schimbe expresia. Știi ceva despre asta?

Buzele îmi sunt lipite și trebuie să-mi folosesc limba ca să le deschid.

— Nu, reușesc să spun în cele din urmă.

— I-ai văzut pe fratele tău și pe prietenul lui când au plecat cu mașina?

— Nu.

Hasse, care de la început se uită doar în ecranul unui calculator, își ridică deodată privirea.

— Cecilia Björling spune că i-a văzut pe Erik și William plecând de la petrecere. Tu n-ai plecat acasă odată cu prietena ta?

Am impresia că poate să vadă direct în mintea mea și îmi mut privirea într-un punct aflat chiar în spatele lui.

— Ba da, dar am fost la baie înainte să plecăm. Probabil că am ieșit pe scări imediat după ce ei plecaseră.

El încuviințează din cap, își trage lângă el tastatura și tastează ceva.

Mama mă apucă de încheietura mâinii.

— Ce tot spui?! exclamă ea. Cissi i-a văzut când au plecat?

— Au!

Îmi scutur brațul.

— Annika, spune Hasse, care are o privire severă. Aici noi punem întrebările.

— Scuzați-mă.

Pe gâtul mamei se văd mici pete roz.

— Îmi cer scuze. Dar m-a luat tare prin surprindere.

Mama e încântată când se termină interogatoriul.

— Sper din tot sufletul că William Nihizén va fi tras la răspundere pentru ceea ce a făcut, spune ea, zâmbindu-le ofițerilor de poliție. O veți lăsa pe Cecilia Björling să depună mărturie?

— După cum știți, nu putem intra în detalii.

Sofia se ridică în picioare și îmi strânge mâna.

— Mulțumesc pentru ajutor, Emily.

46.

ERIK

Tipul din salonul alăturat înaintează cu scaunul cu rotile până la masă. Avem locuri desemnate, așa că nu e prima dată când ne întâlnim, dar până acum nu ne-am spus mare lucru, doar ne-am salutat.

— Cum stă treaba?

Întinde mâna spre diversele boluri și își pune o porție mare.

Ridic din umeri și mă uit în jos la farfuria mea.

Nu pot să răspund. Nu vreau să răspund.

Tipul aflat de cealaltă parte a mesei e în aceeași situație ca mine. Se află aici, într-un spital de recuperare din centrul provinciei Skåne, pentru că a suferit un accident și trebuie să folosească un scaun cu rotile. Așa că treaba stă catastrofal pentru amândoi.

Dar cum pot să mă plâng în fața cuiva care, în ciuda situației catastrofale, pare bucuros? Dacă dau drumul la tot ceea ce clocotește în mine… Câștig detașat.

— Știu cum te simți, spune tipul. Și eu am fost furios. Și trist. Dar…

Ia o înghițitură de apă și pune din nou paharul jos.

— O să fie mai bine. Acum nu mă crezi. Dar îți promit că viața nu s-a terminat. Doar ca să știi.

Tacâmurile mi se par ca plumbul de grele. Ridic capul și îl privesc cum taie un cartof în două, îl trece prin sos și apoi îl bagă pe tot în gură. După ce mestecă puțin, schițează un zâmbet larg.

— Mâncare bună aici. Nu-i așa? Apropo, mă cheamă Mustafa. Dar spune-mi Musse.

Mă întreb dacă nu cumva personalul l-a pus aici sperând să mă înveselească. Musse e de vârsta mea și probabil că e de ceva vreme aici. Terapia pare să funcționeze.

Ar trebui să-i rog să investească în altcineva, cineva care să se ridice la înălțimea așteptărilor lor. Pentru că pe mine nu va putea nimeni să mă înveselească. Nimeni. Urăsc să fiu aici. De fiecare dată când ies din salon și-i văd pe schilozii ăștia, îmi amintesc de propriul meu handicap.

Și eu nu sunt ăsta.

Eram într-o formă fizică excelentă, eram unul dintre cei mai rapizi. Atât la școală, cât și la echipă. Aveam și rezistență, dar punctul meu forte era viteza. Explozivitatea. Și poate și faptul că vizualizam bine jocul.

Accidentul e mereu prezent. În fiecare minut de veghe stăruie în mintea mea ca un nor întunecat de furtună. Chiar nu vreau să mă gândesc la el, nu

vreau să-mi amintesc. Dar creierul parcă mă forțează să-mi amintesc. Ca și cum ar trebui să retrăiesc întreaga întâmplare în cel mai mic detaliu. Iarăși și iarăși, într-o buclă perpetuă.

Încerc să mă concentrez asupra mâncării. La tăiat, mestecat, înghițit. Tai, mestec, înghit.

Musse continuă să mănânce cu poftă și nu mai spune nimic. O parte din mine vrea ca el să continue să vorbească, să îmi dea un motiv să îi spun să-și țină gura. Dar nu-mi poate oferi nici măcar plăcerea asta.

Mă deranjează că toată lumea de aici e atât de drăguță, că toate sunt bune și frumoase. Nu mă pot plânge de nimic. Iar lumea îmi tot spune că am avut noroc să pot veni aici. „Orup[{42}] e fantastic", mi se tot repetă.

Dar nu am avut noroc. Am avut CEL MAI MARE GHINION DIN LUME. Sunt un invalid fără viitor. Un ratat căruia i se plânge de milă. Un tip care va trebui să-și trăiască viața în singurătate. Fără prieteni, fără petreceri, fără fotbal și călătorii.

Fără fete.

În fața ochilor, îmi răsare chipul Sanjei. Ochii albaștri strălucitori, pistruii și buzele moi. Părul care miroase a soare și vanilie.

Du-te dracului, William! Mi-ai distrus viața.

Eu și Musse plecăm de la masă cam în același timp și aproape că ne ciocnim în drumul spre stația de spălat vase.

— Erik.

Lotta, una dintre terapeutele ocupaționale, stă în picioare la intrarea în sala de mese.

— Ai un musafir. Te așteaptă în fața salonului.

Mă uit în jur, deși salonul e departe. Cine a venit până aici fără să mă anunțe în prealabil? Mama și tata au spus că vin în weekend, așa că nu poate fi niciunul dintre ei. Deși ar putea fi tata, care vrea să vorbească între patru ochi. Probabil că a uitat să mă anunțe.

Ies din sala de mese. Încep deja să manevrez destul de bine scaunul, și mă îndrept rapid spre coridorul meu. În spatele fiecărei uși se află o persoană a cărei viață tocmai a fost distrusă. Trec pe lângă numele de pe plăcuțele albe. *Monika O, Jonny, Monika B, Mustafa.*

— Salut, amice.

Întorc capul și îl descopăr pe bărbatul sprijinit de peretele de vizavi de salonul meu.

Krister.

Ce naiba o fi căutând aici?

Corpul meu nu mai funcționează normal din multe puncte de vedere, dar simt clar cum mi se face pielea de găină.

47.

MATS

— Sper din tot sufletul ca William să ajungă la închisoare, spune Annika, punându-și niște smântână în tacos. Sigur că ar fi de dorit ca poliția să găsească mai mulți martori. Dar nu e imposibil, nu-i așa? Cineva care inițial a ales să tacă poate avea conștiința încărcată și să vrea să facă ceea ce se cuvine.

Nu așteaptă răspuns și continuă în același ritm alert:

— Pur și simplu nu-l înțeleg pe Erik. De ce n-a spus din start adevărul?

Grăsimea din carnea tocată i se scurge pe degete și se șterge cu o bucată de prosop de hârtie.

— Doar a știut de la bun început că William e cel care o s-o încurce.

— Sunt prieteni la cataramă, spun eu. Poate că i s-a părut aiurea să fie nevoit să facă așa ceva unui prieten.

Annika pufnește.

— De ce și-ar proteja Erik prietenul în loc să obțină dreptate și despăgubiri pentru rănile suferite? Cât despre William – n-a fost cine știe ce sprijin în perioada asta. Din câte știu, l-a vizitat pe Erik doar o singură dată în timpul săptămânilor petrecute la Clinica de Ortopedie. O singură dată.

Ridic din umeri și sper că discuția asta va înceta. Dar e ca și cum mi-aș dori pace pe pământ. Annika o s-o țină tot așa. Nu mai vorbește despre nimic altceva de când a aflat că Cissi i-a văzut pe băieți în mașină în noaptea accidentului. Parcă e obsedată. Și parcă trebuie să transmită cuiva tot ceea ce îi trece prin minte. Adică mie. Nimeni altcineva nu se deranjează s-o asculte.

Din fericire, n-a mai spus nimic despre teoria aia în legătură cu fotbalul, cum că William ar fi încercat să-și neutralizeze rivalul de la mijlocul terenului. Cred că și-a dat seama cât de aiurea sună.

— Ei bine, cel puțin mie mi se pare foarte ciudat.

Aluatul de tacos se fărâmițează când Annika ia o mușcătură mare. Mestecă și continuă:

— Mă rog, cel mai important e că a dat cărțile pe față.

Își mai toarnă vin și observ că primul pahar s-a golit foarte repede. N-am mai observat asta până acum. N-am avut niciodată vreun motiv să țin evidența la cât de mult și cât de repede bea soția mea. Dar, în ultima vreme, am găsit-o deseori cu un pahar de vin în mână. În fața televizorului. La masa din bucătărie. Afară, pe terasă. E drept că e în concediu. Mai întâi și-a luat liber din cauza accidentului, iar apoi și-a luat zilele de concediu care-i rămăseseră. Și totuși… Annika nu obișnuiește să bea de una singură. Nu *obișnuia.*

— Auzi… spun eu, uitându-mă la ea. Am analizat accidentul pe toate părțile și acum tot ce putem face e să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Nu putem vorbi despre altceva?

Mă întorc spre Emily și adaug:

— E bun, draga mea?

Ea încuviințează din cap, își ridică furculița și adună cele câteva boabe de porumb care i-au căzut în farfurie.

Biata Emily! Azi e vinerea relaxantă{43} la noi acasă, iar Annika și-a ieșit din minți când a aflat că fiica noastră plănuise să ia cina la Cissi. I-a ordonat lui Emily să se prezinte imediat acasă. „Trebuie să respectăm tradițiile de familie”, a fost justificarea Annikăi. Acum Emily e aici, dar nimeni nu vorbește cu ea. Și bănuiesc că remarca mea despre schimbarea subiectului de conversație tocmai a pus capăt oricărei relaxări.

Annika se lasă pe spate în scaun și se uită la mine.

— Bine, spune ea și își încrucișează brațele peste piept. Și atunci despre ce crezi că ar trebui să vorbim?

— Habar n-am. Vreau doar să spun că nu e necesar să tot speculăm.

— Asta așa e, dar măcar recunoaște că ar fi bine ca Erik să aibă mai mulți martori. S-ar putea ca un singur martor minor să nu fie suficient pentru a obține o condamnare.

— În privința asta ai dreptate, zic eu. Pe de altă parte, nu va conta câți martori se vor găsi. William va nega toate acuzațiile.

Annika se uită fix la mine.

— Mereu trebuie să fii atât de pesimist?

Propria reacție mă ia prin surprindere și văd că și Annika, și Emily

tresar când pumnul meu strâns lovește blatul mesei.

— Nu sunt pesimist.

Durerea îmi pulsează în mână.

— Sunt realist. Nicio persoană sănătoasă la cap nu recunoaște o infracțiune. E treaba procuraturii să dovedească ce s-a întâmplat. Și m-am săturat să vorbesc despre accident. Despre William. Despre familia Nihizén. Pentru numele lui Dumnezeu, Annika! Las-o mai moale și lasă justiția să-și urmeze cursul!

Urmează o scurtă tăcere, ca atunci când marea se retrage după un val uriaș și îl așteaptă pe următorul.

— Știi de ce m-am săturat eu?

Privirea Annikăi e întunecată.

— M-am săturat îngrozitor să fiu singura care își dă silința. Singura care luptă pentru ca fiul nostru să aibă parte de dreptate și de o viață decentă.

48.

ANNIKA

Mă aflu lângă standul cu conserve de legume și mă pregătesc să iau una de fasole albă, când de pe culoarul alăturat aud o voce cunoscută. Mă apropii cu precauție.

— Cum se descurcă?

Fariba vorbește cu voce joasă, dar fiecare silabă ajunge până la mine.

— Annika pare să fie complet obsedată să-l vadă la închisoare pe William. A fost la noi acasă la câteva zile după accident. Să-i fi văzut privirea, aproape că m-am speriat.

— Știu.

Vocea care se aude acum este a lui Gittan.

— Practic din prima zi nu vorbește decât despre daune-interese și despăgubiri de la compania de asigurări.

Inima îmi bate atât de tare, încât mă doare. Sau poate mă dor cuvintele lor. Nu prea vreau să mai aud nimic, dar nu mă pot mișca din loc.

— La început am crezut că e în stare de șoc, spune Fariba. Oricine ar fi

terminat în situația ei.

— Sigur că da.

Gittan tușește.

— Dar chestia asta nu a dispărut. Dimpotrivă, s-a înrăutățit. Accidentul i-a luat mințile.

— Între noi fie vorba, spune Fariba, coborându-și și mai mult vocea, dar nu suficient de mult, nu e cam tipic pentru Annika? Are tendința asta maniacală…

— Ba da, spune Gittan, dar pare să șovăie.

— Hai să ne amintim cum era când venea vorba despre fotbal, continuă Fariba. Annika a spus întotdeauna că sportul e un hobby pentru Erik, dar știu că visa să-l vadă în tricoul echipei naționale. Iar antrenorii băieților o urăsc. Toți, fără excepție.

— Ce? Ce tot spui acolo? De unde știi?

Gittan pare îngrozită.

— Massoud îi cunoaște pe cei mai mulți de la club.

Văd cu ochii minții încruntarea de pe chipul Faribei.

— Și, din câte am auzit, Annika îi mai suna din când în când. Vorbea despre Erik, cerea una-alta. Știai că l-a contactat pe Conny și că mai-mai l-a obligat să-l ducă pe Erik în primul cantonament regional?

Se aude o zdruncinătură, ca atunci când două cărucioare de cumpărături se ciocnesc.

— Acum nu mai are de ce să se gândească la fotbal, așa că trebuie să se concentreze pe altceva.

Mi se face rău. Oare așa m-au perceput antrenorii? Ca pe o tipă enervantă, care uneltește? Ca pe cineva care a făcut totul pentru a obține avantaje pentru propriul copil?

Nu mă recunosc în descrierea asta. E adevărat că i-am sunat ocazional pe antrenori când copiii erau mici. Fie pentru a le reaminti să nu mai înjure ca birjarii tot timpul, fie pentru a-mi oferi ajutorul în diverse contexte. Sigur, e posibil să fi strecurat în conversații câte ceva despre Erik. Dar asta nu e chiar atât de ciudat, nu-i așa? M-am oferit voluntar la club în calitate de părinte, nu pentru că aș fi vreun bun samaritean.

Se aude din nou vocea lui Gittan.

— Ar face mai bine dacă s-ar dedica îngrijirii lui Erik în loc să conducă o anchetă paralelă asupra accidentului.

Pot tolera multe, dar asta e prea de tot. Ocolesc un raft cu sfeclă murată și fac un pas lung pe culoar.

— Annika.

Gittan înghite în sec.

— N-nu ne-am văzut de ceva vreme. Ce mai faci?

— Grozav, mulțumesc, spun eu. Tu?

— Bine, murmură Gittan, bine.

Fariba dă din cap în semn de aprobare. Amândouă sunt roșii la față și aproape că le văd cum transpiră sub bluzele lor subțiri de vară.

— Ei bine…

Trag deliberat de propoziție ca să le fac să mai transpire puțin.

— Ia uite la voi cum stați aici la bârfe!

— Exact.

Gittan îmi aruncă un zâmbet crispat.

— Dar eram pe picior de plecare. Mă cam grăbesc, avem musafiri în seara asta.

Fariba se preface că e foarte ocupată să lege o pungă de roșii.

— Ce mai face Erik? întreabă ea fără să ridice privirea. Am auzit că e la Orup acum.

— Ei, spun eu, face așa cum e de așteptat de la un tânăr căruia tocmai i s-a distrus viitorul.

Gittan deschide larg ochii.

— Dar sigur nu puteți… adică mai există speranță să se recupereze?

— Perspectivele nu sunt tocmai strălucite, spun eu.

Nu asta este imaginea pe care o transmit de obicei celor din jur. Dar vreau să le văd suferind, vreau să înțeleagă consecințele teribile ale micii ieșiri a lui William.

— Groaznic.

Fariba pare sincer tristă.

— Dar, continuă ea, poate avea un viitor chiar și într-un scaun cu rotile.

— Un viitor cu siguranță are, spun eu, uitându-mă fix în ochii ei. Dar cum va arăta el depinde foarte mult dacă Erik va primi despăgubirea cuvenită de la compania de asigurări.

Gittan inspiră adânc.

— Despre asta e vorba? șuieră ea. Despre bani? Cu siguranță că banii nu sunt primul lucru la care te gândești într-o astfel de situație.

— Nu, spun eu încet, nu e vorba doar despre bani. Am nevoie și de un deznodământ. Vreau ca persoana vinovată să fie pedepsită.

Amândouă par șocate, se dau literalmente înapoi, dar Gittan își revine repede.

— Ce naiba e cu tine, Annika?

Vorbește tare acum, iar clienții din apropiere își întorc privirile spre noi.

— Duci o vânătoare de vrăjitoare împotriva fiului meu! Și nu înțeleg de ce. După cum bine știi, nu e suficient ca cineva *să spună ce* s-a întâmplat. Trebuie să și poată dovedi.

— Ajunge, spun eu. Ne vedem la tribunal.

49.

EMILY

— Erik a venit acasă.

Mă așez pe leagănul cel mai depărtat, scot din buzunar un pachet de Extra și îi ofer și lui Cissi. Ia o gumă, o bagă în gură și se așază pe leagănul de lângă mine.

— Așadar, a terminat la Orup?

— Nu, răspund eu și îmi bag două gume de mestecat în gură. Are liber în weekend.

Mestecăm o vreme în tăcere. Cissi apucă lanțurile, se lasă pe spate și își face avânt cu picioarele. O urmez și eu. Leagănele din Lottaparken scârțâie îngrozitor.

— A venit cu un microbuz alb.

Încerc să-i întâlnesc privirea, dar nu reușesc, pentru că nu ne dăm în leagăn în sincron.

— Din alea cu uși mari la spate.

Cuvintele îmi sunt purtate de vânt, așa că strig:

— Înțelegi? Erik nu a împlinit nici măcar douăzeci de ani și e purtat de colo-colo ca un pensionar. Și face și caca pe el, nu se poate controla.

— Pe bune?

Cissi încetinește și se uită la mine.

— Trebuie să fie îngrozitor. Al. Naibii. De. Îngrozitor.

Are dreptate. *Este* îngrozitor. E atât de îngrozitor, încât abia mă pot gândi

la asta. La început mergeam cu mama și tata când îl vizitau pe Erik, stăteam acolo lângă pat și mă simțeam prost. Dar de o vreme nu mai merg.

Pentru că nu știu ce să spun. Cum pot să povestesc despre vacanța mea de vară fără să-l enervez și să-l întristez și mai tare? Ochii lui sunt încă atât de goi. Morți.

— Mama spune că va fi mai bine, că se va obișnui.

Pietrișul zboară în jurul pantofului meu când îl târșâi pe jos și leagănul se oprește de tot. Mă întorc spre Cissi și întreb:

— Crezi că sinceritatea e cea mai bună politică? Indiferent de situație?

— Nu, spune ea, strângându-și coada de cal. Uneori e mult mai bine să minți.

Cissi poate fi enervant de hotărâtă. Încerc să interpretez ceea ce tocmai a spus.

— Doar nu ai de gând să minți la tribunal, nu-i așa? Când va trebui să depui mărturie?

— Nu! exclamă ea și deschide ochii. Dumnezeule, nu! Niciodată. Nu acolo. Dar, de exemplu, dacă cineva își cumpără o jachetă oribilă, nu trebuie să-i spui fix ce părere ai. Chiar dacă ți se pare că e cea mai urâtă jachetă din univers. Persoana care întreabă nu va fi mai fericită dacă aude părerea asta.

Tace, apoi adaugă:

— Dar de ce întrebi? Ai mințit? M-ai mințit pe mine?

Clatin din cap, fac un balon și îl sparg cu limba.

— Tata a zis asta acum câteva zile. Și nici eu nu cred că trebuie să fiu mereu sinceră. Dacă mă gândesc bine, probabil că mint aproape tot timpul. Cu siguranță îi mint pe ai mei.

Cissi chicotește.

— E spre binele lor. Părinții nu se vor simți bine dacă știu totul. De fapt, nu înseamnă că minți, doar că nu spui tot adevărul.

Leagănele stau pe loc acum. Un nor mare, gri-violet, se profilează deasupra acoperișului casei lui Hampus Olsson. Putem vedea direct înăuntru prin fereastra de la bucătărie. The Haunted House{44}. S-ar putea face un film aici – să înceapă cu o petrecere și să se termine cu un dezastru total.

— Nu-mi vine să cred că au trecut doar două luni, spune Cissi, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Privirea mea se plimbă pe fațada de cărămidă albă, căutând semne de viață, dar casa bântuită pare goală. Poate că au plecat într-o vacanță de lux. Familia lui Hampus e putred de bogată. Nu înțeleg de ce locuiesc aici, în rahatul de Stenkällan. Ar putea locui în Västra Hamnen[{45}] sau oriunde altundeva.

— Două luni? spun eu și mă întorc din nou spre cea mai bună prietenă a mea. Parcă a trecut o veșnicie. Parcă am îmbătrânit o mie de ani în vara asta.

Cissi zâmbește.

— În orice caz, ai îmbătrânit suficient de mult ca să poți începe liceul.

Își mestecă guma gânditoare pentru o vreme, apoi continuă:

— De fapt, de-abia aștept. Va fi distractiv să întâlnesc oameni noi.

Și eu aș fi așteptat cu nerăbdare dacă lucrurile ar fi fost cum trebuie. Dar, în momentul ăsta, nimic nu e distractiv. Am încercat să-i explic lui Cissi, dar pare să se fi săturat să mă tot audă vorbind despre accident, despre Erik și despre certurile constante dintre mama și tata.

Mă simt la fel de goală precum un trunchi de copac putred. Și nu îndrăznesc să spun asta cu voce tare. Nimănui. Pentru că nu eu sunt cea care trebuie compătimită.

50.

ANNIKA

— Chiar sunt o persoană îngrozitoare?

Probabil că întrebarea nu i se adresează cu adevărat lui Mats, ci direct universului, ordinii mondiale care acum este în dezordine. E târziu și sunt obosită, complet epuizată. Cu toate astea, nu pot să adorm. Mi-a rămas în cap faza cu Gittan și Fariba din Coop Forum[{46}]. Replicile îmi rulează la nesfârșit în minte.

Mats răspunde cu un mormăit și eu continui:

— Crezi că toți antrenorii lui Erik m-au urât? Că încă mă urăsc?

Mats își deschide ochii.

— De ce…

Cască larg.

— De ce să te urască?

— Nu știu. Pentru că am sunat prea des, pentru că am exprimat o grămadă de opinii…

— Nu cred. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru clubul ăla. Ai făcut pe șoferul la meciuri, ai vândut hotdogi, ai organizat turnee, spune el și zâmbește somnoros. Lumea probabil crede că ești grozavă.

În adâncul minții mele, foarte departe, există întrebări care nu prea vor să fie formulate. Ele se referă la rolul meu de părinte al unui sportiv, de mamă a unui fotbalist. Poate că sunt chiar despre rolul de părinte în general. Nu îndrăznesc să mă apropii de apele astea tulburi.

Mats vine lângă mine și își strecoară o mână pe sub plapuma mea. O așază sus, pe coapsa mea stângă.

— Grozavă, repetă.

Atingerea neașteptată mă face să încremenesc. Cu siguranță nu poate avea chef de sex. În momentul ăsta? Încerc să mai găsesc ceva de spus, ceva care să prelungească discuția și să întârzie ceea ce pare că se întâmplă. Nu am chef. Deloc. Rămân nemișcată, sperând să se răzgândească. Sau să creadă că am adormit.

Viața noastră sexuală e probabil la fel de activă precum cea a majorității cuplurilor ajunse la jumătatea vieții și care au adolescenți în casă. De obicei, o comitem când copiii sunt plecați, adesea după o cină bună și câteva pahare de vin, vineri sau sâmbătă seara. Azi este luni. Am băut apă lângă friptura la ceaun și fiul nostru e de curând semiparalizat. În timpul cinei, ne-am certat dacă să o lăsăm sau nu pe Emily să meargă la o petrecere în weekendul următor.

Mi-e greu să diger minciunile ei. Emily susține că n-a mințit, ci doar că n-a spus tot adevărul. I-a fost teamă că ne vom supăra și repetă că oricum prezența ei la petrecerea respectivă n-a avut nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

Lăsând totul la o parte, e evident că a consumat alcool. Susține că așa ceva nu s-a mai întâmplat, că altfel am fi băgat de seamă, nu-i așa? Din câte știu, Emily n-a ajuns niciodată beată noaptea acasă. Dar ce știu eu ce se întâmplă când doarme la Cissi? Diana e din ce în ce mai modernă și inspirată de curentul New Age{47}. Poate că asta face parte din atitudinea liberală față de droguri.

Degetele lui Mats își croiesc încet drumul în sus, îmi ajung sub chiloți. M-am întrebat adesea dacă această capacitate de a deconecta sexul de viață, de ceea ce tocmai s-a spus sau nu s-a spus nu e cumva o trăsătură generală a bărbaților. Încerc să mă relaxez, încerc să fac să se întâmple ceva între picioarele mele, dar, în ciuda faptului că degetele lui lucrează intens, nu se întâmplă nimic. Pântecul meu e tare ca piatra și mai uscat ca iasca, îl las totuși să-mi dea jos chiloții și să mă penetreze.

Sunt o femeie modernă, știu că nu trebuie să mă culc cu el împotriva voinței mele. Doar că încă mă simt teribil de vinovată pentru incidentul cu Massoud. Și am impresia că Mats nu mă va mai dori niciodată dacă îl refuz acum.

Închid ochii și strâng pumnii. Termină repede și se îndepărtează.

— Te iubesc, murmură el și se întoarce pe o parte.

Obrajii îmi sunt umezi de lacrimi.

NUNTA

51.

ERIK

Nike mă ajută să cobor pe rampa care duce în curte.

— Vreau să merg acasă, îi spun. Plecăm imediat ce mâncăm tortul.

— Dar…

Frânează atât de brusc, încât aproape că-mi iau zborul.

— Cum să plecăm? Ai băut, am…

O întrerup.

— Stai liniștită. Am băut doar apă. Și chiar nu pot să rămân aici.

Lămpi și felinare de tot felul luminează fațada și zona cea mai apropiată de castel, iar de-a lungul pasajului de sticlă care coboară spre anexă sunt înșirate torțe. Întunericul din jur amintește că vara e pe sfârșite. Seara e răcoroasă în comparație cu căldura sufocantă a după-amiezii.

— O să se facă târziu, încearcă Nike, care probabil tânjește deja după micul-dejun de la hotel. Încă nici n-am terminat cina.

— Nu contează, spun eu. Mai bine mai târziu decât să fiu nevoit să-i văd pe toți și mâine.

— Și sora ta?

Ocolește scaunul cu rotile și se oprește în fața mea.

— Ce-o să spună dacă vom dispărea, când deja ne-au rezervat camere?

— Nu prea multe, cred. Probabil că au achitat o sumă totală. Doi oaspeți în plus sau în minus nu fac nicio diferență.

— Bine, spune Nike și ridică din umeri. Atunci mergem acasă. Dar o să ratezi o mulțime de băuturi bune, adaugă ea, zâmbind.

Înaintez cu scaunul pe gazon și respir adânc de câteva ori, umplându-mi plămânii cu aerul umed.

— Unde mergem? întreabă Nike.

— Oriunde, îi răspund. Am nevoie de aer proaspăt.

— Atunci hai să dăm o tură în parc.

Apucă ferm mânerele și mă împinge pe aleea care se întinde de-a lungul unei laturi a clădirii. Nu protestez, ci mă bucur că mă îndepărtez de toată lumea.

— Apropo, l-am salutat pe William mai devreme. Ca să fiu sinceră, mi se pare un tip destul de plăcut.

Vocea lui Nike îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Ați jucat fotbal împreună, așa-i?

— Da.

Pietrișul scârțâie sub roți și aștept continuarea.

— A spus că erai bun.

Înghit.

— Și William era bun.

— N-ai pomenit niciodată că ai jucat fotbal.

Nike nu mai împinge scaunul și rămânem amândoi pe loc. Un copac uriaș formează un baldachin deasupra capetelor noastre, coroana densă împiedicând lumina lunii să pătrundă.

— N-am de gând să te pisez să-mi spui nimic, zice ea, dând drumul la mânere și venind în fața mea. Dar te ascult cu plăcere dacă vrei să povestești. Trebuie să-ți fi fost foarte greu. A rămâne paralizat e cu siguranță traumatizant pentru oricine. Dar dacă joci fotbal, dacă ăsta e principalul tău interes…

Ochii îi strălucesc și își mută privirea, scrutând întunericul.

— Chiar *a fost* dificil. La început nu-mi doream decât să mor, chiar am simțit că viața s-a terminat. Dar…

Mă uit la Nike.

— Iată că nu s-a terminat. Viața, vreau să spun. Iar fotbalul… Da, eram destul de bun. Cu siguranță aveam potențial și, la fel ca mulți alți tineri, visam să devin profesionist. Pe parcursul anilor de școală, totul s-a învârtit în jurul fotbalului. Dar la câteva luni după ce-am ajuns aici – zic, arătând spre scaun –, mi-am dat seama că poate nu eram cu adevărat interesat de fotbal.

— Cum adică? întreabă Nike, încruntându-se. Doar fotbalul era centrul vieții tale.

— Știu. Și e destul de trist când reflectez la asta. Dar taman asta nu făcusem niciodată. Nu *reflectasem.* Pur și simplu mă lăsasem dus de val. Pentru că toți ceilalți jucau fotbal. Pentru că unii au spus că am talent. Și

pentru că mama era foarte entuziastă. În ultimii ani, ea era probabil mai entuziasmată decât mine. A urmărit totul îndeaproape, s-a asigurat să nu ratez niciun antrenament. Ceea ce s-a întâmplat m-a trezit și am început să reflectez la ceea ce voiam cu adevărat să fac.

— Mă bucur că ai reușit să mergi mai departe. Cred că e foarte ușor să devii ursuz când pățești așa ceva de tânăr.

Nike pare mai mulțumită acum.

— Și mama ta?

— Ce-i cu ea?

— Cum s-a împăcat cu faptul că n-ai mai putut juca fotbal?

— A fost complet distrusă. Dar nu doar de faza cu fotbalul. Copilul ei a paralizat. Cine n-ar fi fost distrus de așa ceva? Cel puțin la început.

— A fost nasol?

Nike se duce din nou în spatele scaunului cu rotile și îl întoarce.

— Faptul că mama ta te-a pisat, vreau să spun?

— Ei, și eu îmi doream asta. Într-o oarecare măsură. Și, la vremea respectivă, în timp ce lucrurile se derulau, n-am reflectat deloc la asta. Îmi plăcea la nebunie să joc fotbal. Antrenamentele îmi ofereau avantaje și acasă. Mama m-a răsfățat la greu. Ținea să fiu odihnit. Dacă privesc în urmă, cred că era probabil îngrozită că mă voi plictisi de fotbal, așa c-a făcut tot posibilul să mă mențină într-o dispoziție bună.

— La naiba, pufnește Nike în spatele meu. Nu e de mirare că tu și sora ta nu sunteți apropiați. Bănuiesc că ea trebuia să facă totul în casă?

Gândul ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte.

52.

EMILY

Luminile candelabrului mare și argintiu emană o strălucire caldă care se reflectă în pahare. Zumzetul crește cu fiecare minut care trece. Toată lumea vorbește și râde. Chiar și oaspeții mai în vârstă par să se distreze și nimeni nu dă semne că ar vrea să plece. Cred că am fost inspirată când am stabilit locurile la mese.

Mulți au spus că este cea mai romantică nuntă la care au fost vreodată. Într-adevăr, totul a atins perfecțiunea. Vremea, locul de desfășurare, muzica – nu am de ce să mă plâng. Mâncarea a fost delicioasă, desertul a fost un vis, iar oamenii au ținut discursuri grozave, au cântat cântece amuzante, au organizat jocuri. Totul este la superlativ – exact așa cum am sperat să fie.

Doar William se comportă ciudat.

L-am întrebat de mai multe ori dacă s-a întâmplat ceva, dar el insistă cu încăpățânare că totul e în regulă. Dar eu îmi dau seama că îl supără ceva. E absent, pare neliniștit și împrăștiat.

— Salut tuturor!

Cineva bate ușor cu lingurița în pahar și toți invitații din apropiere își îndreaptă atenția spre masa mirilor.

— M-am gândit… să țin un mic discurs.

Of, la naiba! Mama parcă și-a ieșit din minți. Rujul i s-a întins și o frunză îngălbenită i s-a agățat în păr. Mă uit în jur.

Unde-o fi tata?

William se ridică de pe scaun și o apucă pe mama de braț.

— Annika. Stai jos.

Are același ton ca atunci când îi dă o comandă lui Lucifer.

Mama se eliberează din strânsoarea lui.

— Oare e interzis să mă ridic în picioare?

Cineva trebuie să o oprească. Încerc să-i întâlnesc privirea lui Erik, dar el e cu ochii în altă parte. Pare că vrea să se cufunde și să dispară prin podea.

— Bineînțeles că nu e interzis, spune William calm, dar coerent. Dar am aprecia dacă, la fel ca toți ceilalți, l-ai anunța pe maestrul de ceremonii înainte de a lua cuvântul. Nu știu dacă avem timp pentru un punct în plus în program acum. Imediat începe dansul.

— Ce-i cu prostia asta? pufnește mama. Cu siguranță că la acest eveniment fantezist trebuie să fie permisă o formă de spontaneitate.

Oamenii încep să se foiască pe scaune. Unii par să nu înțeleagă dacă situația e amuzantă sau teribil de jenantă. Cei mai mulți par să-și țină respirația. Sunt cât pe ce să mă ridic în picioare când tata apare de nicăieri.

— Vino aici, Annika.

O apucă pe mama de încheietura mâinii și o trage ușor deoparte.

— Ce te-a apucat?

— Ce m-a apucat? spune ea, dând din brațe. Mai bine întreabă-i asta pe

cei din familia Nihizén.

Tata e nevoit să-i dea drumul, dar o împinge ușor din spate afară din sală.

— Întreabă-i ce secrete au, strigă mama peste umăr.

— Annika, pentru numele lui Dumnezeu!

Replica tatei este ultima care se aude înainte ca ambele voci să se stingă.

Se aude un alt clinchet și toți invitații se întorc în direcția din care vine sunetul. Hampus a înțeles situația și preia comanda. Cu un zâmbet larg, anunță că e timpul să ne ridicăm de la mese. Scaunele hârșâie pe podea, nivelul zgomotului crește din nou, iar eu mă uit la William. Îi spune ceva în glumă lui Ibbe, dar văd cum o venă de la tâmplă i se umflă și pulsează.

La naiba! I-am promis lui William că nu se va întâmpla așa ceva. Și totuși se întâmplă. Ce-a apucat-o pe mama? De ce nu se poate comporta cum se cuvine? E vorba despre o singură seară. De una singură.

— Emily.

Gittan se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Ce cină minunată! Și trebuie să o spun din nou: ești *atât* de binevenită în familia noastră. Știi asta.

Mă ridic în picioare și o îmbrățișez strâns pe soacra mea. Gittan are ciudățeniile ei, dar cel puțin e amabilă. Ar fi putut să se poarte cu mine așa cum se poartă mama cu William. În schimb, Gittan a ales să ierte și să meargă mai departe. Mai presus de toate, e suficient de inteligentă ca să-și dea seama că eu n-am avut nimic de-a face cu accidentul.

Când eram mică, mergeam cu mama și tata la petreceri cu gașca de la fotbal. Ocaziile erau în principal pentru părinți, dar participau și băieții – care erau adevăratul motiv de socializare – și frații mai mici. Încă de pe atunci am văzut legăturile puternice care existau în familia Nihizén. Gittan, Krister și William păreau să se simtă atât de bine împreună. Aveau glumele lor și se îmbrățișau adesea în văzul tuturor, chiar și când William era adolescent.

Mi-am dat devreme seama că sentimentul de familie trebuie cultivat și că, uneori, trebuie să lupți pentru el. Coeziunea din familia Nihizén a fost mult timp un fel de obiectiv pentru mine, ceva pentru care merita să depun efort. Căldura, uniunea și grija unuia pentru celălalt. Asta e tot ceea ce-mi doresc pentru noi. Pentru William, pentru mine și pentru copilul nostru.

— Îți mulțumesc, Gittan. Și îmi pare rău pentru mama, ea…

— Nu te mai gândi la asta, spune Gittan repede. Știm că Annika are probleme.

53.

ANNIKA

— Calmează-te odată!

Mats mă trage prin curte ca pe un animal turbat.

— Pot să merg și singură.

— Posibil, spune el. Dar trebuie să te calmezi puțin.

— Să mă calmez?

Îmi explodează capul de furie.

— De ce să mă calmez?

— Pentru că ești beată, Annika.

Fostul meu soț îmi aruncă o privire întunecată.

— Pentru că ești penibilă. Pentru că îți distrugi fiica. Și pentru toate celelalte chestii.

Cumva reușesc să mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu sunt tocmai pregătită când îmi dă drumul și îmi pierd echilibrul. Mats mă prinde de talie, împiedicându-mă să cad direct pe asfalt.

Sunt cât pe ce să-mi înjur pantofii, dar brusc simt lacrimile pulsându-mi în gât. Mâinile calde și puternice mă țin în picioare doar din instinct, nu înseamnă nimic altceva. Cu toate astea, tremur. E pentru prima dată în opt ani când cineva mă atinge așa, e pentru prima dată de la divorț când un bărbat se apropie atât de mult de mine.

Da, am ieșit la câteva întâlniri. Am luat cina la restaurante bune din oraș. Am mers la cinema, la expoziții și la concerte – dar, în tot acest timp, bărbați egocentrici mi-au vorbit despre propria excelență. În toate situațiile, am luat primul autobuz înapoi către Stenkällan. Unii m-au contactat după un timp și m-au întrebat ce se întâmplase, „Doar ne-am simțit atât de bine”.

Mats îmi dă drumul.

— Vino.

— Nu am băut mai mult decât ceilalți, spun eu și îmi dau seama că tonul meu e ca al unui copil sfidător de trei ani. Mă întorc la petrecere acum.

— Te rog, Annika, mă imploră Mats. Ia mai întâi o gură de aer proaspăt.

Și aranjează-te un pic.

Îmi strânge brațul sub al lui și pornește cu pași hotărâți spre anexă.

— Să mă aranjez? întreb eu, urmându-l cu reticență. Ce vrei să spui?

Mats deschide o ușă, apoi o alta.

— Unde e cheia? mă întreabă el.

— Cardul de acces e în geantă, îi răspund. Și geanta a rămas în sala de petrecere.

Ne strecurăm înăuntru când iese altcineva. Mats murmură ceva inaudibil și în clipa următoare mă așază într-un fotoliu chiar lângă ușă. Mă las pe spate și închid ochii. Ar fi greșit să spun că sunt trează, dar Mats pare să creadă că mi-am pierdut complet controlul. Nu este adevărat. Decizia de a ține un discurs a fost total conștientă. Eu sunt mama miresei. N-ar fi normal să pot spun câteva cuvinte bine alese, având în vedere că tatăl miresei a bătut câmpii cel puțin un sfert de oră? Poate că alcoolul îmi dă puțin curaj, dar cine nu are nevoie de una-două întăritoare înainte de o reprezentație?

Cineva mă bate pe umăr și deschid ochii. Mats îmi flutură sub nas un card de plastic alb. În curând ne aflăm pe coridorul lung, bine luminat, și simt un fior de neliniște. Mats nu mi-a spus niciodată „să mă aranjez”.

Ce s-o fi întâmplat de când m-am privit ultima dată în oglindă?

Intră după mine în cameră. Închid ușa de la baie și pipăi faianța ca să găsesc întrerupătorul. O strălucire blândă umple spațiul mic și tresar.

Cu siguranță că femeia care apare în oglindă nu oferă o priveliște atrăgătoare. Ce naiba s-a întâmplat? Rup rapid o bucată de hârtie igienică și îmi șterg rujul de pe bărbie.

— Cum merge treaba?

Mats aruncă o privire spre ușă în timp ce eu îmi scot o frunză din păr. Probabil că mi s-a agățat acolo când stăteam pe treptele terasei și beam vin.

— Bine.

Nu mă întorc spre el, dar îl văd clar în oglindă.

— Poți pleca acum.

Se sprijină de cadrul ușii și se uită la mine cu o expresie greu de interpretat.

— Annika, nu poți continua așa. Înțelegi asta, nu-i așa?

Întind niște de pastă de dinți peste perii răvășiți ai periuței și întreb:

— Adică cum?

Oftează lung și adânc.

— Adică făcându-te mangă și făcându-te de râs de față cu atâta lume. De exemplu.

Mă cuprinde din nou furia, dar îmi mușc limba ca să nu-i dau apă la moară. La naiba, e tipic din partea lui să mă trateze cu superioritate, să-mi spună cum să-mi trăiesc viața. Sunt o femeie în toată firea. E treaba mea dacă vreau sau nu să beau un pahar la ocazii festive. În plus, m-am săturat să mă port în conformitate cu un șablon care stabilește cum ar trebui să se comporte o femeie de vârstă mijlocie. Poate că *vreau* să mă pilesc și să-i cer socoteală ginerelui meu în fața oaspeților săi celebri. N-am nimic de pierdut și nu-mi pasă dacă mă fac de râs.

— Ai fost amabil că m-ai adus în fața oglinzii, spun eu și pun tubul de pastă de dinți pe etajera de deasupra chiuvetei. Dar acum poți pleca.

Mats se uită la periuța de dinți din mâna mea.

— Înțeleg că vrei să te culci.

Pare dezamăgit când clatin din cap.

— Să nu spui nimic, îl avertizez. Sunt complet stăpână pe mine.

Mats își dă ochii peste cap, dar pare să capituleze și schimbă subiectul.

— Dar de fapt despre ce vociferai în sala de petrecere? Referitor la familia Nihizén și secrete?

— Pff.

Îmi bag periuța de dinți în gură și spun:

— Nimic important.

După ce mă mai admonestează încă o dată, Mats părăsește camera și ușa se închide cu un clic. Scuip pasta de dinți, care a căpătat nuanță de vin roșu, și mă uit la femeia din oglindă. Arată mai bine acum, dar un pic de ruj nu i-ar strica. Sper că geanta cu rujul, mobilul și portofelul este încă sus, în sala de petrecere. Asta îmi dă un motiv în plus să mă întorc la ospăț.

O mare parte din împrejurimile castelului pare să fie acoperită cu o pătură neagră, grea, dar partea superioară a aleii care coboară spre parc e presărată cu felinare, iar lângă curte e aprins un șir lung de torțe. Hotărăsc că geanta mai poate rămâne acolo unde e și urmez sfatul lui Mats, cel de a lua o gură de aer proaspăt. Subliniez în sinea mea că decizia îmi aparține și că nu fac asta la comandă.

54.

MATS

E interesant faptul că alcoolicii pretind întotdeauna că nu sunt beți, deși e evident cât de beți sunt. Annika nu face excepție, iar eu nu reușesc nicicum s-o înțeleg. De ce ia măcar și o gură de vin când știe bine la ce se ajunge? Iar asta nu e o petrecere oarecare. E nunta singurei ei fiice. În plus, sunt prezenți și jurnaliști, care probabil că scriu deja titlurile de primă pagină. Oare nu-i pasă ce crede lumea despre ea? Ar trebui să-i pese măcar ce crede Emily despre ea.

Închid ușa de la baie în urma mea și mă îndrept spre ieșirea din anexă. Am avut nevoie să stau câteva clipe singur după dezastrul cu Annika, dar acum pulsul mi-a revenit la normal. Mă îndrept spre castel. Dincolo de ferestrele luminate de la ultimul etaj se văd siluetele celor care dansează. Prismele candelabrelor de cristal pun în valoare flash-urile intermitente ale sistemului de lumini al disc-jockeyului. Sper că Emily se distrează, în ciuda ieșirii jenante a Annikăi.

Ceea ce a spus despre familia Nihizén mă îngrijorează de fapt mai mult decât cantitatea de alcool consumată. La ce s-a referit când a pomenit de secrete? I-a auzit cumva vorbind între ei în seara asta? Cât de mult a auzit?

Apelul disperat și lacrimile lui Erik mi-au rămas ca un nod tare în piept. „Vreau să fiu liber”, a spus. Este un gând ispititor. Dar întrebarea e dacă mărturisirea ar duce cu adevărat la eliberare. Chiar dacă dă totul în vileag, nu putem schimba ceea ce s-a petrecut. În plus, mulți dintre noi am fi afectați, direct sau indirect. Cu siguranță și Emily, iar ea e nevinovată și merită un viitor fericit.

Faptul că i-am ascuns adevărul Annikăi nu mai constituie o problemă majoră, acum că sentimentele noastre s-au răcit și că nu ne mai vedem aproape niciodată. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu prea îmi pasă cum ar reacționa. Mă preocupă mai mult ce ar face cu informația.

Cu Isobel e altceva. Pierderea ei ar fi de nesuportat, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Ceasul de la mână arată că e trecut puțin de ora 23.00. Ar trebui să încerc să vorbesc din nou cu Erik. Părea atât de tulburat, cât pe ce să se piardă cu

firea. Numai să nu… Mă ia cu rău de la stomac. Nu. Nu se poate să fi ajuns până acolo? La urma urmei are multe motive pentru care merită să trăiască. O slujbă bună, prieteni. Opresc avalanșa de gânduri. Oare are prieteni? Îmi dau seama că nu știu cu cine socializează Erik. Da, știu că o are pe Nike, dar întrebarea e dacă are și pe altcineva. Cineva care nu e plătit.

Conștiința vinovată nu-mi dă pace. În același timp, cum să pot ajuta pe cineva care se retrage în sine? Cineva care își închide periodic telefonul și nu mai ia deloc legătura cu mine? Eu și Isobel i-am spus clar lui Erik că suntem aici pentru el – dacă el își dorește asta. Și cu siguranță că a avut mai mult de-a face cu noi decât cu Annika.

Dar cum să știu dacă ce fac e suficient?

55.

EMILY

Mă gândesc într-una la mama. Rujul întins, părul răvășit, rochia șifonată. Ar trebui să fiu furioasă, dar mai degrabă sunt dezamăgită. Și-a pierdut complet mințile?

Sper că echipa de la *Hänt i Veckan* a plecat de-aici deja după primul pahar. Tabloidele simt de obicei mirosul unui scandal. De multe ori n-au nici măcar nevoie de un scandal pentru a scrie despre el. Se pricep la născocit.

Ies din sala de petrecere și încep să cobor pe scări, încercând să înaintez fără să atrag prea multă atenție. Nu e tocmai ușor. Toată lumea vrea să-mi vorbească, să mă felicite, să spună ceva laudativ despre mâncare sau despre locația minunată.

— Cum ești, Emily?

Cissi stă la bar cu Hampus Olsson și Karl Forselius. Acesta din urmă e scriitor și prietenul lui William. S-au cunoscut acum câțiva ani la o petrecere în Stockholm și mai ies la un pahar împreună, când William călătorește acolo în interes de serviciu. După părerea mea, Forselius e un tip nesuferit și egocentric, dar, în mod incontestabil, adaugă strălucire listei de invitați. Poate că Cissi stă atât de aproape de el și chicotește ca o

adolescentă exact datorită statutului său de vedetă.

— Pari stresată, șoptește ea. S-a întâmplat ceva?

— N-ai auzit discursul mamei?

Cissi ridică din sprâncene.

— Nu, l-am ratat. Ce-a spus?

— Din fericire n-a avut timp să spună prea multe, murmur eu. L-ai văzut cumva pe William?

Clatină din cap și își înghiontește partenerul.

— Karl.

Vocea îi este mai ușoară decât de obicei.

— Știi cumva unde e William?

Forselius se uită la Cissi și apoi la mine.

— Deja ai scăpat de el?

Izbucnește într-un râs zgomotos, care îi molipsește și pe ceilalți doi de lângă el. Încerc și eu să afișez un zâmbet și apoi reușesc să trec de niște oaspeți adunați în fața ușii fără să mai fiu nevoită să mă opresc.

Curtea e pustie. Partea asta a castelului pare inospitalieră în întuneric. De pe terasa de pe partea cealaltă se aud voci vesele. Bineînțeles că William e acolo.

Abia dacă am apucat să vorbim unul cu celălalt azi. Și poate că nu e nimic ciudat în asta. De obicei, la petrecerile mari, nu ai timp să vorbești cu toată lumea, mai ales în calitate de cuplu-gazdă. Dar asta e ziua noastră, a mea și a lui William. E dovada iubirii noastre. Cu toate astea, de la cină încoace, William a fost mai mult pe fugă, vorbind cu Krister, părând îngrijorat.

Poate că mă port copilărește, dar nu așa mi-am imaginat seara nunții. Mă așteptam la mai multă atenție din partea noului meu soț – la priviri tandre, la un braț în jurul taliei, la câteva cuvinte frumoase la ureche. Pur și simplu la mai multă dragoste. Felul cum mă simt acum îmi amintește de momentul în care am terminat clasa a noua. Nimănui din familie nu i-a păsat, nici măcar tata nu și-a amintit, deși vorbiserăm despre asta cu o zi înainte. Sigur că nu-i voiam în curtea școlii, dar toți colegii mei au sărbătorit seara cu familiile lor, mâncând tort și primind cadouri. Eu n-am primit nimic.

Un hohot de râs de pe terasă mă readuce în prezent și la William. Poate că e supărat din cauza mamei, poate că e de-a dreptul furios. Numai că

explicația asta nu ține, din moment ce el era deja absent înainte ca mama să se facă de râs. Să fi primit oare ceva vești proaste despre companie? De aceea a fugit cu Krister? Dacă da, gafa mamei ar fi putut fi picătura care a umplut paharul.

Chiar înainte să urc scările terasei, mă opresc și mă uit spre parc, apoi în jos la abdomenul meu încă plat, și simt cum lacrimile îmi inundă ochii.

La naiba! Îmi trec ușor degetul arătător de-a lungul liniei genelor inferioare, încercând încă o dată să opresc dezamăgirea care se întețește și mă apasă. Deși îmi recapăt controlul după câteva clipe, situația nu s-a schimbat: William ar trebui să fie aici, alături de mine.

56.

ERIK

— Cât mă bucur să te revăd, Erik.

Hampus ține într-o mână un pahar de gin tonic, iar cu cealaltă mă lovește puternic pe spate. Chipul i se schimbă din verde în albastru și apoi în violet de la lumina intermitentă a unui glob de discotecă. În difuzoare răsună „Murder on the Dancefloor”, așa că trebuie să țip ca să mă fac auzit.

— Și eu!

Posibil să fie adevărat ceea ce spun. Hampus nu mi-a făcut niciodată niciun rău. Am fost în aceeași clasă timp de nouă ani, am jucat fotbal în aceeași echipă și am petrecut timp împreună în mod tipic băiețesc – fiind tot timpul în acțiune și stând prea puțin de vorbă.

Am înțeles că lui Hampus îi merge bine. A făcut o grămadă de bani investind în companii care se concentrează pe modele de afaceri sustenabile și e un fel de erou pentru oamenii care iubesc banii, dar cărora le pasă și de mediu. Ca să nu-i jignească pe Greta[{48}] și pe susținătorii ei, a încetat să-și mai etaleze pe rețelele sociale excursiile în care merge cu avionul.

Un strigăt de bucurie răsună la unison în sală când disc-jockeyul pune un alt hit din trecut. Hampus își lasă băutura pe o masă și dispare pe ringul de dans. Eu încerc să o găsesc pe Nike printre cei care dansează, dar n-o văd nicăieri.

Emily urcă scările cu trena pe braț. Stau în mijlocul ușii, astfel încât niciunul dintre noi să nu poată trece de celălalt.

— L-ai văzut cumva pe William?

Are o privire de vânător, iar eu clatin din cap.

— Nu, de ceva vreme. Auzi…

Dintr-odată nu știu ce să spun și încep să bâjbâi după cuvintele potrivite.

— Mulțumesc pentru invitație, reușesc în sfârșit să spun. A fost o nuntă frumoasă.

— Și eu îți mulțumesc, zice Emily, uitându-se prin sală. Mă bucur că ai venit.

— Noi o să plecăm acasă, spun. Acasă la Göteborg.

— De ce?

Atenția surorii mele este îndreptată în întregime asupra mea.

— Dacă ești obosit, poți să te întinzi în camera ta, aici.

— Știu, dar…

Degetele mele apucă strâns cotierele scaunului.

— Păi, mai ales pentru că nu am energie să socializez și mâine-dimineață. Știi că eu lucrez de acasă, așa că nu sunt obișnuit să socializez cu o mulțime de oameni ca aici.

— Bine, spune ea și ridică din umeri. Faci cum vrei.

— Emily! zice Cissi cu un ton de parcă nu s-ar fi văzut de ani întregi. Auzi? E cântecul nostru!

Emily îi zâmbește și apoi se uită din nou la mine.

— Ai grijă de tine, Erik.

Cât ai clipi din ochi, ajunge în mijlocul unei mări de rochii lungi, toate dansând frenetic pe o melodie veche a Rihannei.

Mă blestem pentru că nu reușesc să formulez ceea ce vreau să spun cu adevărat. Pentru că, deși meseria mea implică lucrul cu cuvintele, îmi e întotdeauna teribil de greu să le folosesc atunci când chiar contează.

— Nu te-ai răzgândit?

Nike stă în spatele meu, cu un aer plină de speranță.

— Nu. Plecăm acum. Tocmai mi-am luat la revedere de la Emily.

— Bine, spune ea, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea, dar nu-i prea iese. Să nu te bazezi pe compania mea, adaugă ea, apoi împinge scaunul spre lift. O să cad lată de cum mă urc în mașină.

Ce eliberare să ajung într-un loc liniștit! Aici, în curte, muzica e doar o coloană sonoră înăbușită, iar vocile de pe terasă se transformă într-un murmur îndepărtat. Sigur că eliberarea are de-a face mai ales cu faptul că

am scăpat de oamenii din vechea mea viață.

— Vii și tu înăuntru după bagaje?

Suntem în fața intrării în anexă, iar Nike înconjoară scaunul cu rotile pentru a ajunge la ușă.

— Du-te numai tu.

Îmi scot cardul de acces din buzunar și i-l dau.

— Aș vrea să rămân aici afară, dacă nu te deranjează. Să nu uiți cheile de la mașină, sunt pe birou.

— E în regulă. Dar va dura câteva minute. Vreau să mă schimb și să mă duc la baie înainte să plecăm.

Se oprește pe loc și se întoarce.

— Apropo, tu nu trebuie să mergi la baie?

Clatin din cap.

— Am vezica rezistentă.

Nike zâmbește și dispare pe ușă. Mă dau puțin înapoi ca să nu-i stau în cale și o privesc cum se mișcă în spatele peretelui de sticlă înspre coridorul nostru.

Nike e frumoasă. Nu chiar de pus în ramă, dar e o persoană drăguță. Foarte drăguță. Are convingerea că oamenii sunt buni până la proba contrarie. E grijulie, dar nu lipicioasă, și are un râs contagios. Au fost momente în care am crezut că e îndrăgostită de mine. Și probabil că m-aș fi putut îndrăgosti de Nike. Dar, ca să-ți mărturisești dragostea, trebuie să-ți pui inima pe tavă. Poftim, luați.

Apoi rămâi de unul singur, ținând în mână o bucată de carne care palpită și sângerează. Nu merită.

Din parcare iese o mașină, iar trunchiurile copacilor de pe alee se aprind unul câte unul. Dinspre mare bate un vânt rece. Privesc în noapte și sper că mama mă va ierta că nu am căutat-o și nu mi-am luat rămas-bun. Sper că e în camera ei și doarme buștean.

Tresar când aud o mișcare în spatele culoarului din sticlă. Este cineva acolo? Flăcările torțelor pâlpâie, coloane subțiri de fum ridicându-se spre cer. Strâng din ochi, dar nu văd decât contururile tufișurilor și ale copacilor, siluete întunecate pe un fundal întunecat.

În clipa următoare, din umbră apar două siluete – un bărbat și o femeie. Par că se sărută. Îmi întorc capul, simțindu-mă ca un fugar acolo unde mă aflu.

Poate că sunt un cuplu nou, două suflete pierdute care s-au regăsit pe ringul de dans și care acum își deschid inimile. Sau poate că sunt doi soți care și-au lăsat acasă copiii pentru a avea puțin timp unul pentru celălalt. Ca să zic așa.

N-am timp să speculez mai mult, pentru că tocmai atunci lumina care vine dinspre fațada clădirii cade pe cele două siluete. Brusc, adierea vântului e de gheață.

Sunt William și Sanja.

57.

ANNIKA

De la bun început, ideea de a coborî la mare pe tocuri a fost una proastă. Mă întorc, înaintez puțin pe alee și apoi fac stânga. Merg în direcția bubuitului constant care probabil că vine dinspre sala de petrecere. Aerul nopții îmi limpezește creierul și îmi dau seama că trebuie să fi ratat tortul și valsul mirilor. Mi-e totuna. Nu cred că Emily mi-a dus dorul, iar în ceea ce mă privește, prefer să stau departe de William Nihizén.

Îl urăsc, nu pot să-mi descriu sentimentele în alt mod. William e rădăcina tuturor relelor. Și se pare că răul nu are sfârșit. Continuă să se răspândească, să dea noi lăstari și să sufoce tot ce-i stă în cale.

William Nihizén e o specie invazivă și au fost momente în care am vrut să-l omor. Dorința a fost uneori atât de puternică, încât mi-a fost teamă de mine însămi. Se spune că diferența dintre nebuni și oamenii normali este că aceștia din urmă au limite. O persoană normală știe unde să tragă linia. Eu mă consider o persoană normală. Dar oare majoritatea celor care calcă dincolo de acea linie nu erau înainte oameni normali?

Se întâmplă brusc.

Timp de câțiva ani, mi-am dorit aproape în fiecare minut să-i curm viața lui William. Nu mi-am dus la îndeplinire planurile criminale detaliate doar dintr-un singur motiv – copiii. Ca ei să nu fie nevoiți să trăiască cu rușinea.

Cu timpul, flacăra urii s-a stins, dar din când în când se reaprinde. Ca azi, de exemplu. Azi mi-ar fi plăcut să-l văd pe William Nihizén cum își dă ultima suflare. Sigur că Emily ar fi fost distrusă, dar mă tem că va fi la fel de distrusă cu William în viață, alături de ea. Femeia în rochie verde a

exprimat perfect îngrijorarea mea: „Cine știe ce ar putea face într-o situație-limită?”

Probabil că am ales aleea greșită, pentru că sunetele din castel sunt mai slabe acum. Asta e tipic pentru mine, să reușesc să mă pierd într-o zonă atât de mică. O să dau vina pe întuneric. Chiar în fața mea se află o clădire mai joasă și continui, ajungând în cele din urmă în spatele centrului de conferințe. Clar, mă aflu în curtea din spate – un rând de tomberoane sunt aliniate de-a lungul unui perete al clădirii și chiar lângă ele a fost stivuită o grămadă de mobilier vechi de grădină. Iluminatul lasă mult de dorit și șocul e complet atunci când în întuneric apare un frac.

— Ajutor!

Mâinile mi se ridică automat în aer. Apoi văd cine este.

— Doamne, ce m-ai speriat!

— Scuze.

Krister Nihizén pare la fel de îngrozit ca mine.

— N-am vrut să te sperii.

Aruncă o privire către castel, apoi își scoate mobilul din buzunar și îl deschide. O lumină albastră îi luminează fața, în timp ce mie îmi fuge gândul la propriul telefon, care, în cel mai bun caz, se află încă în sala de petrecere.

— Și tu te-ai rătăcit?

Își ridică privirea.

— Ce?

— Mă gândeam că poate te-ai rătăcit. Eu am plecat după geantă, dar…

— Ăăă, nu, spune și își flutură mobilul. A trebuit doar să dau un telefon și am vrut să vorbesc fără să fiu deranjat.

— Aha.

Privesc înjur, în întuneric.

— Ei bine, atunci ai ales locul potrivit.

Se uită din nou spre castel, iar eu îi urmăresc privirea.

— Aștepți pe cineva?

— Eu? Nu…

Degetele lui continuă să se joace cu mobilul.

— O să…

Se uită din nou la mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Și cu asta o ia la picior în direcția din care am venit.
— Ai luat-o în direcția greșită! strig eu. Pe-acolo se coboară în parc.

CU TREI LUNI ÎNAINTE DE NUNTĂ

58.

MATS

— Vino aici!

Trag de lesa Zitei, încercând să-l fac pe buldogul maro să-și ridice nasul dintr-o grămadă împuțită de pe mijlocul trotuarului.

— N-avem toată ziua la dispoziție.

Câinele e complet absorbit și eu trag un pic mai tare. Cam în același timp în care Zita pleacă de acolo, Zorro își bagă nasul în aceeași mizerie.

— Rahat de câine.

— Bună dimineața și ție.

Suspin în sinea mea. Tommy, vecinul meu extrem de vorbăreț, stă lângă cutia poștală, gata să-și ia ziarul. Când îl întâlnești pe Tommy, pierzi cel puțin 15 minute din viață, e o regulă fără excepție. Strategia mea e să încerc să-l evit, mai ales dimineața. Dar cam greu să nu dăm nas în nas, din moment ce amândoi ne trezim devreme și aparținem speciei pe cale de dispariție care mai este încă abonată la un cotidian.

— Bună dimineața.

Zâmbesc și, în același timp, trag ușor de lesa lui Zorro.

— Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare.

Scoate ziarul *Sydsvenskan* din cutia poștală și aruncă o privire spre cerul albastru și senin.

— Se pare că va fi o zi frumoasă.

Încuviințez din cap și mai fac o încercare zadarnică să-l scot pe Zorro din mizerie.

— Am ajuns la concluzia că mai e luna mea preferată, continuă Tommy. Un fel de vineri a anului. E minunată în sine, dar ce urmează e și mai și

Deschide ziarul și fluieră.

— La dracu'!

Vecinul meu vrea să-l întreb ce s-a întâmplat, dar, din moment ce am propriul ziar, nu am de gând să mă las păcălit de trucul ăsta. Acum urmează un moment de liniște la masa din bucătărie, cu o cafea proaspăt făcută, câteva sandvișuri cu brânză și rubrica cu știrile locale. Așa cum lui Tommy îi place cel mai mult luna mai din tot anul, din zi mie îmi place cel mai mult dimineața. Casa e liniștită și am toată ziua în față. Dar eu îmi țin gura. Indiferent de ce spui, Tommy Skoogh găsește întotdeauna un fir de ață pe care să-l descoasă.

— Ai văzut asta?

Nu apuc să mă trag și Tommy îmi bagă ziarul sub nas.

— De-a dreptul îngrozitor, spune, lovind cu mâna pagina de ziar. Probabil că sunt bandele alea de infractori care erau în trecere. Ar trebui să-i împacheteze naibii pe toți și să-i dea afară din țară. Sau mai degrabă să-i împuște. Nici în țările lor de origine nu sunt bineveniți.

Chiar când să spun ceva contrar, titlul de pe prima pagină se ridică din ziar și mă lovește în plex. Tommy continuă să vorbească, dar eu nu aud niciun cuvânt, ci doar o voce tărăgănată care devine din ce în ce mai îndepărtată și mai slabă.

Nu e adevărat. Nu poate fi adevărat. Nu se poate întâmpla așa ceva. Spune-mi că nu se întâmplă așa ceva.

— Mats?

Vocea lui Tommy mă readuce pe trotuarul din Kulladal. Pare îngrijorat.

— Te simți bine?

— Eu…

Transpirația rece face ca lesa să-mi alunece din mână.

— Este…

— Hai, spune Tommy și îmi întinde mâna. Așază-te pe scări.

N-am de ales. Pământul mi se clatină sub picioare, întreaga lume se învârte. Îmi aplec capul între genunchi și încerc să respir adânc. În cele din urmă, lumea se oprește, pământul stă locului. Îmi ridic privirea și văd că Tommy e încă în picioare, cu o lesă în fiecare mână. Zita scâncește neliniștită.

— Ce naiba s-a întâmplat? întreabă vecinul meu.

Și el pare puțin zdruncinat. Chipul său bătut de soare e neobișnuit de palid.

— Nu știu.

Apuc balustrada cu mâna dreaptă și mă ridic în picioare.

— Poate mi-a scăzut glicemia.

— La naiba, m-ai cam speriat.

Tommy zâmbește nesigur.

— Era cât pe ce să sun la Urgență.

— Stai liniștit.

Întind mâna stângă să iau lesa, mă clatin puțin, dar îmi recapăt echilibrul.

— Cel mai bine să merg înăuntru să mănânc ceva.

— Ai dreptate.

Arată spre casa vecină și adaugă:

— Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de ceva.

Urc scările ca într-o transă, bineînțeles cu câinii după mine. În scurt timp, suntem cu toții în bucătărie. Zorro și Zita se înghesuie în fața holurilor de mâncare, pe care se pare că le-am umplut. Mă așez pe un scaun și mă uit fix la ziarul pe care tocmai l-am adus înăuntru. E pe masa din bucătărie, cu prima pagină deasupra, și e imposibil să nu văd știrile importante ale zilei. N-am nevoie nici măcar de ochelarii de citit.

Îmi țiuie iar urechile. Stau nemișcat și mă lupt cu un val de greață care tot crește, în timp ce titlul îndrăzneț își strigă mesajul: *Rămășițe găsite în rezervația naturală.*

59.

ERIK

Întreaga noptieră vibrează, iar mobilul dansează pe suprafața lucioasă. După câteva secunde stresante, degetele mele grele de somn reușesc să prindă telefonul care bâzâie. Îmi las capul să cadă înapoi pe pernă și răspund fără să mă uit cine sună.

— Erik?

Vocea sumbră mă face să înlemnesc.

— Alo? Mă auzi?

Deschid gura, dar nu scot niciun sunet. Inima îmi bate ca un baros în

piept.

— Ce naiba, Erik! Nu mai știi să vorbești?

A trecut atât de mult timp de atunci. Aproape că uitasem ce efect are el asupra mea, cât de mic mă face să mă simt.

— Ba da, reușesc să spun în cele din urmă.

— Bine, bine, spune Krister și își drege vocea.

Aud cum o flegmă mare i se desprinde din gât și apoi cum zboară.

— Ai citit ziarul de azi?

— Ziarul?

Mă proptesc și mă ridic în șezut.

— Cât e ceasul?

— Opt, anunță Krister.

Respiră cu greutate, pare că merge pe jos. Un pescăruș țipă în depărtare.

— Uite, nu vreau să mă lungesc, dar a apărut o complicație mică. Și m-am gândit că ar fi bine să auzi asta de la mine.

O complicație mică? Krister nu m-a mai sunat de opt ani, așa că presupun că ceea ce s-a întâmplat e foarte grav.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Se aude din nou pescărușul.

— L-au găsit.

60.

MATS

La sensul giratoriu de la mallul Emporia, merg drept înainte și apoi continui pe Annetorpsvägen. Mă enervează faptul că îl las mereu pe Krister să decidă. Ne-am fi putut întâlni lângă magazin. Dar, azi-dimineață când m-a sunat, n-aveam chef de ceartă. Convorbirea anterioară mă istovise.

— Mi-ați promis! țipa Erik isteric. Ați spus că nu-l va găsi nimeni, că e un loc sigur.

— Era un loc sigur, am spus eu, dar probabil că l-a dezgropat un animal.

— Nu-mi pasă cum s-a petrecut! Eu… a…

Am profitat de tăcerea care s-a lăsat cât timp Erik și-a tras sufletul.

— Ascultă-mă. Nimeni nu trebuie să afle. Cum ar putea poliția să facă

legătura între un cadavru din Häckeberga[49] și accidentul tău? Nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Și-apoi, cazul tău e clasat, nu mai există nimic pe rol. Krister are dreptate – atât timp cât nu spunem nimic, nimeni nu va face legătura.

— Dar… a pufnit Erik în telefon. La naiba, tată. Nu înțelegi? Nu e vorba despre asta. E vorba despre faptul că am omorât pe cineva.

Sigur că am înțeles. Sigur că înțeleg. Doar la asta m-am gândit aproape în fiecare zi în ultimii ani. Cum poți scăpa de vinovăție și rușine fără să-ți mărturisești crima?

Niciun psiholog din lume nu te poate readuce pe calea cea bună dacă nu ești sincer.

— Știu, am spus. Dar n-am avut de ales…

— N-ați avut de ales?

Erik și-a recăpătat calmul.

— Puteați să spuneți adevărul.

— Dar m-ai rugat să tac, i-am reamintit eu. Am vrut să mă duc la poliție, dar tu… Am vorbit despre asta la spital și…

— Aveam nouăsprezece ani! a răcnit Erik ca un animal rănit. Nouăsprezece ani! Tocmai rămăsesem paralizat și eram îngrozit. Tu erai adultul. Ar fi trebuit să mă obligi să fac ceea ce trebuie.

Chiar dacă e ora prânzului, în parcare sunt o mulțime de locuri libere și aleg unul chiar în spatele restaurantului Kajuteriet. Bate puțin briza aici, lângă apă, iar vântul aduce un miros de grătar. Traversez parcarea și deschid ușa. Mirosul de pește prăjit îmi întoarce stomacul pe dos. Restaurantul nu e plin, dar sunt mai mulți clienți decât credeam. Majoritatea au ales o masă pe terasa închisă cu geamuri.

Mă opresc în prag și mă uit la bărbatul care mă așteaptă. Krister e îmbrăcat îngrijit, ca întotdeauna, în pantaloni gri de costum și o cămașă albă cu mânecile suflecate. Cu siguranță nu și-a cumpărat ochelarii de soare de la vreo benzinărie. Stă jos, sprijinit de spătarul scaunului și pare să admire portul de agrement. Cum o fi putând Krister să ia totul atât de ușor? Să fie oare chiar atât de nepăsător precum pare? Nu, bineînțeles că nu e complet indiferent. Dacă ar fi fost, nu m-ar fi rugat să vin aici. Dar nu pare prea tulburat.

Amintirile reprimate se succedă cu repeziciune și iată-mă aruncat înapoi în acea noapte ploioasă de iunie, cu opt ani în urmă. Noaptea de după

accident. Văd spatele unei jachete verde-măslinii dispărând în întunericul văii, simt greutatea trupului flasc pe care l-am târât până la mașină și mirosul de prelată proaspăt cumpărată în portbagajul jeepului lui Krister. Îmi amintesc călătoria tăcută spre Häckeberga.

Retrăiesc anxietatea și toate gândurile care mi-au trecut prin minte pe durata celor treizeci de minute de mers cu mașina – atunci când încă mai exista o cale de întoarcere. Planurile de fugă se amestecau cu explicații și scuze. *Încă mai putem face ceea ce trebuie. Ăștia nu suntem noi, ăsta nu sunt eu. Așa ceva nu se face.*

Dar n-am reușit să rostesc niciun cuvânt.

L-am ajutat în schimb pe Krister să tragă prelata rulată câteva sute de metri pe terenul accidentat. Am tras până când m-au durut brațele și am săpat până când mâinile mi s-au umplut de bășici. În capul meu răsunau cuvintele pe care Krister le repetase imediat după accident: „Gândește-te la viitorul băieților". Întunericul ascundea lacrimile care, împreună cu sudoarea, se scurgeau în mormântul bărbatului.

— Mats! Aici.

Vocea lui Krister mă readuce în prezent și mă îndrept spre masă cu picioarele tremurânde.

— Ia loc.

Își dă jos ochelarii de soare și face semn spre scaunul de vizavi.

Mă așez obedient și mă uit la marea sclipitoare. Ambarcațiunile de agrement se mișcă leneș în briza ușoară, o lebădă se plimbă pe unul dintre chei. Pe puntea din spate a celei mai apropiate ambarcațiuni, un cuplu de pensionari și-a pregătit prânzul. Amândoi poartă șepci albastru-închis.

— De ce ai poftă? întreabă Krister, împingând un meniu pe masă. Îți pot recomanda sandvișul cu creveți, e grozav.

Ochelarii de citit îmi sunt în buzunarul de la geacă și îmi ia o veșnicie să-i scot. Mă uit la hârtia din fața mea, încercând să fac multitudinea de litere să formeze cuvinte, dar nu reușesc nicicum. Ochelarii ajung din nou în buzunar.

— Cred că o să iau doar ceva de băut. Nu prea mi-e foame.

— Bine, spune Krister, ridicând din sprâncene. Eu o să-mi iau file de cod. E specialitatea zilei.

O chelneriță tânără ne ia comanda. După ce pleacă, Krister se apleacă în față peste masă și zice:

— La naiba, chestia asta cu cadavrul…

Încuviințez.

— Că bine zici.

— Dar, așa cum am spus și la telefon… zice el, cu o voce joasă. Dacă ne ținem gura, nu se va întâmpla nimic.

— Posibil, spun eu și mă uit la el. Dar de ce ai vrut să ne întâlnim? Nu e stupid să fim văzuți aici împreună, taman azi?

— Nu e atât de aglomerat, zice el și face un gest larg cu brațul. Și eu cred fix pe dos, că e bine să fim văzuți împreună. William și Emily se vor căsători în curând. Ar trebui să ne mai vedem din când în când, altfel poate părea ciudat.

— Poate că ai dreptate, spun eu, ridicând din umeri. Dar nu toată lumea socializează cu cuscrii.

— Tocmai acolo am vrut să ajung…

Krister se întrerupe când chelneriță se întoarce cu băuturile noastre, o Ramlösa și o bere cu conținut scăzut de alcool.

— Mâncarea e gata curând, spune ea.

— Grozav.

Krister zâmbește larg și îi face cu ochiul. E întotdeauna pregătit pentru un flirt.

— Așadar, ce e cu nunta? întreb, turnându-mi apa minerală în pahar.

Krister își șterge spuma de bere de pe buza superioară cu palma înainte să răspundă.

— Erik a spus că nu vine. O ținea pe-a lui, că refuză să ne vadă pe mine și pe William.

Încuviințez din cap, știind deja că reticența anterioară a lui Erik a sporit de când a aflat vestea de azi.

— Tu va trebui să te ocupi de chestia asta, continuă Krister. Erik e musai să vină la nuntă. Absența fratelui miresei ar putea stârni curiozitatea inutilă a unor jurnaliști. Adică să vrea să afle motivul.

Krister e câteodată cu capul în nori. Pare total neverosimil ca jurnaliștii să înceapă să sape în trecut doar pentru că Erik nu vine la nuntă. William Nihizén nu e chiar buricul pământului. Dar există un alt motiv pentru care Erik trebuie să participe: Emily. Chiar ea m-a rugat să mă asigur că vine.

— Nu cred că trebuie să-ți faci griji, spun eu. Dacă cineva chiar se interesează, va găsi informații despre accidentul de mașină al lui Erik și

William de acum opt ani. Explicația asta ar trebui să fie suficientă, nu-i așa? Chiar și pentru un jurnalist.

— Poate că da.

Krister își trece degetul mare peste șervețelul de pe masă. Apoi își ridică privirea.

— Dar nu vrem să ne asumăm niciun risc, nu-i așa? Niciunul dintre noi n-are chef să ajungă după gratii. Prin urmare, e de preferat să continuăm să jucăm teatru. La urma urmei, e doar pentru o seară.

CU OPT ANI ÎN URMĂ

61.

ERIK

— Clientul meu recunoaște că se afla în BMW-ul implicat în accident împreună cu reclamantul. Cu toate acestea, deoarece ambii au fost găsiți în afara vehiculului, și având în vedere că nu există martori ai accidentului în sine, nu putem exclude ca la volan, în momentul accidentului, să se fi aflat reclamantul, adică Erik Brandt. Prin urmare, pârâtul neagă săvârșirea infracțiunii. Și, având în vedere circumstanțele extrem de neclare, pretențiile de daune-interese sunt complet nerezonabile.

Avocatul lui William, un spilcuit, se lasă pe spate în scaun cu un zâmbet satisfăcut pe buze. William pare slăbit. Până acum a stat cu capul aplecat, uitându-se drept în jos la masă. Cred că nu e grozav să fii acuzat de conducere în stare de ebrietate agravată și de vătămare corporală.

Mă apucă o greață teribilă în timp ce procurorul, Fatima Bahar, trece în revistă infracțiunea lui William și consecințele acesteia. Mâna tremurândă ajunge la paharul cu apă pe care cineva mi l-a pus în față, dar paharul îmi joacă în palmă.

— Erik, spune procurorul și se uită la mine.

Înghit. Deși am băut apă, gura îmi e la fel de uscată ca hârtia de șmirghel și greața continuă să mă cuprindă în valuri.

— Povestește-mi despre noaptea de 11 iunie a acestui an, continuă ea, de când ai ajuns la petrecere până la momentul accidentului. Nu te grăbi.

Fatima Bahar zâmbește, încercând să mă facă să mă relaxez. Las paharul jos, conștient că toată lumea se află acolo, în spatele meu. Mama și tata, sora mea, Gittan și Krister, Ibbe, Massoud, jumătate din echipa de fotbal și o mulțime de oameni pe care nu-i cunosc. Mi-e imposibil să mă relaxez.

Dacă mi-ar fi mers picioarele, aș fi fugit direct pe ușă fără să spun nimic. Dar sigur că, dacă picioarele mi-ar fi mers, n-ar fi trebuit defel să mă

aflu aici. Chestia asta mă enervează, și se pare că furia e exact ceea ce îmi trebuie, pentru că dintr-odată pot vorbi. Repet aceleași cuvinte ca în timpul interogatoriului poliției de la spital, nu schimb nimic. Procurorul îmi mai pune câteva întrebări. Răspund așa cum am plănuit să răspund.

Nervozitatea mă cuprinde din nou când vine rândul apărării să mă interogheze.

— Erik, spune spilcuitul. Există informații potrivit cărora tu și William v-ați certat înainte de accident. Este adevărat?

— Nu, spun eu.

— Niciodată pe parcursul serii?

— Nu.

— Există un zvon cum că l-ai amenințat pe William cu un cuțit. Este adevărat?

— Categoric nu.

Îl privesc drept în ochi și adaug:

— Dar este adevărat că William a strigat la mine ceva în legătură cu un cuțit.

Avocatul apărării pare nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Eram în cort, lângă masa cu băuturi. Feliile de lămâie se terminaseră, dar mai erau câteva lămâi întregi. Și un cuțit. L-am scăpat, chiar la picioarele lui William. A strigat ceva cum că n-ar trebui să arunc cu cuțitul și că nu-s întreg la cap. Ceva de genul. A fost un accident și ne-am aprins puțin, dar nu ne-am certat în adevăratul sens al cuvântului.

După o scurtă pauză, e timpul să-și facă intrarea martorul-vedetă. Cissi poartă blugi super-strâmți, dar de data asta nu i-a asortat cu un top scurt. Are părul strâns în coc și machiaj discret. Pare mult mai tânără decât atunci când am văzut-o ultima oară, la petrecerea lui Hampus.

În sală este o liniște mormântală, cu excepția picioarelor scaunului care hârșâie podeaua.

— Poftim, spune judecătorul când Cissi se așază. Bine ai venit, Cecilia. Înainte să începem: ai vreo legătură cu acuzatul? Legătură de familie? Orice altă relație apropiată?

— Nu.

Cissi pare îngrozită, parcă și-ar dori să fie în altă parte.

— Am consemnat, spune judecătorul și apoi îi cere să depună jurământul

de martor.

Încerc să mă concentrez la ce spune Cissi, dar mi-e greu să mă adun. După o lungă relatare despre cum au ajuns ea și Emily la petrecere și ce au făcut acolo, ajungem în sfârșit la momentul care contează.

— La ce oră ați plecat tu și Emily Brandt de la petrecerea lui Hampus Olsson? întreabă Fatima Bahar.

— La 00.30.

— Ești sigură?

Cissi încuviințează din cap.

— Absolut sigură. M-am uitat la mobil fix înainte să plecăm, apoi l-am uitat în bucătărie.

— Spune-mi ce ai văzut când ai ieșit pe scări, spune procurorul.

— I-am văzut pe William și pe Erik plecând cu mașina tatălui lui Hampus. O decapotabilă argintie.

— Ai văzut cine era la volan?

— Da.

Cissi își drege glasul și continuă:

— Era William.

— Mulțumesc, Cecilia, spune Fatima Bahar și zâmbește.

Apărarea nu o menajează deloc pe Cissi. Spilcuitul o întreabă cum poate fi atât de sigură că William conducea, când ea a văzut mașina doar din spate. O întreabă cât de mult a băut. Întreabă o mulțime de lucruri, dar Cissi s-a încălzit și răspunde fără ezitare.

— William are părul negru. Erik e blond și mai înalt. Sunt sigură că William era la volan.

Cissi zâmbește inocent.

— Iar eu n-am băut prea mult. Emily, prietena mea, s-a îmbătat foarte tare destul de devreme, așa că a trebuit să am grijă de ea.

— O ultimă întrebare, spune avocatul apărării, mijind ochii spre Cissi. Se pare că ești una dintre puținele persoane care nu s-au îmbătat criță la evenimentul respectiv. Există informații despre amenințări cu cuțitul. I-ai văzut pe William și pe Erik certându-se pe parcursul serii?

— Nu, răspunde Cissi, uitându-se fix la el. Am auzit ceva în legătură cu un cuțit, dar n-am văzut nimic. I-am văzut doar plecând cu mașina.

62.

ANNIKA

Antrenorul primei echipe se află la mijlocul terenului și strigă. Nu aud ce spune, dar probabil că dă instrucțiuni. Jucătorii, care sunt aliniați în fața băncii de rezerve, se îndreaptă brusc spre el. Apoi se întorc și aleargă înapoi. Număr zece oameni. Cu alte cuvinte, la exercițiu iau parte cei din echipa de start, mai puțin portarul. Acesta din urmă stă între bare, iar patru jucători trag șut după șut la poartă. Cel mai probabil cvartetul care își testează portarul e format din rezervele de azi.

Oare Erik ar fi fost convocat pentru meciul ăsta? Dacă da, din care grup ar fi făcut parte?

William face parte din grupul celor zece care aleargă între banca de rezerve și mijlocul terenului. Chiar și părul blond-roșcat al lui Hampus Olsson e vizibil acolo. Mă doare. Hampus nu e nici pe departe la fel de bun ca Erik. Dacă n-ar fi fost accidentat, Erik s-ar fi numărat probabil printre titularii de azi.

Din neant mă învăluie o amintire. Erik avea treisprezece sau paisprezece ani, iar la echipă tocmai ce venise un antrenor nou. Unii băieți se lăsaseră, alții erau noi la echipă. Din câte îmi dădeam seama la antrenamente, Erik se descurca bine. A și fost selectat pentru primul meci oficial de campionat. M-am bucurat foarte mult pentru el.

Numai că buna mea dispoziție a dispărut instant, după ce am ocolit sala de sport și am ajuns în spatele terenului de fotbal. Creierul meu nu reușea să interpreteze informațiile și a trebuit să clipesc de câteva ori. Dar nu văzusem greșit. Ceea ce se desfășura în fața mea era sfâșietor. Și teribil de nedrept.

Zece băieți alergau la centrul terenului, străduindu-se care mai de care să-l impresioneze pe noul antrenor. Se strecurau printre conurile roșii cu pași ușori și cu mingea lipită de picioare. Portarul se încălzea la poarta cea mai apropiată de parcare cu ajutorul a trei jucători de rezervă în veste galbene. Erik se număra printre aceștia din urmă.

Dezamăgirea mea a fost uriașă. Evident că nu eram dezamăgită pentru mine însămi, dar știam cât de fericit fusese Erik să joace în meciul ăla. Și

știam că trăsese din greu pentru a se face remarcat în noul grup, unde majoritatea erau niște palavragii încrezuți.

Iată-l, așadar, pe fiul meu acolo, selectat și totuși dat la o parte, purtând o vestă galben neon de rezervă. Umerii încovoiați spuneau multe. Se așteptase să fie titular.

A trebuit să alerg înapoi la mașină. M-a durut până și fizic să-l văd pe Erik pus laolaltă cu doi dintre cei mai slabi jucători din echipă. Nu mă puteam opri din plâns.

Când Mats – care în sfârșit își făcuse timp să vină la meci – a bătut în geam, mi-am șters rapid lacrimile cu mâneca jachetei și am deschis portiera.

— Unde-ai dispărut? Parcă adineauri erai în fața mea?

Mi-am luat geanta de pe scaunul din dreapta.

— Mi-am uitat ceva.

Mats m-a studiat cu atenție.

— Ai plâns? m-a întrebat.

— Să plâng? am zis eu, încercând să zâmbesc, dar știam că nu-mi iese. De ce să fi plâns?

Mats a ridicat din umeri.

— Nu știu, a spus, dar ai ochii roșii, ca de la plâns.

Am ieșit din mașină fără să scot niciun cuvânt și m-am îndreptat din nou spre terenul de fotbal. Bineînțeles că nu puteam să-i spun adevărul. Cum aș fi putut să-i spun soțului meu că plângeam pentru că fiul nostru ajunsese pe banca de rezerve la un meci de juniori? Până și eu înțelegeam cât e de absurd.

Doar că eu și Erik am fost întotdeauna conectați. Bucuria lui e bucuria mea, dar în egală măsură și dezamăgirea lui e dezamăgirea mea. Iar acum, cinci ani mai târziu, disperarea mea e fără sfârșit.

— Am aflat despre Erik.

Pedda, omul bun la toate al clubului, îmi ia bancnotele și le pune în cutia verde de tablă.

— Transmite-i din partea mea că-i doresc să se facă bine cât mai repede.

Cu programul în mână, mă îndrept spre teren. În același moment, îmi dau seama că nu știu de ce mă aflu aici. Meciul nu înseamnă nimic – pentru că nu înseamnă nimic pentru Erik. Viitorul primei echipe a clubului nu are nimic de-a face cu viitorul lui Erik. Poate că am venit mai ales ca să aflu

cine îmi e prieten și cine îmi e dușman. Sau poate că îmi place doar să mă torturez.

Spectatorii stau în picioare în grupuri mici, împrăștiați de-a lungul terenului pe marginea gazonului. Managerul echipei, Massoud, se află în spatele celei mai apropiate bănci de rezervă, angajat într-o conversație cu arbitrul. Inima mea face un salt mortal neașteptat și nu mă pot abține să mă gândesc la mâinile lui calde, la cum își croiau calea pe sub bluza mea. Astăzi situația mi se pare de-a dreptul incredibilă. Cum am putut lăsa lucrurile să ajungă atât de departe?

Cei din gașca de fotbal nu sunt toți aici, pentru că majoritatea băieților din anul lui Erik joacă la echipa a doua. Dar, în grupul cel mai apropiat, îi pot distinge pe Fariba, Leif Olsson, bunicul Olsson, Gittan și Krister.

Fariba e prima care mă zărește și imediat după aceea conversația lor se oprește. Singurul care mă salută cum se cuvine e bunicul lui Hampus. Ceilalți dau doar din cap, nu prea convinși, și îmi aruncă priviri rapide.

Aici nu am prieteni, ci doar dușmani.

63.

MATS

Deschid cutia de ziare și mă aplec să iau mănunchiul de deasupra, când deodată simt un junghi în piept. Țipătul meu trebuie să se fi auzit până în magazin, pentru că, într-o clipită, Rosita iese valvârtej.

— Mats? Ce s-a întâmplat?

Nu pot să-i răspund, văd negru în fața ochilor de durere. Pentru o clipă, cred că e de la inimă, că moartea a venit să mă ia pe trotuarul din fața magazinului. Dar, când cu greu îmi revin, îmi dau seama că e de la spate.

— Mats?

Rosita stă aplecată în față, pentru a fi la nivelul meu, în poziția ghemuită în care am rămas blocat.

— La naiba!

Cuvintele îmi ies cu greu din gură, în timp ce cu o mână îmi pipăi spatele pentru a găsi punctul nevralgic.

— Cum ești?

Pare îngrijorată.

— Sunt. Bine.

Fac câțiva pași poticniți spre ușă și încerc să-i ofer un zâmbet liniștitor, dar fiecare mișcare pe care o fac e urmată de un junghi, așa că tentativa de zâmbet se transformă cel mai probabil într-o grimasă contorsionată.

— E sciatica.

— Slavă Domnului! exclamă ea. Am crezut că… Am crezut că o să mori.

— Nu scapi de mine atât de ușor, spun eu gemând.

Rosita zâmbește puțin nesigură.

— Vrei să te așezi? Să te ajut să intri?

Clatin din cap și încerc să mă îndrept, dar trebuie să-mi mușc buza ca să nu urlu din nou în gura mare.

— E mai bine dacă mă mișc.

— Du-te acasă, spune ea. Mă ocup eu aici.

Gândul de a merge acasă la soția mea – care azi începe serviciul abia la ora două – face ca lamele cuțitului să-mi pătrundă și mai adânc în carne. Monologurile nesfârșite ale Annikăi – dacă William va ajunge la închisoare și dacă Erik va scăpa nepedepsit – mă calcă pe nervi. Faptul că n-am mai dormit o noapte întreagă de la începutul lui iunie își spune și el cuvântul. Parcă mă aflu într-o ceață deasă, unde gândurile mi se mișcă încet și corpul de-abia se urnește.

Adorm fără probleme, dar mă trezesc după numai câteva ore. Aproape în fiecare noapte visez accidentul, în vis, sun la 112 imediat ce îi găsim pe băieți. Când eu și Annika ajungem la spital, Erik se ridică din pat și vine în întâmpinarea noastră pe propriile-i picioare, întotdeauna mă trezesc cu palpitații, apoi mă zvârcolesc între cearșafurile transpirate și reci până dimineața, fără să mai pot adormi.

— Ei, îi spun Rositei. Rămân aici. Dar te rog să aduci tu ziarele.

Îmi aruncă o privire mirată, dar ridică mănunchiurile de ziare și le pune în căruciorul de cumpărături, pe care apoi îl duce în magazin. Cu pași foarte atenți, mă grăbesc după ea, ocolesc casa de marcat și intru în chicinetă. La dracu’! Numai sciatica îmi mai lipsea acum.

În prezent, Annika se ocupă cu reorganizarea casei în vederea revenirii lui Erik. Asta înseamnă că îmi spune ce trebuie făcut și apoi îmi lasă în cârcă cea mai mare parte a sarcinilor. Am instalat o rampă pentru scări și

am mutat camera lui Erik la parter, unde nu sunt praguri.

— E doar o chestiune temporară, mi-a spus ea, atât timp cât trebuie să folosească scaunul cu rotile.

Soția mea are talentul de a trata starea lui Erik în mod diferit, în funcție de interlocutor. În discuțiile cu compania de asigurări, Erik e mai mult mort decât viu. Când cei de la clubul de fotbal pun aceleași întrebări, le spune că probabil își va reveni complet. Mă întreb ce-o fi crezând cu adevărat, în adâncul sufletului.

Annika a cumpărat cuvertură, perne și tablouri pentru noua cameră a lui Erik și e total absorbită de cum să o aranjeze cât mai confortabil pentru el. Încă nu știe – iar eu am promis că-mi țin gura – că Erik a depus cerere de înscriere la Facultatea de Jurnalism din Göteborg pentru semestrul de primăvară.

L-am rugat să aștepte, avertizându-l că s-ar putea să-i fie dificil să se descurce singur, cel puțin la început. I-am sugerat și că ar fi mai bine să locuiască aproape de medicul și de echipa de recuperare de la Orup, în cazul în care apar probleme. Dar Erik s-a interesat de toate aspectele. Spune că, dacă te înregistrezi ca rezident în altă parte, primești automat acces la îngrijirea medicală de care ai nevoie. Susține că va avea dreptul la asistență și s-a mai interesat și de posibilitatea de a obține o mașină adaptată nevoilor lui.

Annika o să fie terminată când va afla și, pe undeva, pot s-o înțeleg. Ea nu știe de ce fuge Erik.

64.

ANNIKA

— Poți repeta încă o dată?

Mi se taie picioarele și mă cufund în pat. M-au sleit cele două luni de așteptare, nu mai am vlagă.

— Rămân în libertate, spune Erik. William primește trei luni de închisoare. Dar cererea de despăgubiri nu a fost aprobată. Sau cel puțin nu în totalitate. Primesc jumătate.

Corpul îmi tremură și îmi simt bătăile inimii în vârful degetelor. Cum e posibil așa ceva? Cum se poate întâmpla așa ceva în Suedia zilelor noastre? Până acum am crezut că trăim într-o țară guvernată de statul de drept. O țară în care binele învinge și răul pierde.

Am fost naivă. Societatea noastră modernă se pare că se bazează în continuare pe un sistem juridic medieval, un sistem complet arbitrar, în care, dacă ai relații, poți scăpa ușor. Așa ceva nu poate fi tolerat! Viața lui Erik e distrusă, iar consecințele pentru vinovat sunt nesemnificative: trei luni de mâncare gratuită și o sumă pe care tatăl său, Krister, o poate scoate direct din portofel. E ridicol.

Furia îmi dă din nou energie. Mă ridic, ies în fugă din camera lui Erik și mă duc în bucătărie. Îmi găsesc mobilul și îl sun pe Mats. Sună lung, de patru ori, și în sfârșit răspunde.

— Pot să te sun eu puțin mai târziu? Am un agent de vânzări aic…

— Jumătate din sumă, oftez eu. Ai auzit? Jumătate! E o nebunie. Cum pot face asta? Nu știu…

— Annika.

Vocea lui Mats e rece.

— Te sun mai târziu.

Apelul se întrerupe și mă uit la telefon. Sunt cât pe ce să-l arunc pe podea, dar mă opresc în ultimul moment. Apoi izbucnesc în lacrimi. Plâng atât de tare, încât trebuie să mă țin de blatul de bucătărie. Dezgustul îmi sfâșie corpul.

Erik intră cu scaunul cu rotile și eu îmi întorc capul, încercând să-mi șterg ochii cu mâneca polarului. Miercurea e ziua mea liberă și mi-am petrecut dimineața asta de toamnă făcând curățenie în grădină. Polarul nu îmi absoarbe lacrimile și toată fața îmi e udă.

— Plângi? mă întreabă el.

— Dacă plâng?

Un râs ciudat îmi iese din gură.

— Nu, nu. Cred că mi-a intrat o scamă în ochi.

Erik rupe o bucată de hârtie de bucătărie și mi-o întinde.

— Mulțumesc.

Mă șterg la ochi, apoi mă sprijin de blatul de bucătărie și încerc să par relaxată.

— Ei bine, ce părere ai despre verdict? Cum ți se pare?

— Nu știu, răspunde Erik, ridicând din umeri. Nu mă așteptam să primesc suma întreagă, așa că…

— Dar…

Furia pune din nou stăpânire pe mine.

— Nu trebuie să uiți că e vorba despre viitorul tău, Erik. De viața ta! Și nu crezi că William ar trebui să primească o sentință mai aspră? Trei luni… E mai nimic.

Se uită la mine lipsit de expresivitate.

— O sentință mai aspră nu ar schimba mare lucru.

— Cum adică?

— Adică nu contează.

Erik își mută scaunul cu rotile la fereastră și continuă să vorbească cu spatele la mine.

— Chiar dacă William stă zece ani la închisoare, eu tot n-o să mai pot merge vreodată.

Inima mi se zbârcește ca fructele de toamnă care putrezesc în compost.

— Asta…

Trebuie să-mi înghit lacrimile care se întorc cu toată forța.

— Asta așa e. Dar tot e important să obținem daune-interese maxime, nu-i așa? Mai ales că pe asta își poate baza ulterior și compania de asigurări decizia. Ce vreau să spun… Poate părea îndepărtat acum, dar, într-o bună zi, o să vrei să pleci de acasă și atunci probabil că vei regreta. Susțin cu tărie că ar trebui să faci apel.

Tăcerea lui Erik mă provoacă, dar îmi mușc limba. Are nevoie de timp pentru a procesa mesajul. Deschid dulapul de sub chiuvetă și arunc ziarul, apoi merg și aprind cuptorul.

— În frigider e o tavă cu pulpe de pui marinate. Te rog să le pui în cuptor peste vreo 10 minute.

Erik se agită în scaun.

— Unde pleci?

Privirea lui îmi arde ceafa.

— Mă duc să fac câțiva pași.

•

Habar n-am încotro mă îndrept, dar trebuie să plec de-acasă. Să ies. Să plec. Casa noastră nu mai e o casă. Pereții au devenit decoruri, iar în spatele lor patru oameni se joacă de-a familia. Dar noi nu suntem o familie, nu în

adevăratul sens al cuvântului.

Erik e deprimat și morocănos, ceea ce e complet de înțeles. Pe Emily de-abia dacă o vedem în ultima vreme. Când nu e cu Cissi, stă închisă în camera ei. Mats muncește mai mult ca niciodată. E mereu într-o dispoziție proastă și nu ascultă când vorbesc cu el. Mai mult de-atât, toată toamna a evitat să discute despre accident, despre proces și despre cum ar trebui să rezolvăm diverse chestiuni practice legate de Erik. Toată responsabilitatea îmi revine mie.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine, poate că doar eu joc teatru în timp ce ceilalți își arată adevărata personalitate. Nimeni altcineva nu încearcă să mențină buna dispoziție. Nimeni altcineva nu pare să vrea să găsească soluții la problemele noastre.

Am sperat că verdictul va aduce atât un deznodământ, cât și un nou început. Va trebui în schimb să continuăm să luptăm pentru viitorul lui Erik, pentru a ne asigura că primește despăgubirea care i se cuvine. La cum îl știu pe Mats, nu se va implica deloc.

Felinarele aruncă o strălucire blândă peste trotuarul acoperit de grămezi groase de frunze umede. Vânzătoarele de la tutungerie au plecat acasă, iar fereastra de sub indicatorul alb-roșu de la Svenska Spel{50} e doar slab luminată. Peste drum, un bărbat împreună cu doi copii mici ies din pizzerie. Vorbesc și râd, grăbindu-se spre una dintre puținele mașini parcate.

Abia când bărbatul deschide portiera de pe partea șoferului, îmi dau seama că e Mattias Melin. Îmi întorc capul și grăbesc pasul. Mattias e un tip cumsecade, dar, în momentul acesta, nu mă simt în stare să vorbesc cu antrenorul lui Erik. Nu mă pot vedea în situația de a-l pune la curent cu starea lui Erik și, în același timp, de a transmite succes echipei înainte de finalul campionatului.

Mă doare inima când îmi amintesc că niciodată n-o să mai stau în întunericul toamnei să urmăresc driblingurile lui Erik sub luminile strălucitoare de la Husiegårds IP.

Merg mai departe, trecând pe lângă școala din Husie și pe lângă strada Vannagården. Voci de pe terenul de sport al clubului vecin mă fac să-mi ridic privirea. Activitatea e în toi, cu băieți și fete de vârste diferite făcând exerciții conform instrucțiunilor antrenorilor. Câte ore am petrecut acolo de-a lungul anilor, înghețată bocnă, urmărind meciuri de campionat, de antrenament și de cupă.

Confruntările cu clubul vecin au avut întotdeauna o încărcătură suplimentară. La unul dintre aceste nenumărate derbyuri, pe când Erik avea unsprezece sau doisprezece ani, se adunase o mulțime de lume. Eram la un pas de o înfrângere lamentabilă, când, în ultimele minute tensionate, Erik a reușit să înscrie două goluri.

E greu de descris euforia de după un astfel de meci cuiva care nu a trăit-o niciodată. Triumful e de neegalat atunci când treci pe lângă suporterii echipei adverse. Niciodată nu îi mulțumești arbitrului cu atâta căldură ca după o victorie în derby, dacă se poate chiar în fața unei mulțimi de adversari furioși care ar vrea să-l trimită la dracu-n praznic.

Cu mintea pierdută încă în amintiri, merg prea departe și trebuie să mă întorc la intersecția de la Kvambyvägen. Pe ultima bucată de drum, îmi caut în adâncul sufletului putere și curaj. Puterea de a continua să lupt de dragul lui Erik. Curajul de a nu-mi păsa de ceea ce gândesc ceilalți și de a merge pe drumul pe care trebuie să merg.

65.

EMILY

Intrăm în hol în același timp, eu de pe scări și tata de afară. Arată asemenea cuiva care a petrecut timp de două zile și a adormit îmbrăcat. Are cămașa șifonată și ochii roșii. Se pregătește să spună ceva, dar mama i-o ia înainte.

— E gata mâncarea! ne strigă ea din bucătărie.

După câteva minute, iată-ne pe toți așezați în jurul mesei. Până și Erik a ajuns cu scaunul cu rotile la locul lui.

— O să beau un pahar de vin roșu, spune mama, uitându-se la tata. Vrei și tu?

El clatină din cap și toarnă apă pentru el și Erik. Fratele meu nu mai bea lapte[{51}], trebuie să aibă grijă la calorii acum că nu se mai poate mișca la fel de mult ca înainte.

Mama turuie ca o mitralieră în timp ce noi ne pasăm unul altuia platoul cu mâncare. Se pare că azi s-a dat verdictul și că William a primit trei luni de închisoare. Mama crede că e mult prea puțin. Mie mi se pare îngrozitor. Nici nu-mi pot imagina cum e să fii închis trei luni, într-un loc plin de

criminali și tot felul de alți infractori. Mai rău de-atât nu se poate, cred că eu aș fi făcut atac de panică.

Mama continuă să dea din gură, iar eu îi arunc o privire lui tata. Pare că n-o mai ascultă, iar Erik, ca de obicei, nu spune nimic. Oare așa o să fie de-acum înainte? Nu că ar fi fost mult mai amuzant când mama și Erik vorbeau despre fotbal la fiecare cină, dar ce se petrece acum e teroare curată. Toată lumea a devenit groaznic de plictisitoare după accident. Iar eu am devenit ca aerul. Sau ca un gaz invizibil. Nimeni n-ar observa dacă aș pluti prin bucătărie și aș dispărea.

Mama tace. Ia o gură de vin, pune paharul jos și se uită la tata.

— N-ai nimic de spus, Mats?

El își ridică furculița și încearcă să înțepe o măslină care sare din farfurie.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu ce?!

Mama își dă ochii peste cap.

— Oare am vorbit cu pereții? Bineînțeles că aș vrea să știu ce părere ai despre verdict. Dacă ar trebui să facem sau nu apel.

Tata se întoarce spre Erik.

— Tu ce părere ai? Ești mulțumit sau vrei să mai încerci o dată?

Fratele meu se uită pe fereastră.

— Nu cred că sunt în stare, murmură el, fără să se uite la niciunul dintre noi.

Mă concentrez pe măslina care e încă lângă farfuria tatei și mă pregătesc de o izbucnire. Mama trage adânc aer în piept taman când credeam că poate totuși nu va reacționa. Îmi ridic capul exact la timp pentru a o vedea cum gesticulează cu ambele brațe.

— Ce naiba e cu voi? Sunt singura care crede că făptașii ar trebui să plătească pentru infracțiunile săvârșite? Și că victimele ar trebui să primească despăgubiri pe măsură?

Tata își pune furculița pe masă și își freacă ochii cu ambele mâini.

— Poate că e un pic exagerat să vorbim aici despre victime și făptași.

— Ce?

Vocea mamei e stridentă.

— Insinuezi că și William e o victimă? El, care are acum un loc asigurat în prima echipă?

— Nu, nu…

Acum e rândul tatei să-și dea ochii peste cap.

— Sigur că nu asta insinuez. Dar…

Își drege glasul și se uită la Erik și la mine.

— Ați terminat de mâncat?

N-apuc să răspund, că fratele meu se întoarce și iese din bucătărie.

— De ce îi alungi?

Mama pare să fie sfâșiată între dorința de a-l certa pe tata și dorința la fel de mare de a alerga după Erik, dar rămâne pe scaun.

Tata se uită la mine.

— Este în regulă, Emily?

Ceva în privirea lui mă împiedică să protestez. Îmi adun repede tacâmurile, îmi iau paharul și farfuria și mă grăbesc spre mașina de spălat vase. Dar, când ies pe hol, nu mă pot abține și fac un pas înapoi.

— Ce-i cu tine? întreabă mama în bucătărie. Ești alb ca varul. S-a întâmplat ceva?

Mai fac un pas, îndrăznind să-mi întind gâtul suficient de mult ca să-i pot vedea acolo unde sunt așezați.

— Nu.

Tata se joacă cu verigheta, care i s-a înfipt adânc în piele. De obicei, glumește că trebuie să rămână căsătorit cu mama pentru că inelul e acolo unde e.

— Sau da… spune apoi. Oarecum.

Așadar, ce s-a întâmplat? E bolnav? Are cancer asemenea bunicului? Stomacul mi se strânge ghem.

— Mats.

Mama se apleacă în față peste masă.

— Dă-i drumul. Ce s-a întâmplat?

Tata se uită în sus. Ochii îi lucesc, iar eu mă rog în sinea mea. *Doamne, fii bun, fă ca tata să nu moară.*

— Ei bine, nu prea știu cum să spun asta.

Vocea îi e mai puternică acum.

— Dar cred că cel mai bine e să trec direct la subiect.

— Deci?

Mama e și ea palidă, poate că e la fel de speriată ca mine.

Tata trage aer în piept și îl dă apoi afară, într-un oftat prelung.

— Vreau să divorțez.

NUNTA

66.

ERIK

Primul meu impuls e să fug. Ce-o să-mi facă William dacă va descoperi că l-am văzut cu Sanja? Cât de departe e dispus să meargă pentru a evita un scandal? Celor de la presă le-ar plăcea să relateze despre adulter chiar la nuntă.

Apoi îmi dau seama că nu-mi pasă. În plus, nu-mi place să bârfesc. Dar modul lui de a se comporta e incredibil de josnic. Iar pe mine mă doare sufletul pentru Emily. William Nihizén e un șarpe care nu încetează niciodată să se încolăcească.

Atât Sanja, cât și William se îndreaptă spre terasă, dar William pare să se răzgândească și continuă drept înainte. L-o fi interogat deja pe Krister în legătură cu noaptea accidentului? Am văzut că au vorbit mult, dar asta nu înseamnă că adevărul a ieșit la iveală. Krister e un ticălos isteț. Probabil că i-a cerut fiului său să nu-mi asculte divagațiile… „Erik e un psihopat. Își închipuie tot felul de lucruri”.

William se îndreaptă direct spre mine.

— Vrei să intri?

Face un gest spre scaunul cu rotile, ca și cum și-ar oferi serviciile.

— Nu, ne pregătim să plecăm acasă.

E pe cale să mai spună ceva, dar lângă anexă se aude o bușitură și ne întoarcem în direcția din care vine zgomotul. Nike iese în curte cu bagajele. Rochia mov a fost înlocuită de blugi și de un hanorac larg. Își ridică mâna în semn de salut.

— Vin imediat, îi strig. Poți pune lucrurile în mașină între timp?

Nu pare fericită, dar mă ascultă și începe să târască valizele spre parcare.

Mă uit din nou la William, vrând să-l întreb ce știe și ce are de gând să facă, dar nu-mi pot organiza gândurile sau cuvintele. Și chiar nu mai e nimic de spus. Totul e deja scris. Îmi mai rămâne doar să trimit scrisoarea.

Apoi totul se va termina.

— Ei bine… spune William, trecându-și o mână prin păr. Așadar, pleci acum?

Încuviințez din cap.

— Îmi place să dorm la mine în pat.

— Cum vrei.

Se uită peste umăr și apoi mai face un pas către mine.

— Apropo, am vorbit cu tata, el…

În aceeași clipă, ne dăm amândoi seama că Sanja se îndreaptă spre noi. Pare complet lipsită de griji în timp ce înaintează cu pași mari pe aleea de pietriș. William reacționează exact ca un laș, mă lovește rapid pe spate cu palma, îmi trântește un „la revedere, Erik, ai grijă de tine” și se grăbește către ușile castelului.

Rămân pe loc, privind paralizat la femeia care se apropie. Lumina unui felinar face ca părul ei roșcat să se aprindă ca focul și ceva în mine prinde viață. O amintire sau poate un sentiment. Împing scaunul cu rotile înainte fără să stau pe gânduri.

— Salut, Sanja!

Un zâmbet îi pune stăpânire pe chip când mă vede. Nu pare să-i treacă prin minte că aș fi putut vedea ce făcea adineauri. Vine în curte, clătinându-se pe tocurile înalte.

— Auzi… spun eu, coborându-mi vocea. Trebuie să vorbesc cu tine. Putem să ne plimbăm puțin? Și da, ești binevenită să mă împingi acolo unde e nevoie.

— Nu putem vorbi aici?

— Depinde, spun eu.

Zâmbetul i se estompează.

— Depinde de ce?

— Dacă vrei ca ăia de-acolo…

Fac semn din cap înspre un grup de invitați gălăgioși ce fumează trabucuri la baza scărilor care urcă la castel.

— …Să audă ce vorbim.

Sanja ezită la început, dar apoi îmi întoarce scaunul și se îndreaptă spre aleea de pietriș.

Ne deplasăm în tăcere. Vocile de pe terasă devin din ce în ce mai puternice, apoi scad în intensitate, întunericul se îngroașă pe măsură ce ne

îndepărtăm de castel. Situația e absurdă, inima îmi bate cu putere sub cămașă.

— E bine aici?

Am ajuns în partea de jos a parcului, unde, doar la câțiva metri în fața noastră, gazonul dispare într-o pantă abruptă. Puțin mai jos de pantă se află o adunătură pestriță de case – cândva sate de pescari, acum vile scumpe și case de vacanță cu vedere la mare. Sanja se oprește fără să-mi aștepte răspunsul, iar eu întorc scaunul ca să o pot privi în ochi.

— Cum poți să-i faci așa ceva soră-mii?

Lumina lunii strălucește în ochii Sanjei. Se preface că nu pricepe.

— Ce anume?

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Te-am văzut. V-am văzut. V-am văzut pe tine și pe William.

Timp de o clipă, mi-o imaginez împingându-mă peste buza pantei. Dar ea începe să râdă.

— Doamne, Erik! De-asta am venit până aici? întreabă ea, înclinându-și capul. Am povestit și-atât. Robin și cu mine trebuie să pregătim ceva pentru micul dejun de mâine și voiam să confirm cu William. E o surpriză pentru Emily.

— Mi s-a părut că vă sărutați.

— Liniștește-te, spune Sanja și râde și mai tare. Delirezi. De ce l-aș săruta pe William când îl am pe Robin? William și Emily sunt prietenii noștri.

Mă așteptam la o cu totul altă reacție. Teamă. Sau poate un discurs defensiv. Veselia asta e incredibil de enervantă.

— Știu precis ce-am văzut. Și doar nu e prima dată.

Rostesc ultimele cuvinte fără să vreau și expresia ei se schimbă. Acum pare cu adevărat nedumerită.

— Cum adică?

Obrajii mi se încălzesc. Ce m-o fi apucat?

— Ei, zic eu, las-o baltă.

— Dacă ai început, trebuie să și termini, spune Sanja, aplecându-se în față. Cum adică nu e prima dată?

Simt o ușoară adiere de vanilie și sunt imediat transportat la vara de acum opt ani, în noaptea de la Étage, unde se adunase toată gașca după festivitatea de absolvire. Îmi amintesc cum eu și ea am dansat lipiți unul de

celălalt, cum părul ei îmi gâdila nasul. Am plecat din club îmbrățișați. Ea râdea, uitându-se în ochii mei.

În doar câteva zile, totul s-a schimbat.

Am ocazia să dau cărțile pe față acum ori niciodată. Nu voi mai avea prilejul ăsta.

— V-ați sărutat la petrecere la Hampus, spun repede. Tu și William v-ați sărutat chiar dacă noi doi eram împreună.

— Eu și tu?

Sanja se îndreaptă de spate și se încruntă.

— Dar noi doi n-am fost niciodată împreună.

Pământul de sub mine devine o gaură neagră, înghite scaunul cu rotile cu o viteză care îmi strânge stomacul. Gândurile mi se învârt atât de repede, încât amețesc și, pentru prima dată, mă bucur că stau deja jos. Oare totul s-a petrecut doar în mintea mea?

Nu! Nu se poate să fie așa. Povestea noastră era abia la început. Dar eram împreună, iar eu nu mai trăisem niciodată așa ceva. Mă gândeam la Sanja zi și noapte, nu puteam nici să mănânc, nici să dorm. Era prezentă chiar și în timpul antrenamentelor de fotbal. Îmi imaginam că într-o zi se va afla printre spectatori și mă va vedea dând gol într-un meci important, că va veni apoi să mă sărute.

Zilele imediat de după absolvirea liceului au fost cele mai fericite din viața mea.

— Asta…

Nu o mai pot privi în ochi.

— Probabil că e mai bine să…

Mâinile mi se îndreaptă spre roți, încercând să pună scaunul cu rotile în mișcare, dar ușoara înclinație și suprafața nu-mi permit să plec rapid. Sanja s-a poziționat și ea astfel încât să-mi blocheze drumul.

— Auzi, îmi spune, afișând din nou un zâmbet larg, îmi amintesc doar vag petrecerea lui Hampus. Și e foarte posibil să mă fi sărutat cu William atunci. Dar azi doar am povestit. Pe cuvânt de onoare.

67.

EMILY

Aproape că dăm nas în nas pe aleea de pietriș, când dau colțul castelului.

— *Aici* erai.

Nu vreau să par enervată, dar îl caut de mult timp și începusem să mă îngrijorez.

— Unde ai fost?

— Nicăieri.

William se uită în jur, nepărând foarte fericit să mă vadă.

— E totul în regulă, draga mea?

— Nu, spun eu. Nu e totul în regulă. Mai bine zis… Mi se pare că tu nu ești în regulă.

— Ce vrei să spui?

Când dau să-i răspund, cineva ne strigă și ne întoarcem. Pe treptele terasei îi vedem pe tata, pe bunica și pe Ulla îndreptându-se spre noi. Din fericire, octogenarele se mișcă lent, așa că am timp să-i șoptesc lui William să nu plece până reușim să vorbim.

— Iată porumbeii, spune tata, când în sfârșit ajung la noi. Doamnele au dansat destul și vor să se retragă.

Fac un efort să zâmbesc, apoi le îmbrățișez și le urez noapte bună. De îndată ce trioul dispare din peisaj, îl trag pe William pe gazon, sub copaci.

— Îmi dau seama că se întâmplă ceva. Nu ești tu însuți. E ziua noastră, noaptea noastră, dar tu nu pari să fii aici. Ești în altă parte.

— Iartă-mă, Em… spune el, pleoștindu-se ca un balon dezumflat. Iartă-mă.

Un vânt rece mătură parcul și pe brațele goale mi se face pielea de găină. Ce înseamnă asta? S-a răzgândit? Are pe altcineva?

Încerc să-mi stăpânesc lacrimile.

— Pentru ce să te iert?

Mă lasă vocea și încerc să mi-o dreg.

— William, spune-mi ce se întâmplă. Ai vorbit mult cu tatăl tău. E ceva legat de companie?

William clatină din cap. Pare nefericit.

— Emily.

Mă ia în brațe și mă strânge atât de tare, încât abia pot respira.

— Iartă-mă. Încă o dată. Dacă par împrăștiat, nu e din cauza WibNet. Și nu are absolut nimic de-a face cu tine. Știi că te iubesc, rostește cu emfază și mă sărută pe frunte. E… E vorba despre accident.

Mă eliberez din îmbrățișare și fac un pas înapoi.

— De accident?

Încuviințează din cap și oftează prelung.

— Știi că mi-am pierdut memoria în accident, că toată seara aia mi s-a șters complet din creier…

— Așa, și?

— Fratele tău…

William își trece degetele prin păr, care îi cade înapoi imediat.

— Erik s-a purtat foarte ciudat mai devreme. Mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu tata despre ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Cu adevărat?

— Da. Și așa…

William își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor, apoi le scoate din nou.

— Am crezut că bate câmpii. Că inventează ceva ca să mă facă să mă simt nesigur… Dar apoi l-am luat pe tata la întrebări și…

Își îndreaptă spatele și privește spre parc. Cântăreața din Kristianstad se clatină pe alee, chicotind, împreună cu unul dintre foștii colegi ai lui William. Privesc în jos, în iarbă, sperând să nu ne vadă și să vrea să povestim. După ce trec pe lângă noi, ridic capul.

— Și ce?

Stăm o veșnicie în întuneric, uitându-ne unul la celălalt. De pe terasă se aud strigăte și râsete. Notele de bas de la muzica tehno nebună din sala de petrecere pulsează în același ritm cu inima mea.

William înghite în sec și, în sfârșit, deschide gura.

— Dacă iese la iveală ce s-a întâmplat în realitate, risc să mă întorc la închisoare, și nu doar pentru câteva luni. Se duce naibii totul.

68.

ANNIKA

La bar e plin de lume, hohotele de râs se rostogolesc ca niște valuri prin încăpere. Nenumărate fracuri sunt aliniate de-a lungul barului, cu pahare de

whisky și bere în fața lor. În fotolii, femei în rochii lungi beau vin. Mi-ar prinde bine un pahar de vin alb, dar reușesc să mă abțin și mă îndrept spre scări.

Sus, în sala de petrecere, muzica e asurzitoare. Lumina intermitentă colorează pereții și tavanul, desenând modele psihedelice care ar putea să dea oricui epilepsie. Merg pe lângă perete până în zona unde am stat mai devreme și profit de ocazie pentru a-i studia pe invitații care se învârt pe ringul de dans.

Nu mă simt în largul meu când văd lume dansând. Și asta din cauza unui comentariu pe care Emily l-a făcut cândva în prima parte a adolescenței: „Mamă, ești așa de caraghioasă când dansezi. N-ai niciun simț al ritmului”. Sunt sigură că n-a vrut să mă jignească. A început să râdă și cuvintele i-au scăpat pur și simplu. Dar mie mi-au rămas în minte. De atunci, n-am mai pus niciodată piciorul pe un ring de dans.

E clar că Gittan nu are aceeași problemă. Se mișcă ritmat pe melodia unui hit vechi disco. Soțul ei nu se vede nicăieri. Ce naiba o fi făcând Krister în parc în miezul nopții? Chiar atunci îmi vine în minte schimbul aprins de replici dintre el și William. I-am auzit doar, nu i-am și văzut, căci n-am îndrăznit să dau colțul până nu plecaseră.

Dar, în mod evident, amândoi păreau cătrăniți. Mai ales William.

Geanta e pe podea, între un șervețel lipicios și ceva nedefinit, care ar putea fi salată ofilită. O ridic și mă îndrept spre una dintre ferestrele înalte, de unde privesc peste parcul castelului. Luminile de pe terasă nu bat la mare distanță, așa că cea mai mare parte a gazonului e cufundată în întuneric. Luna nu luminează, dă doar o strălucire fantomatică. Din când în când, Öresund apare ca o linie subțire argintie în depărtare.

Sunt pe cale să mă întorc, când atenția îmi e atrasă de o mișcare lângă gardul viu. E cineva acolo. Mă aplec în față și încerc să mă concentrez. Când silueta se află între două trunchiuri de copac, deslușesc că e un bărbat. E îmbrăcat în negru, în frac bineînțeles, și pășește ca și cum n-ar vrea să fie văzut. Sau ca și cum s-ar grăbi să ajungă la ceva sau să se depărteze de ceva.

Fiecare om se mișcă într-un fel aparte, dobândit încă din copilărie, și care tinde să se amplifice odată cu trecerea anilor. Unii au genunchii în X, alții sunt crăcănați, unii calcă săltat pe vârfuri. Unii dau tare din brațe, în timp ce alții de-abia și le mișcă. După sute de meciuri de fotbal, identific

fără probleme persoana care pășește rapid în umbră.

E William.

•

Ies după ce întreb fără succes în stânga și-n dreapta unde sunt copiii. Trag adânc în piept aerul nopții și încerc să-mi domolesc supărarea. Emily o fi plecat deja în cameră? Nu mi se pare plauzibil, având în vedere că William e pe-afară. Poate că stă doar retrasă. Cât despre Erik – s-ar putea foarte bine să se fi dus la culcare fără să spună nimic nimănui. Ăsta e stilul lui.

Stau o clipă pe scara impunătoare și mă uit în jur. Mirosuri grele de pământ și alge marine se amestecă cu ceva dulce, în timp ce o ceață ușoară împânzește câmpiile. În fața pâlcului de copaci din cealaltă parte a curții se află o căprioară, care mă privește vigilent cu ochi strălucitori.

— Annika!

Strigătul ne face să tresărim și pe mine, și pe căprioară. Mă întorc și o descopăr pe Nike, asistenta lui Erik. S-a schimbat în blugi și vine dinspre anexă.

— L-ai văzut pe Erik?

— Pe Erik? întreb eu, îndreptându-mă spre ea. Nu, deja de ceva vreme.

— Eram gata de plecare…

Își trece mâna peste bretonul drept, ca și cum ar vrea să-l aranjeze.

— M-a rugat să pun lucrurile în mașină, dar acum nu-l mai găsesc.

— De plecare?

— Da, răspunde ea, aparent rușinată. A spus că preferă să doarmă acasă.

— Acasă, adică la Göteborg? întreb eu.

Încuviințează din cap.

— Dar nu e nevoie. Doar aveți…

Un țipăt brusc taie noaptea și mie mi se face pielea de găină.

— *Shit,* spune Nike, făcând ochii mari. Ce-a fost asta?

Clatin din cap.

— Habar n-am.

— Poate că vreuna dintre bătrânele a făcut atac de cord, spune asistenta, privind în direcția din care se aude zgomotul. Știu să fac manevre de resuscitare.

Brusc, pare hotărâtă.

— Scuzați-mă, adaugă ea și, în clipa următoare, începe să alerge.

Pe mine mă dor picioarele, dar ceva, probabil curiozitatea, mă determină să o urmez. Destul de repede îmi dau seama și că nu sunt singura care face asta. Mai mulți oaspeți merg grăbiți prin parcul întunecat al castelului. Bărbații aleargă pe gazon în pantofi joși, lustruiți, în timp ce femeile înaintează pe aleea de pietriș în sandale și pantofi cu toc.

Distanța nu e mare, dar, cu fiecare pas, curiozitatea îmi este înlocuită de o îngrijorare sâcâitoare. Pe măsură ce înaintez, picioarele îmi sunt tot mai grele. În partea de jos a parcului, s-a strâns o adevărată mulțime, și de-acolo se aud țipete furibunde. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, dar aproape că stă în loc când Cissi apare pe alee în fața mea.

— Cissi? rostesc și încerc să o prind de mână. Ce se întâmplă? Ce face toată lumea acolo jos?

Nu-mi răspunde, ci se smucește și începe să fugă în direcția opusă, înapoi la castel. Mă gândesc să o urmez, dar un alt țipăt mă distrage.

— Of, nu!

E o voce ușoară de femeie.

— Cineva trebuie să-l ridice!

— Ambulanța! se aude acum vocea unui bărbat. A sunat cineva la 112?

— Nu se poate să rămână așa, spune un al treilea. Întoarceți-l pe o parte, deschideți-i căile respiratorii!

— Nu-l mișcați, spune un bărbat cu o voce autoritară. Lăsați-l în poziția în care e. Dacă îl mișcați, s-ar putea să i se agraveze rănile. O să se ocupe paramedicii.

Vocile urcă și coboară, oamenii vorbesc unii peste alții. În cele din urmă, cineva vorbește mai tare decât toți ceilalți.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vedeți că e mort?

CU OPT ANI ÎN URMĂ

69.

MATS

— Pot să duc biletul mâine, spune Krister. Oricum trebuie să scot și bestia asta la plimbare.

Face semn din cap spre Lucifer, care chiar atunci își ridică piciorul din spate lângă un stâlp de iluminat. Mă uit la micul terrier cu o urmă de invidie. Annika refuză categoric să ne luăm câine, spune că nu avem timp. E adevărat că nu stăm mult pe-acasă, dar aș fi putut lua câinele cu mine la magazin. I-ar fi fost foarte bine și ar fi putut dormi în chicinetă în timpul zilei.

— Ești sigur? spun eu, întorcându-mă spre Krister. Altfel, o să rezolv eu de la serviciu. Oricum aveam de gând să dau o tură cu mașina mâine-dimineață.

— E în regulă, zice Krister și îl trage pe Lucifer. Și ești, așadar, de părere să bifăm Liverpool și City[{52}]?

— Știi…

Mă înec cu un râgâit.

— Știi că n-am nicio părere. Mă bazez pe tine când vine vorba despre fotbal.

Zâmbește.

— La faza asta ai perfectă dreptate.

Trecem pe lângă stația de autobuz și traversăm strada. Aici Amiralsgatan e pustie și dezolantă, mai ales în miezul nopții. Krister merge tot înainte.

— M-am gândit să ținem poteca până la intersecția de lângă biserică, spune el. Și apoi o luăm înapoi pe Husievägen.

Nu mă deranjează o plimbare ceva mai lungă, am nevoie de aer curat după tot whiskyul pe care l-am băut la sfârșitul serii.

— Dar săptămâna viitoare… zic eu și aproape că mă împiedic de lesă când Lucifer traversează trotuarul, săptămâna viitoare eu decid.

— Bine.

Krister se mută în partea cealaltă.

— Oare de câți ani facem asta?

Fac o estimare rapidă. Jocurile noastre de noroc – o dată la două săptămâni Pronosport și o dată la două săptămâni pariuri pe cursele de cai – au început la Göteborg, după o seară chiar mai umedă decât cea de azi. Băieții aveau treisprezece ani și jucau în Cupa Gothia[{53}]. Noi, părinții, am sărbătorit o victorie puțin probabilă împotriva unei echipe braziliene mergând dintr-un bar într-altul de-a lungul bulevardului Avenyn. Acolo undeva s-a născut ideea de a înființa o casă mică de pariuri. Acum am rămas doar eu și Krister. Refuzăm să jucăm online, așa că depunem chiar noi biletul în fiecare sâmbătă.

— Șase.

Mă uit la Lucifer, care pare să se țină după o urmă de miros din iarba de pe marginea trotuarului.

— Jucăm de șase ani.

— Ar fi cazul să și câștigăm, spune Krister și face stânga pe trotuar.

Turneele de cupă din timpul verii erau frumoase. Timp de câțiva ani, am călătorit în diferite locuri din Suedia și Danemarca pentru a ne încuraja băieții. Și eram o gașcă serioasă de părinți. Krister face pe atotștiutorul, dar în realitate e un tip ușor de abordat și apreciază întotdeauna o bere bună. În plus de asta, spre deosebire de Annika și de mulți alții, n-a luat niciodată atât de în serios faza cu fotbalul. Massoud e exasperant când începe să vorbească despre tactică. La fel și Leif, tatăl lui Hampus. Dar cu toții sunt oameni de treabă.

Chiar când să ieșim de pe pasarela peste pârâul Risebergabäcken, auzim sunetul unui motor care se apropie pe strada Amiralsgatan. Merge repede. Și e un motor puternic. Farurile mașinii trec prin spatele copacilor.

— Fir-ar să fie, ce viteză! spune Krister.

Buzele încă i se mișcă, dar restul propoziției este acoperit de sunetul cauciucurilor care scârțâie. Mașina, care văd că e o decapotabilă, a virat brusc la dreapta. Acum merge direct prin iarbă și se apropie de potecă cu o viteză nebună. Un zgomot surd e urmat de o bubuitură violentă, când un stâlp de iluminat oprește cursa. Roata din față stânga ajunge în șanțul de lângă terenul de fotbal improvizat, iar mașina se înclină puternic.

Pentru o clipă, rămânem încremeniți și privim dezastrul. Apoi începem

să alergăm.

— La naiba! oftează Krister. La naiba, ce nenorocit!

Și eu tot cam așa gândesc, dar nu reușesc să scot niciun cuvânt. Am rămas câțiva pași în urma lui și neliniștea îmi crește în piept. Niciodată nu mi-a plăcut să văd sânge și mi-e teamă de ceea ce ne așteaptă. Dintr-odată sunt perfect treaz.

— La naiba! spune Krister, întorcându-se spre mine. Nu mi-am luat telefonul. Tu îl ai la tine? Trebuie să sunăm…

L-am și scos deja și sunt pe cale să tastez numărul, când Krister aruncă lesa și se grăbește spre mașină.

— William! Of, Doamne! William!

Calc pe lesă, o ridic și mă forțez să continui. Krister are dreptate, văd și eu când ajung mai aproape. William zace chiar lângă decapotabila făcută praf. Și e complet inert.

— William?

Krister a fost paramedic în armată și acționează rapid, întorcându-și fiul pe o parte.

— Mă auzi?

Băiatul nu dă niciun semn de viață și eu încerc să-mi reprim o greață violentă. Luminile mașinii s-au stins, iar noaptea de vară e sinistru de tăcută. Chiar se întâmplă asta?

— Respiră, spune Krister, de jos, de pe potecă. Dar și-a pierdut cunoștința. Ai sunat?

— Nu…

Corpul meu pare să fi pierdut contactul cu creierul. Sau poate că creierul a încetat să mai trimită semnale. Lucifer latră și trage de lesă. Încerc să pornesc telefonul fără să dau drumul câinelui, dar degetele îmi sunt amorțite, de parcă ar fi fost turnate în beton.

— Tată?

Lesa îmi scapă din mână. Vocea s-a auzit din șanțul din fața mașinii făcute zob și abia dacă era o șoaptă – dar nu există nicio îndoială a cui era. Îmi ridic privirea și trag adânc aer în piept. La doar câțiva metri de mașina distrusă și înconjurată de iarba înaltă zace el. Erik.

Fac câțiva pași mari și mă las în genunchi. Aud cum sub picioarele mele se sparg bucăți de sticlă, iar în jur văd o mare de cioburi. Din câte îmi dau seama, nu are răni fizice majore, dar sângerează abundent dintr-o rană aflată

chiar deasupra unei sprâncene.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Te doare?

— Nu…

Înghite.

— Sau… Ba da, umărul. E…

— Rămâi culcat, spun eu. Poate că e doar dislocat, dar hai să-i lăsăm pe paramedici să se ocupe, bine?

— E…

O singură lacrimă se scurge pe obrazul lui Erik.

— E mort?

70.

ERIK

— Nu. Nu, e în viață. William și-a pierdut cunoștința, dar e în viață.

Tata mă mângâie pe păr.

— Nu-ți face griji, dragul meu.

— Dar…

Panica îmi bubuie în piept. Un câine, care ar putea fi Lucifer, latră în apropiere. Tata se ridică în picioare, cu privirea rătăcind de colo-colo.

— Erik, e plin de cioburi aici, îmi spune. Nu te mișca. O să…

— Nu pleca!

Întind o mână și îl apuc pe tata de cracul pantalonilor.

— Nu întrebam de William. Bărbatul care mergea…

Trebuie să fac o pauză ca să-mi înghit flegma din gât.

— L-am lovit.

Tata se holbează la mine.

— Pe cine?

Înghit din nou.

— Un bărbat. Nu știu… Mergea pe potecă.

Sunt gata să izbucnesc în plâns, nu mă mai pot abține.

— N-am… N-am vrut, tată. Pe bune… Bărbatul mergea pe acolo…

— Mats! Vino încoace.

Se pare că și Krister e aici. Tata se întoarce, dar apoi se uită din nou la

mine.

— Să nu te miști, bine?

Dispare din câmpul meu vizual și eu închid ochii. Mă doare cumplit umărul stâng. Durerea e atroce și mă împresoară, vine și pleacă în valuri. Tata și Krister vorbesc cu voce joasă, îmi e greu să disting cuvintele. Krister vorbește cel mai mult. Pare hotărât sau poate mai degrabă iritat. Tata bâiguie și el ceva. Mă simt amorțit, poate în stare de șoc, dar fac așa cum a spus tata – stau nemișcat. Deasupra unui ochi simt o presiune și îmi ridic mâna dreaptă la față. Frec cu degetele, care în curând sunt cleioase de sânge.

— Erik?

Deschid ochii. Deasupra mea, chipurile lui tata și Krister par să plutească. Două sfere luminoase pe cerul albastru-violet. Krister se ghemuiește lângă mine.

— Cum te simți, băiete?

Se uită peste umăr, fără să aștepte să-i răspund.

— Am vorbit puțin cu tatăl tău și… am ajuns la concluzia că e mai bine să ne ținem gura. Pentru binele vostru.

Gura i se strâmbă într-o grimasă malițioasă, devine un rânjet de lup cu dinți ascuțiți.

Clipesc.

— Ce… ce vrei să spui?

— O să-ți explice tatăl tău.

Mă bate ușor cu palma pe cap și se ridică în picioare, apoi se întoarce spre tata.

— N-ai chemat încă ambulanța, nu-i așa?

Tata clatină din cap ca într-o transă, nu pare să fie el însuși.

— Bine.

Krister îl împinge puțin mai încolo și continuă:

— Pentru că acum trebuie să ne mișcăm foarte repede.

S-a lăsat o liniște mormântală. Îi aud la fel de clar ca și cum s-ar afla încă lângă mine.

— Rămâi cu băieții, spune Krister. Așteaptă un sfert de oră, apoi sună la 112 de pe mobilul bărbatului. Nu uita să te descotorosești apoi de el. Dacă William se trezește, vezi cum se simte și spune-i exact ceea ce am convenit. Sună-mă dacă starea lui se înrăutățește. În caz contrar, de îndată

ce auzi sau vezi ambulanța, pleci de aici. Fără să fi văzut.

Se face liniște, apoi adaugă:

— Ai înțeles?

— Sigur, spune tata. Bineînțeles.

— Și stai jos, ce naiba! Ca să nu fii văzut de pe drum.

O clipă mai târziu îl aud cum înjură cu voce tare, în timp ce câinele latră ca un nebun.

— Erik, ascultă-mă cu atenție.

Tata s-a întors și s-a ghemuit lângă mine. Pare că și-a mai revenit.

— Curând vor sosi cei de la ambulanță și poliția. Să nu le spui nimic despre bărbatul ăla când te întreabă ce s-a întâmplat. Niciun cuvânt. Uită de el, pretinde că n-a existat niciodată.

— D… Dar…

— Ușurel.

Tata mă ia de mână.

— Krister și cu mine ne ocupăm de tot. Stai nemișcat până la sosirea echipajelor de urgență, iar noi rezolvăm restul. Ați distrus o mașină, dar nu ați lovit pe nimeni, bine?

71.

MATS

S-au scurs câteva minute de când am sunat la Urgență, dar acum aud în sfârșit un vehicul apropiindu-se. Sirenele nu sunt pornite, dar îmi dau seama după sunetul motorului că nu e o mașină obișnuită. Poate că pompierii reușesc să ajungă înaintea ambulanței, pentru că stația de pompieri e la doar câteva sute de metri distanță.

— Amintește-ți ce am stabilit, spun eu și îi strâng mâna lui Erik. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu spui nimic despre faptul că eu și Krister am fost aici.

Fiul meu pare îngrozit. Mă strânge tare de degete și eu nu vreau să-l las singur, tot corpul meu strigă nu, însă două faruri ascuțite de mașină se apropie și trebuie să mă îndepărtez de ele până nu e prea târziu.

— Ne vedem în curând, dragule… La spital. Sunt sigur că o să-ți dea niște calmante pentru umăr.

Aproape că sunt nevoit să-mi smulg mâna din strânsoarea lui. Mă arunc în iarba înaltă și apoi încep să mă târăsc spre desișul lung și îngust care se întinde dincolo de terenul de fotbal improvizat.

— Tată! Tată, unde te duci?

Strigătul lui Erik îmi sfâșie inima, dar strâng din dinți până când simt gustul sângelui în gură și continui să înaintez, rugându-mă în sinea mea ca fiul meu să-și țină gura.

Târâtul pe coate și genunchi. Nu m-am gândit niciodată că acest tip de exercițiu ar putea fi util în viața civilă. Și nu-mi amintesc să fi fost atât de greu. Pietricele și bețe ascuțite îmi zgârie antebrațele goale, genunchii mi se tot lovesc de chestii tari – rădăcini proeminente și Dumnezeu mai știe ce. Dar nu mă pot opri, nu mă pot opri. Trebuie să merg mai departe. Trebuie să merg înainte.

Îndrăznesc să mă opresc doar când între mine și locul accidentului se interpun câteva rânduri de copaci. Mă ridic în șezut, mă întorc și simt o oarecare ușurare. Erik și William primesc acum îngrijiri medicale. Două siluete în haine galben fosforescent se mișcă pricepute în jurul mașinii.

Așa, mașina. La început am văzut doar o decapotabilă distrusă. Apoi, în timp ce stăteam acolo cu Erik, mi-am dat seama că era BMW-ul proaspăt recondiționat al lui Leif Olsson. E de la jumătatea anilor 1980, deci nu are airbag. Are însă, bineînțeles, centuri de siguranță – pe care băieții se pare că nu le-au folosit.

Nu pot pricepe cum au ajuns Erik și William în bijuteria lui Leif. Adică pricep că trebuie să o fi văzut la Hampus acasă și că, la un moment dat în timpul serii, au decis să o încerce. Dar cum naiba au putut să fie atât de idioți, încât să iasă cu ea pe stradă? Și de ce nu i-a oprit nimeni? Erau toți beți criță la petrecerea aia? Erik cu siguranță nu părea mangă. Poate că era puțin buimac, dar probabil din cauza șocului. În ceea ce-l privește pe William, situația e neclară. Să fi băut atât de mult, încât și-a pierdut cunoștința? Sau o fi ajuns în starea asta după vreo lovitură la cap în momentul accidentului?

O creangă trosnește mai încolo și tresar, încercând să nu mă gândesc la ce ar putea însemna asta. Nu vreau să știu dacă Krister mai e încă acolo. Dacă mă gândesc mai bine, nu vreau să-l mai văd niciodată.

Acum conștientizez ce am făcut. Ce facem în acest moment. Revelația mă face să dau tot aerul afară din piept și apoi să mă chinui să respir. Mă răsucesc pe spate și stau întins acolo o vreme, încercând să întrezăresc cerul prin frunzișul des.

Poate că sunt în căutarea unei raze de lumină, a unui fel de speranță.

Ce nebunie! Totul e aiuritor, n-are cum să funcționeze. Cum o să mai putem vreodată să privim pe cineva în ochi? Va trebui să-i mințim pe toți cunoscuții? Pentru tot restul vieții noastre?

Mă forțez să mă ridic în picioare ca să mă afund mai tare printre copaci. Mă îndepărtez de pistele de biciclete și de șosele și mă îndrept spre pista de antrenament a hipodromului Jägersro. În timpul zilei, acolo e plin de călăreți, dar la ora asta nu se vede nici țipenie de om.

Desișul pare să devină din ce în ce mai încâlcit. Un crac al pantalonului mi se agață într-un tufiș plin de spini și e cât pe ce să cad, dar rămân pe picioare și continui tot înainte. Când începe să-mi sune mobilul, aproape că fac infarct. Sună o veșnicie până când, în sfârșit, reușesc să-l scot din buzunar și să-l pun pe silențios. Numele Annikăi strălucește alb pe ecranul negru. Închid telefonul pentru orice eventualitate – în caz că cineva ar dori să-mi ia urma. Dar de ce ar vrea cineva să facă așa ceva?

Nisipul de pe pista de antrenament e moale. Merg pe drumul larg, bine bătut, și ajung la tunelul destinat echipajelor de echitație care vin dinspre fermele aflate la est de pistă. Odată ajuns de cealaltă parte a străzii Elisedalsvägen, urmez pârâul în direcția mlaștinii, înaintând bine ascuns de copacii înalți.

Intersecția de lângă biserică e larg deschisă din toate direcțiile. Parcă e o arenă luminată, iar eu voi fi nevoit să o traversez. Mă ghemuiesc în spatele unui trunchi de copac și privesc în față. În stânga văd lumini alb-albastre intermitente, dar nu am de ales. Merg mai departe și o iau pe drum. Apoi, reticent, încetinesc pasul, nu vreau să atrag atenția.

Când vegetația se îndesește, o zbughesc la fugă. Primăvara a fost secetoasă, așa că pământul nu e moale, dar dau peste destule tufe și gropi. De câteva ori sunt cât pe ce să cad cu capul în tufișuri, dar reușesc să-mi păstrez echilibrul și nu mă opresc până când ajung la marginea apei.

Gândurile mi se învârt ca într-un vortex, arând prin creier cu o viteză nebună. Ar trebui oare să mai merg puțin? Ar trebui să aleg un loc ceva mai depărtat de zona de plimbare? Într-un moment de luciditate, răspunsul

devine clar: nu. Tot ce trebuie să fac e să plec cât mai repede de-aici.

Smulg din buzunar telefonul mobil al bărbatului și îl arunc direct în apa neagră. Pleoscăitul e urmat de țipătul speriat al unei păsări care probabil că e cuibărită undeva în stufăriș. Apoi se așterne liniștea.

NUNTA

72.

ANNIKA

În parcul întunecat răsună strigăte și țipete, ricoșând printre copaci ca niște lilieci speriați. Printre toate vocile dezlănțuite, cea a lui Nike iese cel mai tare în evidență. Pare că se află de cealaltă parte a mulțimii, așadar, nu o pot vedea și nu pot desluși ce anume spune, dar îi aud disperarea.

Cineva mă îmbrâncește tare din spate și mă clatin. Mats trebuie să fi traversat gazonul și acum trece pe lângă mine fără să spună nimic. Își aruncă fracul și aleargă tot înainte. Mă iau după fostul meu soț, dar mi-e greu să țin pasul cu el. E neașteptat de rapid pentru un bărbat care se apropie de șaizeci de ani, ieșit din formă și puțin cherchelit.

Curând ne oprim brusc. Ne aflăm pe o cărare îngustă care coboară spre mare, iar în dreapta noastră se cască o pantă abruptă cu iarbă.

— Nu! strigă Mats de pe buza prăpastiei. Of, nu!

În urletul lui aud un ecou a ceva ce am mai trăit. Picioarele parcă mi-au prins rădăcini în pământ și mă uit la cămașa albă de pe spatele lui Mats. Vocile din jurul nostru devin din ce în ce mai isterice. Mă forțez să mă dau în lături, mă uit peste marginea pantei și mi se taie respirația.

La trei metri sub noi, acolo unde panta se transformă în teren plat, zace Erik. A căzut din scaunul cu rotile și un braț îi e îndoit într-un unghi ciudat. Hampus, Krister și Sanja se află la mică distanță și o privesc pe Nike cum îi apasă, ritmic, pieptul cu palmele. Știu că ar trebui să spun ceva, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Când Mats plonjează în josul pantei, îl urmez din inerție.

— Of, Doamne! strigă el, lăsându-se în genunchi lângă Erik. Ce s-a întâmplat?

Hampus face un pas în direcția noastră.

— Sanja l-a găsit aici, spune el, dar nimeni nu pare să fi văzut ce s-a întâmplat.

Nike continuă încercările insistente de resuscitare, în timp ce lacrimile îi curg pe obrajii palizi. Mi-e și frig, și rău în același timp. Vreau să mă arunc peste Erik și să-l trag în scaunul cu rotile, vreau să-i strig să nu se mai prostească, dar nu reușesc.

— Erik, geme Mats. Haide! Respiră!

I se alătură și Krister.

— Ambulanța e pe drum.

Își scoate mobilul din buzunarul pantalonilor și se uită la ecran.

— La dracu', ce mult durează!

Mă las jos. Cu o mână o iau pe a lui Erik, cu cealaltă îi mângâi încet fracul. În depărtare se aude încă bubuitul ritmat al muzicii din sala de petrecere.

— La naiba!

Din vacarm se desprinde o voce puternică de bărbat, iar dinspre panta din spatele meu se aud bușituri violente. În clipa următoare, William se ghemuiește lângă Nike.

— *Shit! Shit! Shit!*

Își trece degetele prin părul negru. Freza, de obicei impecabilă, e acum răvășită, părul căzându-i pe față în șuvițe.

— Ce s-a întâmplat? întreabă și vocea i se frânge. Ce naiba s-a întâmplat?

Mă uit la William care continuă să vorbească cu Nike. Îl văd cum se ridică în picioare cu mobilul în mână și cum se grăbește apoi către ceilalți trei.

— Știți ceva? strigă el. Ați văzut ce s-a întâmplat?

Atunci se produce declicul. Ca atunci când o sfoară este întinsă prea mult și se rupe. Un răcnet puternic îmi bubuie în cap, din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trece. Nu mai aud ce spun ceilalți, îi văd doar cum vorbesc în continuare.

Zgomotul se amestecă cu suspinele înecate ale lui Mats. Mă sprijin de scaunul cu rotile răsturnat și reușesc să mă ridic în picioare, apoi mă concentrez asupra micului grup de patru persoane care se află la mică distanță.

— Te-am văzut! spun eu, bătându-l cu pumnii în piept pe William. Tu ești făptașul. Din nou! urlu eu cât pot de tare. Tu l-ai omorât! Tu mi-ai omorât fiul!

73.

EMILY

— Doriți ceva de băut?

Polițistul înalt în uniformă m-a dat pe mâna unei colege, o tânără în haine civile cu părul blond împletit într-o coadă groasă. Ne aflăm într-o cameră mică din spatele barului, un fel de birou. Femeia, Jessika, cu două nume de familie pe care le-am uitat deja, studiază lista noastră de invitați.

— Niște apă, poate?

Lunganul nu se dă bătut. Se uită la mine cu o expresie care pare a fi un amestec de senzaționalism și milă. Nu vreau apă. Tot ce vreau e ca William să fie aici. Vreau să mă țină în brațe și să-mi spună că totul va fi bine.

— Unde este soțul meu?

Soțul meu. Expresia nu-mi e familiară, dar sună bine.

Femeia cu împletitură își ridică privirea din hârtii.

— Probabil că este în sala de mese. Le-am cerut tuturor invitaților să se adune acolo.

Un cor înăbușit de voci se aude în depărtare. Plânsete și strigăte se estompează din când în când, transformându-se într-un murmur.

— Puteți să-l chemați?

Lacrimile îmi ard în spatele pleoapelor, iar femeia din fața mea devine neclară.

— Audiem persoanele una câte una, explică ea. Lui William îi vine rândul imediat.

— Auzi… Jessika.

Un polițist în uniformă își bagă capul pe ușă.

— E un tip care spune că e musai să plece acasă.

— Trebuie să rămână, spune ea. Ieșirea este blocată. Nimeni nu are voie să plece de la castel până când nu vorbim cu ei.

— Ce să-i spun? E nebun de legat… Perorează despre viața privată și drepturile omului.

Polițista ridică din umeri.

— Spune-i că, dacă pleacă, îngreunează ancheta. Precizează-i că ar putea fi amendat sau închis.

Bărbatul în uniformă rânjește și iese pe ușă. În același timp, se întoarce lunganul. Pune un pahar cu apă pe masa din fața mea și apoi se așază pe scaunul de lângă colega sa.

— Așadar.

Femeia cu împletitură pune jos lista, scoate un mobil și îl pornește înainte să-l așeze pe masă.

— Audierea martorului Emily Brandt.

— Nihizén, o corectez.

Ridică din sprâncene, dar continuă.

— Emily Nihizén. În sală se află și Jessika Borneklint Fager și Mohamad Karim. Ora este 2.10.

Se uită la mine și continuă:

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Și înțeleg dacă discuția de față este dificilă pentru dumneavoastră. Dar trebuie să vorbim cu toată lumea.

Dau din cap, fără să-mi pot opri lacrimile.

— D… dar…

Închid ochii, respir și îi deschid din nou.

— Doar nu credeți că… Cu siguranță a fost un accident, nu-i așa?

— Exact asta încercăm să aflăm, spune polițista, al cărei nume se pare că este Borneklint Fager. Când l-ați văzut ultima oară în viață pe fratele dumneavoastră?

Ultima oară în viață.

— Eu…

Vocea îmi tremură.

— Nu știu.

Pe vremuri îl admiram pe fratele meu mai mare. Era idolul meu. Zilele în care reușeam să fiu în aceeași încăpere cu Erik și prietenii lui erau zilele mele norocoase. Serile în care Erik îmi citea o poveste înainte de culcare erau cele mai frumoase. L-am idolatrizat mulți ani, din momentul în care am conștientizat existența lui până când… Ei bine, până când?

Fratele meu a avut mai multe fețe. Fotbalistul transpirat și ambițios. Proaspătul absolvent pe un pat de spital la secția de ortopedie. Adultul într-un scaun cu rotile. Jurnalistul care a întrerupt orice legătură când William a revenit în viața mea.

Un fior îmi străbate coloana vertebrală, făcându-mă să tremur.

— Gândiți-vă bine, spune Borneklint Fager. E important.

Înlocuiesc imaginile vechi cu Erik cu altele noi, proaspete, de azi. Fața lui întoarsă într-o parte când William și cu mine ne aflam în fața pastorului, explicația ciudată a motivului pentru care nu voia să rămână peste noapte.

— A spus că se duce acasă, șoptesc.

— Acasă? Dar nu au toți invitații camere rezervate aici, la castel? întreabă ea.

— Nu toți, dar majoritatea. Și Erik avea una, bineînțeles, dar nu voia să doarmă aici. A menționat faptul că nu era obișnuit să socializeze.

În timpul conversației, lunganul tastează la un laptop. Degetele îi sunt și ele lungi, dansează pe taste. E fascinant cât de repede scrie.

— Bine, spune Borneklint Fager. La ce oră a fost asta?

— Habar n-am.

Polițistul se oprește din tastat. Simt cum se uită la mine și cum își mută privirea de la laptop la colega sa de pe scaunul alăturat.

— Azi n-am avut ceas la mine. Nici mobil.

— Măcar aproximativ, insistă ea. A fost înainte sau după ce s-a servit tortul?

— După.

Mă uit în jos, în poală, și îmi dau seama că mâinile mi se odihnesc pe partea de jos a pântecului. Ca și cum aș încerca automat să-l protejez pe cel care crește înăuntru.

— Pe la unsprezece, poate. Sau unsprezece și jumătate. Nu… nu știu exact.

— Și următoarea dată când l-ați văzut.

Jessika Borneklint Fager lasă cuvintele să atârne în aer între noi, iar eu trebuie să mă las pe spate ca să reușesc să-mi ridic capul.

— Era mort.

74.

MATS

— Nu înțeleg…

Isobel nu se poate opri din plâns. Rimelul i-a trasat linii negre pe obraji și îi curge nasul.

— Cum…?

Clatină din cap.

— Nu pot…

Mi se prăbușește în brațe, plângând în hohote. O mângâi pe spate, încercând să găsesc cuvintele potrivite, dar nu știu ce aș putea să spun. Erik e mort și nu din cauza vreunui accident. Sunt sigur de asta. Dacă o roată ar fi căzut din întâmplare de pe potecă, scaunul nu s-ar fi rostogolit până jos, ci doar s-ar fi răsturnat. În acest caz, tufișurile și iarba înaltă ar fi amortizat căderea. Cineva probabil că l-a împins peste buza pantei.

Isobel se culcușește și mai tare în brațele mele, iar eu îmi îngrop nasul în părul ei negru și mulțumesc în gând providenței care a făcut în așa fel încât noi să ne găsim unul pe celălalt. Din moment ce Dumnezeu pare să mă fi abandonat, aleg să-i mulțumesc soacrei mele, Rosita.

Annika m-a dat afară imediat ce i-am spus că vreau să divorțez. Rosita, casiera mea de încredere, pricepută la toate, mi-a oferit imediat apartamentul fiicei sale, Isobel, care se afla într-o călătorie lungă în America de Sud și care urma să se întoarcă în Suedia abia primăvara următoare. Am îndesat câteva haine într-una dintre genților vechi de sport ale lui Erik și am luat autobuzul până la apartamentul cu două camere, dărăpănat, de pe Nobelvägen. Curând după aceea, Annika s-a răzgândit și mi-a cerut să mă întorc acasă. Asta ieșea din discuție.

În afară de faptul că mă mustra puțin conștiința din cauza copiilor, m-am simțit tare bine la început în apartamentul lui Isobel. Era minunat să mă întorc acasă de la serviciu și să fiu întâmpinat de liniște. Emily venea pe-acolo o dată la două săptămâni, dar nu-mi dădea nici liste cu tot felul de lucruri de făcut și nu-mi ținea nici monologuri despre accident. Parcă trăiam într-un vis. Dar visul a durat până când realitatea m-a prins din urmă. Annika era doar una dintre problemele mele, iar toate celelalte – care erau de fapt mult mai mari – erau încă acolo.

Alinând-o pe Isobel, îmi țin la distanță propria-mi disperare, dar, în timp ce o mângâi încet pe spate, încerc să-mi adun gândurile. Ceea ce s-a întâmplat e teribil, dar nu de neînțeles pentru cineva care cunoaște contextul. Erik era tulburat și părea hotărât să ne dezvăluie secretul. Oare Krister era conștient de asta? Oare Erik vorbise cu cineva – și, dacă da, cu

cine? Răspunsul e evident: William e prima persoană cu care Erik ar fi vorbit. William a fost implicat în accident, dar nu știa tot ce se petrecuse în noaptea respectivă. Nu vreau să cred că ginerele meu are ceva de-a face cu moartea lui Erik, dar în momentul ăsta nu am încredere în nimeni.

Sala mare de mese a castelului e plină de invitați la nuntă. Clanul Nihizén ocupă un colț al sălii, dar Krister nu poate sta locului. Se plimbă de colo-colo, vorbind cu voce tare cu oricine îi iese în cale, folosind cuvinte precum „scandal” și „dezastru”. Poate că ăsta e felul lui de a îndrepta atenția în altă parte?

William stă jos între Gittan și un văr care i-a fost cavaler de onoare. Vorbesc pe ton scăzut și toți trei par tulburați, dar asta nu înseamnă că William e nevinovat.

Fariba s-a așezat lângă Annika. Ce bine că s-a găsit altcineva care să o compătimească! Annika a făcut o criză de nervi totală în parc, lovindu-l pe William și urlând că este un criminal. Cred că sunt foarte puțini oameni în sala asta care mai îndrăznesc să se apropie de ea.

— Auziți, ce naiba se petrece? nu se lasă scriitorul ăla țâfnos, Karl Forselius.

Cu puțin timp în urmă vocifera despre detenția ilegală, iar tânărul ofițer de poliție se pare că n-a reușit să-l calmeze.

— Cât au de gând să ne țină în loc? Dacă ne interoghează pe toți, stăm aici până mâine-dimineață.

Cissi se ridică în picioare. Încearcă să-l tragă pe Forselius spre una dintre mese, dar el se smucește.

— Trebuie să ies! strigă. Ce naiba, nu mai pot să stau aici.

William se ridică și face câțiva pași rapizi spre prietenul său.

— Karl. Adună-te, ce naiba! Oricum nu aveai de gând să pleci acasă până mâine. Fratele lui Emily e mort și măcar atât putem face, să ajutăm poliția.

Cei din apropiere murmură aprobator.

— Pot să mă așez aici?

Nike stă în fața noastră. Are ochii umflați și roșii.

— Sigur, spun eu, făcând semn cu capul spre scaunul liber de lângă mine. Ia loc.

Se trânțește, ia un șervețel din geantă și își suflă nasul.

— Îmi cer scuze… spune apoi. Cum vă simțiți?

— Încerc să nu simt prea multe, răspund sincer. Dar tu?

Întrebarea o termină pe Nike, care acum plânge cu sughițuri. Ar trebui s-o îmbrățișez, dar nu vreau să-i dau drumul lui Isobel, așa că o mângâi doar stângace pe braț.

— Eu am fost de vină, suspină ea. E vina mea! E numai vina mea.

— Vina ta? întreb eu, uitându-mă la ea. De ce să fie vina ta?

— Pentru că…

Oftează și continuă:

— Pentru că eu am fost cea care l-a convins pe Erik să vină aici. El chiar nu voia, iar eu…

Își ascunde fața în mâini, îngrijorată.

— Eu… n-ar fi trebuit să-l bat la cap.

— Nu mai gândi așa, bâigui eu și o mângâi din nou pe braț. Am fost mulți cei care l-au bătut la cap.

Îmi vine în minte conversația telefonică din această dimineață. Erik m-a implorat să nu fie nevoit să vină, iar eu l-am obligat să continue drumul. Îmi întorc privirea spre panourile mari de sticlă. Afară e întuneric, dar, în partea de jos a parcului, se întrevede o strălucire slabă, care trebuie că vine de la farurile poliției.

— Eu…

Nike și-a luat mâinile de pe față și ridică din nou șervețelul.

— Nu știu care era treaba.

Își suflă din nou nasul și mototolește apoi hârtia făcând din ea o minge.

— Dar azi a fost chiar de nerecunoscut. Adică, întotdeauna a avut *ups and downs*[{54}], dar azi a fost altceva. Era…

Face o pauză. Cumva cu mai multă disperare în glas, spune:

— A spus c-a stat treaz toată noaptea să scrie. Poate că era doar obosit?

— Poate, spun eu.

— Nu reușesc să înțeleg, continuă ea. Eram gata de plecare. Stătea în curte și vorbea cu William și…

Fac o mișcare bruscă.

— Ce-ai spus?

Ea clipește de câteva ori.

— Vorbea cu William. El…

— Când a fost asta? o întrerup. S-a întors Erik după aceea?

Continui să o interoghez pe Nike până când situația îmi devine destul de

clară, apoi mă uit în ochii ei și îi spun cât se poate de calm:

— Promite-mi că vei spune asta poliției. Ar putea fi important.

75.

EMILY

Când William iese în sfârșit din sala de interogatoriu, totul se prăbușește. Mă împiedic pe podeaua din sală și îi cad în brațe.

— Draga mea, murmură William, în părul meu. Sărăcuța de tine! Cum reziști?

Am gâtul plin de lacrimi și de muci, dar răspunsul se blochează pe drum nu doar din cauza asta. Gândurile mi se învârt în cap. Se rotesc cu o viteză din ce în ce mai mare, aruncate ca niște haine într-un uscător de rufe, ciocnindu-se unele de altele.

— Nu știu, bocesc eu în stofa fracului. Erik… rostesc eu și izbucnesc în plâns. Erik…

Înghit în sec, apoi adaug:

— E mort!

William mă strânge mai aproape de el.

— Știu. E ireal. Nu pricep nimic.

Erik. Numele lui îmi răsună în minte, un ton persistent și clar. Nu eram apropiați, dar eram frați și am copilărit împreună. Acum am rămas singură cu mama și tata. E groaznic de trist.

Cine știe, poate că s-ar fi înmuiat când ar fi aflat că urma să devină unchi. Poate că un zâmbet știrb de copil l-ar fi dat gata. Poate că ar fi putut chiar să-l accepte pe tatăl copilului. Dar nu vom ști niciodată răspunsul la întrebarea asta: cum de s-a putut ajunge aici?

— Vino.

William mă conduce spre cea mai îndepărtată canapea din hol.

— Stai aici, îți aduc ceva de băut înainte să urcăm în cameră. Ce dorești? Un ceai? Apă? Whisky?

Clatin din cap. Nu vreau nimic. Nu-mi trebuie nimic. Vreau doar ca acest coșmar să se termine odată.

Se întoarce grăbit în sala de mese și eu închid ochii, vrând să blochez totul și pe toată lumea, însă nu reușesc să mă opun valului de voci și

imagini care mă invadează. Pe retină mi se perindă scene din ziua precedentă, iar în minte îmi răsună crâmpeie de conversații. Nu-mi dau pace nici măcar o secundă, se succedă ca niște cadre mișcate de film, nesincronizate cu sunetul.

Când l-am abordat în parc, William a refuzat la început să-mi spună ce vorbise cu Krister.

— Te rog, Emily.

Avea privirea goală.

— Nu putem vorbi despre asta mâine? Când ajungem acasă?

L-am tras atunci mai adânc printre copaci.

— Știi, i-am spus, nu-mi prea pasă despre ce e vorba. Dar o să fiu foarte dezamăgită dacă nu-mi spui care-i treaba. Ne-am făcut jurăminte unul altuia astăzi. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Doar atunci – după ce m-am jurat pe onoarea și conștiința mea că nu voi da mai departe informația – a început să vorbească.

Krister a negat inițial că ar mai fi ceva de spus despre accident. Dar a cedat când William i-a spus răspicat că adevărul va ieși la iveală, că altfel se va duce la Erik ca să capete răspunsuri. Fuseseră întrerupți de mai multe ori și nu avuseseră timp să termine de vorbit înainte de cină. De aceea William l-a târât pe Krister afară taman când se servea felul principal la masă. Era șocat și voia să afle mai multe.

— Înțelegi?

William s-a uitat la mine cu o privire agonizantă.

— Am lovit și am omorât pe cineva… o persoană în carne și oase. Iar ei, în loc să contacteze poliția, au mușamalizat totul și au ascuns cadavrul. Ca într-un film cumplit de groază.

— Cum adică? Cine a ascuns cadavrul?

Am tresărit. Poate pentru că tocmai rostisem niște cuvinte care îmi erau atât de străine. Sau poate pentru că stătusem prea mult timp afară cu umerii goi.

— Tu erai inconștient și Erik era paralizat. Zăceați amândoi acolo.

— Tata și Mats, a spus William cu voce joasă. Au îngropat cadavrul undeva lângă Häckeberga.

Mi s-a tăiat respirația.

— Tata? Tatăl *meu?*

M-au lăsat picioarele și-a trebuit să mă prind de brațul lui William ca să

nu cad.

— Și Erik a știut asta de la bun început?

— Se pare că da, a oftat el. E de-a dreptul morbid. Tata spune că au făcut-o pentru binele nostru. Ca să nu facem pușcărie.

— Dar tu ai făcut pușcărie, i-am reamintit. Ai fost închis.

— Da, dar numai pentru trei luni.

— Și-acum ce urmează? am întrebat, dându-i drumul la braț. Ce-o să faci acum? Și *noi* ce-o să ne facem?

Și-a trecut mâna prin păr și s-a plimbat de colo-colo prin iarbă ca un animal în cușcă.

— Nimic, cred. Tata spune că el, Mats, Erik și eu suntem singurii care știm toată povestea. Acum o știi și tu.

A zâmbit trist.

— Cred că trebuie doar să nu spui nimănui nimic.

Am tremurat din nou, încercând să înțeleg ceea ce tocmai aflasem. Nu reușeam să înțeleg. Tata. Tatăl meu cel bun. Să fi îngropat un cadavru? Ce gând bizar, complet nebunesc! Mi-a pătruns în corp și nu voiam decât să plec de-acolo și să-i cert de mama focului, pe toți. Dar promisiunea e sfântă. Mi-am frecat mâinile peste brațele cu pielea ca de găină, încercând să mă încălzesc.

— Cine era?

William s-a încruntat.

— Cum adică cine?

— Cine era victima? Cel pe care l-ați lovit?

— Un bărbat în vârstă.

William privea în jos, în pământ.

— Nu sunt sută la sută sigur, dar, la vreo două săptămâni după accident, tata a spus c-a citit în ziar despre un bătrân din Klågerup care locuia singur și care fusese dat dispărut. Se pare că cineva de la clinică a alertat autoritățile când bărbatul nu s-a prezentat la o programare, și în zonă s-au organizat ceva căutări. Tata crede că e posibil să fi luat autobuzul în direcția greșită și să fi ajuns în Husie.

— Dumnezeule! am spus, nereușind să-mi stăpânesc furia. Cum au putut să tăinuiască totul când știau că cineva îl căuta? Poate avea copii? Sau alte rude?

— Șșșș. Vorbește mai încet.

William s-a uitat repede împrejur.

— Ascultă-mă. Nu eu l-am îngropat. Și se pare că n-avea nicio rudă.

— Posibil, l-am întrerupt, dar ei n-au aflat asta decât după ce faptul fusese consumat.

— Ai dreptate.

William m-a tras mai aproape de el, încercând să-mi cuprindă brațele reci sub partea din față a fracului, dar fără să reușească prea bine.

— Și se poate spune că au avut noroc, pentru că, din câte știu, cazul a fost clasat.

Mi-a căutat ochii și m-a pironit cu privirea.

— Crezi că ar trebui să mă autodenunț la poliție?

Vedeam prea bine că William suferea, că era sfâșiat între dorința de a face ceea ce trebuie și teama de a nu pierde totul. N-a spus-o cu voce tare, dar mi-am dat seama că, în afară de amenințarea de a ajunge la închisoare și de a fi nevoit să divorțeze de mine, se gândea la reputația sa, la companie și la iminenta listare la bursă.

— Nu știu, am spus în cele din urmă. Dar repet, tu habar n-ai avut și ai ispășit deja o pedeapsă. De ce ar trebui ca decizia lor idioată să-ți distrugă complet viața?

Un gând scurt legat de copilul nostru mi-a fulgerat prin minte. Urma să devenim părinți, iar părinții noștri urmau să devină bunici. L-am privit pe William și am gândit cu voce tare:

— Probabil că de data asta ai primi o pedeapsă mai lungă cu închisoarea. Tata și Krister ar fi și ei sigur închiși. Posibil chiar și Erik. Și a trecut totuși atât de mult timp de-atunci. Poate că e mai bine să continuăm să ne prefacem că treaba asta nu s-a întâmplat?

76.

ANNIKA

— Urmează Annika Brandt.

Cineva m-a înfășurat într-o pătură groasă și totuși sunt înghețată până la oase. Pe masă se află o cană cu ciocolată caldă și mi se face greață numai

când simt mirosul, care îmi trezește amintiri de la turele groaznice de schi fond de la Karlslund[{55}]. Transpirată, mahmură și cu un termos care curgea în rucsac.

Mă ridic în grabă, calc pe pătură și aproape că mă prăbușesc în brațele tânărului polițist. Îmi amintește puțin de Massoud, așa cum arăta când ne-am întâlnit prima oară. Era pe vremea când băieții jucau fotbal la grupa de copii, acum mai bine de douăzeci de ani. Tricourile le erau atât de mari, încât le acopereau pantalonii scurți și arătau ca niște rochii. Erik, Ibbe, William, Robin, Hampus. Băieții noștri.

Întotdeauna puțin transpirați, cu picioare iuți și bucurie în priviri.

Unul dintre ei nu mai este în viață.

Îi urmez pe polițiști într-o sală mică din spatele barului. O femeie cu coadă, dar fără uniformă, care este deja acolo, se ridică și-mi întinde mâna.

— Jessika Borneklint Fager, anchetatoare.

Ne așezăm. Mă uit la coada groasă, în timp ce femeia pune un mobil pe masa dintre noi. Numele Borneklint e aproape din aceeași categorie cu numele Nihizén. Krister mi-a spus odată că și-a schimbat numele de familie când și-a înregistrat prima firmă. I s-a părut că Nilsson era prea comun și a vrut un nume cu clasă, care să iasă în evidență. A ratat partea de clasă, dar trebuie să recunoaștem că iese în evidență.

— Cu siguranță situația este foarte dificilă pentru dumneavoastră.

Vocea anchetatoarei mă readuce în prezent și îmi dau seama că mintea mea divaghează în permanență. Cred că e o chestiune de autoconservare.

— Dar dorim să vorbim cu toată lumea cât mai curând posibil. Sunt sigură că înțelegeți, continuă ea.

— Deci n-a mărturisit, spun eu, uitându-mă la femeia blondă. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost în libertate.

— Cine?

Jessika Borneklint Fager se încruntă.

— Cine ce să mărturisească?

— Crima, răspund eu. William Nihizén e făptașul. Nu-l puteți lăsa din nou să scape. Este…

— Stați puțin.

Anchetatoarea ridică o mână.

— Aveți vreo dovadă că e vorba despre o crimă?

— Nu l-am văzut comițând crima, dar eram la fereastră și l-am văzut

urcând în fugă dinspre parc chiar înainte ca Erik să fie găsit. Sunt absolut sigură că el e făptașul. Și nu e prima dată când William încearcă să-mi ucidă fiul.

— De ce ar fi vrut să facă asta? întreabă Borneklint Fager.

— Asta trebuie să-l întrebați pe William. Eu n-am nici cea mai vagă idee de ce. Dar sigur el e făptașul.

— Ați menționat că nu e prima dată…

Tânăra sosie a lui Massoud își ridică privirea de la laptop.

— Vă referiți la accidentul de mașină?

Încuviințez din cap. Deci, s-au documentat despre William Nihizén și au văzut ce fel de persoană este.

— Ați observat ceva deosebit la Erik în timpul serii? întreabă Borneklint Fager, clarificând în același timp: Ceva în comportamentul său în dispoziția lui care să se abată de la normal?

— Nu.

Încerc să mă gândesc și ajung repede la concluzia că Erik a fost la fel de distant și introvertit ca în ultimii opt ani. Accidentul l-a schimbat, ceea ce este, desigur, de înțeles. Depresia recurentă m-a îngrijorat, dar el n-a vrut niciun ajutor, cel puțin nu de la mine. Mats este cel care, de bine, de rău, a dus tot greul.

— S-a comportat ca de obicei, spun, adăugând după o jumătate de secundă: Așa cum *se comporta de obicei.*

Simt un laț care mă strânge la baza gâtului. Mă uit la persoanele care stau vizavi de mine și mă forțez să continui:

— Știți cumva ce s-a întâmplat? Care este…

Cuvintele mi se blochează pe limbă, dar în cele din urmă reușesc să le rostesc:

— Cauza morții.

Anchetatoarea clatină din cap.

— Nu încă. Dar, având în vedere circumstanțele, ar trebui ca în câteva zile să avem raportul medicului legist.

— Doar nu credeți că e vorba despre sinucidere, nu-i așa? Adică de ce ar alege Erik să se sinucidă la nunta surorii sale? Erik își iubea sora.

Jessika Borneklint Fager își înclină capul.

— Chiar așa să fi fost?

Limba mă gâdilă din nou și un val de căldură îmi străbate corpul.

— Scuzați-mă.

Vocea îmi e ciudat de subțire și aud cum mă bâlbâi.

— Ce insinuați?

Femeia blondă ridică niște hârtii, se uită în jos și apoi din nou la mine.

— Am înțeles că Erik și Emily nu erau foarte apropiați. Și că relația lor s-a rupt definitiv atunci când Emily și William au devenit un cuplu.

— Asta… nu este adevărat, șoptesc eu. Cine v-a spus așa ceva?

— Nu putem dezvălui această informație, zice anchetatoarea și se lasă pe spate în scaun. Dar să înțeleg că dumneavoastră sunteți de altă părere?

— Copiii mei au avut întotdeauna o relație bună.

Mă îndrept de spate și îmi regăsesc vocea obișnuită.

— Sau… Bineînțeles că se ciondăneau uneori când erau mici, așa cum fac de obicei frații între ei. Apoi Erik s-a mutat la Göteborg pe când Emily era încă la liceu. Așa că normal că s-au îndepărtat. Au trăit vieți complet diferite. Dar nu s-au certat.

— Care a fost atitudinea lui Erik față de căsătorie? întreabă Borneklint Fager. Am înțeles că familia dumneavoastră a fost cândva apropiată de familia Nihizén, dar că, după accident, nu ați mai socializat.

— Și ce ar fi ciudat în legătură cu asta?

Observ cum o mică picătură de salivă îmi curge din gură și aterizează pe masă, lângă mobil.

— Nu v-ați îndepărta și dumneavoastră de o familie al cărei fiu a încercat să vă ucidă unul dintre copii?

— Poate, răspunde Borneklint Fager. Dar este adevărat că lui Erik nu i-a convenit partenerul pe care și l-a ales sora lui?

— N-am vorbit niciodată despre asta.

— Și care este atitudinea dumneavoastră față de căsătoria lui Emily cu William Nihizén?

Îmi ridic privirea, respirând cu greutate.

— Nu-mi place. Dar Emily este adultă și alege singură.

Anchetatoarea încuviințează din cap.

— Cum ați descrie relația dumneavoastră cu Erik? Țineați des legătura?

Simt din nou senzația de sugrumare.

— Avem o relație bună, spun eu. *Aveam* o relație bună. Nu perfectă, dar bună.

Întâlnesc privirea polițistei și adaug:

— Nu eram certați, dacă la asta vă referiți.

— Unde v-ați aflat după cină și până în momentul în care a fost găsit Erik? mă întreabă Borneklint Fager.

Am văzut destule filme polițiste ca să înțeleg unde bate. Și probabil că este o întrebare de rutină. Cu toate astea, clocotesc pe dinăuntru. Cu siguranță n-au cum să creadă că mi-aș ucide propriul fiu? Închid ochii și număr încet până la zece înainte de a le relata totul destul de detaliat. Chiar când să ajung la sfârșit, încă ceva îmi vine în minte.

— Apropo, i-am auzit pe William și pe tatăl său certându-se. Era destul de devreme. S-ar putea să fie irelevant, dar nu se știe niciodată…

— Ați auzit despre ce se certau? mă întreabă anchetatoarea.

— Nu, îi răspund, dar William era foarte supărat.

77.

EMILY

— Draga mea…

Perna de pe canapea se lasă când Cissi se așază lângă mine.

— Aici erai? Unde-i William?

Deschid ochii cu reticență. Prietena mea pare obosită. Coafura îi rezistă datorită cantității mari de fixativ, dar machiajul aproape că i-a dispărut, iar fruntea îi lucește.

— S-a dus să aducă ceva de băut.

Mă uit în jurul meu, pe hol. Luminile au fost reduse la minimum, iar mesele sunt șterse cu grijă. Mătușa lui William trece pe lângă bar în drum spre ușă. Dă din cap în direcția mea, cu o mimică ambivalentă, care transmite și că îi pare rău, dar și că este puțin iritată că trebuie să treacă prin toate astea. Lacrimile îmi curg șiroaie, iar Cissi mă ia în brațe când mă prăbușesc.

— Erik… rostesc eu și tot corpul îmi tremură. Ce-o să mă fac? Erik e mort. E *mort.*

— Of, Emily.

Cissi mă îmbrățișează strâns.

— Îmi pare atât de rău. E groaznic. E…

Oftează și plângem împreună. Trag în piept mirosul parfumului lui Cissi

și sunt imediat transportată în apartamentul din Röda Höja. Avem șaisprezece ani și mă trezesc în patul lui Cissi cu telefonul mobil plin de SMS-uri și de notificări de apeluri pierdute. Când dau în sfârșit de tata, îmi povestește despre accidentul lui Erik. Hiperventilez. Cissi, mahmură și îmbrăcată în pijamaua ei cu Winnie the Pooh, mă îmbrățișează și încearcă să mă consoleze. Dimineața aia a fost începutul sfârșitului pentru familia noastră.

Capul îmi pulsează cu putere și îmi bubuie. Oare voi mai putea vreodată să mă opresc din plâns? Oare voi putea să mă ridic de pe canapeaua asta? Urma să fie cea mai frumoasă zi din viața mea. Acum Erik s-a dus, William a aflat că a ucis pe cineva, iar oaspeții noștri sunt interogați de poliție. E prea mult.

— Cum te simți?

Hampus stă în picioare în fața canapelei, nu l-am auzit venind.

— Scuze, continuă el. Ce întrebare stupidă. Sigur că trebuie să fie groaznic. *E* groaznic. Of, la naiba! Nu știu ce să spun… zice și clatină din cap. Putem să ne așezăm puțin?

Încuviințez din cap și îmi dau seama că Benjamin se află la câțiva pași în spatele lui. Se așază fiecare într-un fotoliu voluminos.

— Putem face ceva? întreabă Benjamin, ridicând o sticlă verde. Vă e sete? E o ladă plină în sufragerie.

Dă să se ridice, dar și eu, și Cissi clătinăm din cap.

— Poate că ar trebui să mergem la culcare.

Benjamin ia o duș că serioasă de bere, înghite și continuă:

— Dar cine poate dormi după toate astea?

William intră pe hol împreună cu Robin și Sanja. Aceștia din urmă rămân în picioare sub candelabru, în timp ce William se grăbește spre mine.

— Iartă-mă.

Se apleacă și murmură:

— M-a acostat Ibbe și încă n-am găsit nimic de băut. Apropo, ne-a transmis salutări din partea Amandei. E în cameră cu Milo.

Se îndreaptă apoi de spate și se întoarce.

— Haideți și așezați-vă puțin, dacă vreți.

Robin și Sanja ezită doar o clipă, apoi își trag două scaune lângă masă.

— Cum te simți? întreabă Sanja.

Deja ne-am îmbrățișat și am plâns în sala de mese, prin urmare, clatin

doar din cap. William se îndreaptă spre bar și trece în spatele tejghelei, apoi revine în scurt timp cu o tavă mare cu pahare și o sticlă de whisky. Se înghesuie lângă mine pe canapea.

— Cred că ne-ar prinde bine o tărie.

Toți în afară de mine iau câte un pahar, iar William îi servește. Mă aștept ca cineva să comenteze, mă tem că pe Cissi o s-o ia gura pe dinainte, dar poate că lumea e prea tulburată ca să observe cine se abține să bea alcool și de ce.

Mă dor rădăcinile firelor de păr și mă mănâncă ceafa. Cissi mă ajută să-mi scot voalul și așază agrafele într-o grămadă mică pe masa din fața noastră. Din sala de mese se aude un zumzet înfundat, câțiva polițiști în uniformă și câțiva invitați cu privirile goale se strecoară pe ușă. Sunt infinit de recunoscătoare că toți invitații sunt atât de plini de considerație. Trec pe lângă noi cu prudență, uitându-se în altă parte sau aruncând o privire în direcția noastră atunci când cred că nu-i vedem. Cineva, nu știu cine, a reușit să-i țină pe jurnaliștii curioși în afara zidurilor castelului.

Hampus se apleacă în față peste masă.

— Deci… Știe cineva de aici ce s-a întâmplat? Ce s-a petrecut cu adevărat?

— Habar n-am…

Cissi clatină încet din cap.

— Eu și Karl… Da, Karl Forselius, spune și se înroșește. Eram afară… să luăm o gură de aer și deodată am auzit mult zgomot jos, lângă alee.

Plânge.

— Îl văd tot timpul în fața ochilor. Cum stătea întins acolo. E groaznic. Teribil!

William îmi ia mâna înghețată în mâna lui caldă și mi-o strânge cu putere. I-o strâng și eu și încerc să-mi controlez respirația.

— Îmi cer scuze, Emily…

Hampus îmi aruncă o privire nesigură.

— Poate că n-ar trebui să spun asta, dar…

Se uită la Benjamin ca și cum ar avea nevoie de sprijin.

— Avem senzația că… Ei bine, avem impresia că poliția crede că Erik a fost ucis.

— Pe bune? spune Cissi șocată. Dar de ce?

— Nu știu.

Hampus se lasă pe spate în fotoliu. Ține berea într-o mână, în timp ce degetul mijlociu al celeilalte se plimbă pe buza sticlei.

— Asta am dedus din ce ne-au întrebat.

— Hai să gândim puțin la rece, spune William, punându-și paharul jos și uitându-se împrejurul mesei. De ce ar vrea cineva să-l ucidă pe Erik? Sună complet absurd. Probabil că era băut și s-a rostogolit pe pantă.

Robin încuviințează din cap.

— Așa cred și eu.

— Nu era băut, spune Hampus. Erik a menționat că el și asistenta urmau să plece acasă, la Göteborg. Erik avea de gând să conducă.

— Știu.

William îmi dă drumul la mână și își mai toarnă whisky.

— Dar poate că s-a răzgândit.

— Dar despre sinucidere ce părere aveți? întreabă Sanja, uitându-se la mine. *Sorry*[{56}], doar speculez…

Își trage părul lung și roșcat la ceafă și îl răsucește într-un coc, care se desface imediat ce își ia mâna.

— Dar nu părea să se simtă prea bine.

— Cum adică? întreabă Cissi, care soarbe din alcool, apoi face o grimasă. Ai vorbit cu el?

Sanja pomenește de o conversație avută jos în parc și spune că Erik părea tulburat.

— A început să vorbească despre petrecerea de absolvire de la tine de-acasă, zice ea și se întoarce spre Hampus. A pretins că noi doi eram atunci împreună. Mi s-a părut de-a dreptul aiurea…

Se uită din nou la mine și continuă:

— A fost de fapt un pic șocant. Abia dacă am vorbit cu Erik după accident și a și început să mă acuze că l-am înșelat. Noi n-am fost niciodată împreună.

— Săracul Erik.

Robin clatină din cap.

— Mai întâi ieșirea aia idioată cu mașina, spune și se uită la William. *No offence*[{57}], dar nu știu ce-a fost în capul vostru. Și acum…

Își întinde mâinile într-un gest de resemnare.

— Acum e mort.

Mă sprijin de umărul lui William și închid ochii, în spatele pleoapelor

închise îmi apare imaginea fratelui meu. Nu-mi vine să cred că nu-i voi mai auzi niciodată vocea.

78.

MATS

Din fericire, Isobel poate adormi în orice situație, indiferent de circumstanțe. Curând respiră greu și cadențat. Dau plapuma la o parte și ating cu picioarele parchetul rece, bâjbâi de-a lungul patului până la fotoliul pe care se află pantalonii de la frac. Las cămașa acolo unde este, rămân în tricoul de noapte. Pantofii îmi sunt chiar în fața ușii.

Cu cheia de la cameră în buzunarul din față și cu dublura cardului de acces al Annikăi în mână, mă strecor pe coridor și stau pe covorul moale până când ochii mi se obișnuiesc cu lumina.

Erik e mort.

Gândul mă izbește ca un pumn în stomac și podeaua se mișcă sub mine, așa că mă sprijin de balustrada din lemn sculptat. Închid ochii, respir adânc și, în același timp, aud voci înăbușite de jos, din hol. Când Isobel și cu mine ne-am retras, Emily stătea cu câțiva prieteni pe una dintre canapele. Să fie încă acolo? Trag cu ochiul peste margine și observ imediat părul negru al lui William. Tipic. Ce ar trebui să le spun?

Răspunsul la întrebarea asta este „nimic”. Acum e acum.

Nu mă așteptam să dau peste o mulțime de oameni la ora asta, dar posibil ca audierile să fie încă în desfășurare. Probabil că multă lume e și prea tulburată ca să poată merge la culcare. Ce noroc că mama și Ulla s-au retras înainte de toată nebunia asta. Cobor scările, o iau la stânga ca să mă strecor afară prin sufragerie.

— Tată?

La naiba! Mă întorc și mă îndrept spre masă. Emily e pe jumătate întinsă pe canapea, sprijinindu-și capul pe umărul lui William. E palidă și se vede că a plâns. Pe pervazul ferestrei din spatele ei se află o grămăjoară de tul alb. Cu siguranță e voalul.

— Credeam că dormiți, zice ea.

— Nu reușesc nicicum, spun eu, salutându-i din cap în grabă și pe ceilalți. Am nevoie de o gură de aer.

Când ușa se trântește în urma mea, mă cuprinde brusc sentimentul că ar trebui să mă întorc în hol. Să fie William cu adevărat o persoană pe care să te sprijini? Dacă ucigașul lui Erik e acolo, pe canapea? Mă opresc, nesigur pe mine, dar în cele din urmă îmi continui drumul. În orice caz, nu există niciun pericol iminent. Trebuie să luăm lucrurile pe rând.

Tresar și îmi aud pașii răsunând în liniște. Două mașini de poliție se află încă în fața clădirii principale, dar nu se vede niciun polițist. Jurnaliștii care au stat grămadă în curte ore în șir par să se fi retras pentru moment. Cu toate astea, mă simt urmărit și arunc o privire spre fațada întunecată a castelului.

Anexa pare la fel de dezolantă. Ușa exterioară se deschide cu un clic puternic declanșat de cardul de acces. O iau spre coridorul din dreapta și mă opresc în cele din urmă în fața ușii cu numărul 16. Îmi trag sufletul. Cântăresc decizia încă o dată și ajung la concluzia că nu există alternativă. Bat de două ori, scurt și prudent.

De cealaltă parte a ușii închise nu se aude niciun semn de viață. Cineva tușește dincolo de o altă ușă, puțin mai departe pe coridorul învăluit în tăcere. Bat un pic mai tare, mai ferm, și pot în sfârșit să disting sunete în cameră. O dâră slabă de lumină apare prin spațiul îngust dintre prag și ușă. Clanța se lasă în jos.

— Dumneavoastră?

Nike trage cu ochiul prin deschizătura ușii. Are ochii umflați și pe unul dintre obraji i se văd urmele de la pernă. Poartă o cămașă de noapte albastru-deschis cu motive din *Războiul Stelelor*.

— S-a mai întâmplat ceva?

Îi fac semn să tacă și să mă lase să intru. La început pare că ezită, dar apoi deschide ușa suficient de mult ca să am loc să trec. Ceasul digital de pe televizor indică ora 3.25 cu cifre albastre strălucitoare. Mă hotărăsc să trec direct la subiect.

— Erik și-a adus laptopul cu el?

— Laptopul? întreabă Nike, clipind confuză. De ce?

— N-am timp să-ți explic, spun. Trebuie să ai încredere în mine. E cumva aici?

— Ăăă… nu. Probabil că e încă în mașină. Noi urma să plecăm acasă

când…

Se cutremură.

— Of, Doamne, șoptește. Nici nu pot să…

Se prăbușește pe pat și își îngroapă fața în mâini, plângând cu putere. Vreau să o consolez, dar n-am timp de așa ceva.

— Unde sunt cheile de la mașină? o întreb.

— Acolo, spune ea, făcând semn din cap spre birou, apoi își șterge nasul. Chiar putem, dar dacă…

— Stai liniștită.

Iau cheile și mă îndrept spre ușă.

— Cei de la poliție pot să ia calculatorul mai târziu dacă au nevoie de el. Rămâi aici, mă întorc imediat.

79.

ANNIKA

Întunericul nopții mi-a pătruns în cameră, strecurându-se pe podea ca un fum otrăvitor. Îmi întorc privirea de la fereastră și închid ochii. Transpir și îmi scot picioarele de sub plapumă, îngheț și le bag înapoi înăuntru.

Nu vreau să fiu aici, dar nu pot ajunge nicăieri dacă nu mă duce cineva cu mașina, iar Mats sigur că nu vrea să plece până nu se trezesc mama lui cea în vârstă și sora ei. Poate că vor fi și ele interogate în cursul dimineții.

Toată lumea a avut grijă să mă evite. Probabil că se tem de alte izbucniri pe fond emoțional. Dar eu sunt mulțumită că nu trebuie să iau parte la îmbrățișări stânjenitoare și să accept condoleanțe de formă. Fariba mi-a dat niște calmante când eram în sala de mese, dar sunt încă în geantă. Nu vreau să evadez într-o ceață chimică. Nu acum.

Când am ieșit de la interogatoriu, Emily și William stăteau în capătul celălalt al holului, alături de alte câteva persoane tinere. Pe masă erau sticle și pahare. Ea s-a prefăcut că nu mă vede.

Întunericul apasă greoi. Mă ridic în șezut, încerc să respir.

Cum poate Emily să stea acolo cu William ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic? Fratele ei e mort. Și William e făptașul.

Sau nu e?

Gândurile mele continuă să se îndrepte în aceeași direcție, dar de fiecare dată când ajung la *de ce* mă simt puțin nesigură. De ce naiba să fi vrut William să-l ucidă pe Erik? Care să fie motivul? M-am grăbit oare când l-am acuzat? Am incriminat un om nevinovat când m-a interogat poliția?

Nu. Cu siguranță a fost William. Cine altcineva să fi fost? Doar l-am văzut cu ochii mei. Venea dinspre locul unde a fost găsit Erik și se grăbea. Nu poate fi vorba despre o coincidență.

Erik a fost de două ori victima unei tentative de omor și de ambele dăți avea înjur exact aceleași persoane. Dacă excludem o serie de personaje secundare, nucleul este intact. Poate că, la urma urmei, accidentul de mașină a avut legătură cu fotbalul. Iar evenimentele din noaptea asta ar putea reprezenta epilogul, dacă ținem cont că Erik și William nu au mai socializat după accident.

Încerc să gândesc și altfel. Dacă motivul n-are nicio legătură cu accidentul, atunci despre ce ar putea fi vorba? Erik e jurnalist. Să fi descoperit vreo neregulă la compania lui William? Ceva ce William vrea neapărat să nu iasă la iveală. Oare nu a spus fix asta în fața castelului: „Dacă iese la iveală…” Ba da, exact așa a spus. Și Krister l-a liniștit. Să fie și Krister implicat? Și el a fost afară, rătăcind în întuneric. De fapt, nu s-a întors la castel după discuția noastră grăbită, ci a coborât în parc. Dar cât să fi fost ceasul atunci?

Îmi frec tâmplele. Să zicem că Erik avea niște informații care ar fi putut dăuna companiei. În cazul acesta, și Ibbe ar putea fi făptașul. Are la fel de mult de pierdut ca William, din moment ce e partener la compania pe care au dezvoltat-o împreună. Mi-e greu să mi-l imaginez pe Ibbe ca pe un criminal cu sânge rece, dar s-ar putea să fi executat ceea ce i-a cerut William.

Erik. Dragul meu Erik, băiatul meu straniu.

Mă roade afirmația incomodă a polițistei despre relația proastă dintre Emily și Erik. Cum a putut să spună ceva atât de nepoliticos? De parcă ea mi-ar cunoaște copiii mai bine decât îi cunosc eu, în calitate de mamă.

Emily îl adora pe Erik când era mică și el a fost un frate mai mare grozav. Îi citea povești, îi desena și îi construia căsuțe în copaci. Erik a avut o răbdare infinită cu ea. Când au ajuns la adolescență, orele de joacă au devenit mai puțin frecvente, dar nu e nimic ciudat în asta, nu-i așa? Care

tânăr de paisprezece ani o vrea pe soră-sa mai mică cu el peste tot?

Sunt curioasă cine a vorbit cu poliția despre Erik și Emily. Să fi fost chiar Emily? Sau Mats? Sau poate William?

80.

EMILY

Au început deja a doua sticlă. Mie nu-mi trebuie whisky, sunt încă amorțită. Capul îmi zvâcnește și o greață ușoară ba apare, ba dispare. Poate că ar trebui să urc în cameră, dar oricum noaptea nunții e distrusă și prefer să fiu în compania prietenilor decât singură cu gândurile mele.

Oarecum îngrijorător, conversația continuă să se învârtă în jurul accidentului de mașină. Toți cei prezenți, cu excepția lui Benjamin, făceau parte din anturaj la momentul respectiv și par să aibă o nevoie reprimată de a diseca evenimentul. Atât eu, cât și William stăm mai mult tăcuți.

— Încă îmi amintesc momentul în care am aflat ce s-a întâmplat, spune Robin și se uită la mine. La naiba, a fost unul dintre cele mai cumplite lucruri pe care le-am trăit.

Clatină din cap și se întoarce spre William.

— Nimeni nu știa ce s-a întâmplat cu voi. Unii au crezut că ai murit.

— Am înviat, zice William și zâmbește ironic. Și am ajuns direct la închisoare.

William n-a ținut niciodată secret faptul că a făcut pușcărie după accident. A ținut până și prelegeri în care le-a vorbit tinerilor despre cât este de periculos consumul de alcool înainte de a te sui la volan. Nu e exclus să fi privit de fapt accidentul ca pe un fel de renaștere. O a doua șansă. Ar fi putut muri amândoi.

Mă las pe spate pe canapea și închid ochii. Fac tot posibilul să nu mă gândesc la ceea ce am aflat azi. Bărbatul mort din rezervația naturală, faptul că tata și Krister au fost implicați. Cel mai greu de evitat sunt gândurile obsedante despre Erik, mai ales că ceilalți insistă să vorbească tot timpul despre el.

Hampus, Cissi, Sanja și Robin continuă să scotocească prin amintiri,

analizând cu lux de amănunte petrecerea de absolvire de la Hampus. Cissi povestește cât de beată eram eu și face mare caz de faptul că a trebuit să mă târască acasă în noaptea aia. Vorbesc despre muzică, despre cine a fost prezent și cine absent. De-abia după ce-i ascult o bună bucată de vreme, îmi dau seama că William tace mâlc.

Deschid ochii și mă uit la el. Și înainte era palid, dar acum fața îi e aproape transparentă.

— De fapt, ce s-a întâmplat?

Robin golește paharul, îl pune pe masă, apoi îl privește pe William.

— Cum de-ați plecat cu mașina? Știu că ți-ai pierdut memoria, dar… Chiar nimic nu-ți amintești?

— Nicio frântură, spune William și cască tare. Totul e beznă.

— De-a dreptul înfricoșător, spune Sanja. Cum poate fi ștearsă memoria așa, dintr-odată.

Cissi încuviințează din cap. Și-a scos pantofii și stă cu un picior îndoit sub ea. E evident sub influența whiskyului. Și poate tristă, deoarece Karl Forselius pare să se fi dus la culcare fără ea.

— Auziți…

Expresia lui Cissi se schimbă brusc. Se apleacă în față, încercând să atragă atenția tuturor.

— N-am spus asta nimănui în afară de Emily, dar e musai să vă spun acum. S-a petrecut ceva nebunesc în noaptea aia.

Mă uit la ea și inima-mi bate să-mi sară din piept. La ce s-o fi referind?

— Tot ce s-a întâmplat în noaptea aia pare să fi fost curată nebunie, spune Benjamin, zâmbind.

— Chiar așa, zice Cissi și zâmbește și ea. Deci, am târât-o pe Emily acasă. Și destul de curând după mi-am dat seama că îmi lăsasem mobilul la petrecere. Dezastru total, pentru că mama credea că eram acasă și ne uitam la ceva film.

Chicotește, apoi continuă:

— Așa că am fost nevoită să merg repede înapoi să-mi iau telefonul. Apoi, în drum spre casă…

Se întoarce spre William.

— Am dat nas în nas cu tatăl tău. Venea în fugă cu câinele. Parcă Lucifer îl chema?

William încuviințează din cap.

— Îl cheamă.

— Aha, deci încă trăiește.

Se joacă puțin cu agrafele de pe masă și își ridică din nou privirea.

— Oricum, tatăl tău s-a enervat groaznic când Lucifer a venit la mine să mă salute. A fost tare neplăcut, chiar dacă țipa la câine, nu la mine. Dar cea mai mare nebunie a fost când am ajuns acasă, pentru că aveam sânge pe-o mână.

Se oprește, ca și cum ar dori ca ceilalți să proceseze informația.

— Pe mâna dreaptă, cea cu care mângâiasem câinele.

La naiba! Uitasem complet chestia asta. Și, având în vedere ce-am aflat în seara asta, ar fi de preferat să uit din nou. Noroc că Cissi a băut mult whisky.

— A, da.

Îmi îndrept spatele și mă așez mai bine.

— Acum îmi amintesc… I-am spus tatii a doua zi și-a zis că Lucifer scăpase când el și Krister îl plimbau.

Cissi ridică din sprâncene.

— Erau la plimbare cu câinele în miez de noapte?

Se pare că nu e atât de beată pe cât credeam, încă mai este rațională.

— Așa cred… spun eu și mă uit la Cissi. Mama și tata fuseseră la cină la părinții lui William în seara aia. Tata și Krister au ieșit apoi la plimbare cu Lucifer, iar el a profitat de ocazie și-a scăpat. Se pare că l-au căutat o veșnicie. Tata a spus că Lucifer și-a băgat probabil nasul în vreun iepure mort.

— *Shit,* ce scârbos!

Cissi face o grimasă și ceilalți par să fie de aceeași părere.

— Ce ziceți? spune William, ridicându-se de pe canapea. Probabil că n-o să reușesc să dorm, dar sunt terminat. Aș vrea să mă întind puțin.

81.

MATS

Deschid portbagajul, recunosc imediat valiza lui Erik și o scot afară. Fermoarul se blochează și trebuie să trag destul de tare. Valiza e împachetată cu grijă: o cămașă împăturită deasupra și un pulover cu

mânecă lungă dedesubt. Fără să stau pe gânduri, ridic puloverul și îmi bag nasul în țesătura moale. Simt un miros slab de detergent, dar mai e și altceva.

Mirosul lui Erik.

Mi se taie răsuflarea.

El s-a dus.

Nenorociții din familia Nihizén. Cu siguranță făptașul e unul dintre ei.

Adevărul e că a fost cam morocănos Krister de când rămășițele au fost găsite la Häckeberga. Cu siguranță n-ar ezita să reducă pe cineva la tăcere pentru totdeauna, cu același sânge rece cu care a acționat și în timpul accidentului, și după. Dar, chiar înainte ca Erik să fie găsit, Nike l-a văzut împreună cu William, așa că nu e exclus ca Nihizén cel tânăr să fi luat chestiunea în propriile mâini. E foarte posibil ca William să-și fi pierdut cumpătul dacă Erik apucase să-i dezvăluie toate circumstanțele accidentului. Mai ales dacă Erik îi spusese că s-a decis să facă totul public într-un fel sau altul.

Dacă adevărul iese la iveală, William are cel mai mult de pierdut: cariera de succes și reputația. Presa ar fi încântată să se arunce pe subiect. Și totuși, să fie William capabil de crimă? Mă îndoiesc. În cazul ăsta, cred că mai degrabă a comis-o taică-său.

N-am menționat nimic despre suspiciunile mele în timpul interogatoriului. Înainte să arăt pe cineva cu degetul, vreau să știu ce are Erik în calculator. Nike a spus că ieri-noapte Erik a stat mult timp treaz, scriind. Ar putea avea vreo legătură cu accidentul?

Las puloverul la o parte, răscolesc mai adânc în valiză și dau peste o husă în care se află ceva plat, de mărimea unui laptop. Pe bancheta din spate se află o sacoșă de pânză. Golesc conținutul, înfășor laptopul într-un tricou de-ale lui Erik și îndes pachetul în sacoșa colorată. Apoi încui mașina și mă întorc.

Zăresc prea târziu o mașină de poliție care se apropie. Mă uit înjur, dar n-am unde să mă duc. Poate că e mai bine așa, pentru că nu cred c-ar da bine dacă brusc aș începe să merg în altă direcție. Fac tot posibilul ca mișcările mele să fie relaxate.

Geamul de pe partea șoferului alunecă în jos.

— Ați ieșit la plimbare?

La volan e lunganul.

— Am uitat încărcătorul în mașină, spun, ridicând sacoșa de pânză. Tipic.

Polițistul zâmbește, ridică mâna în semn de salut și își continuă drumul pe alee.

Răsuflu ușurat când mașina dispare din peisaj. Au interogat deja pe toată lumea? Poate că nu. Cealaltă mașină de poliție e încă parcată în fața castelului.

•

Nike deschide ușa înainte să apuc să ciocăn. Poartă un halat alb cu cuvintele *Castelul Örenäs* brodate pe piept. Mă îndrept direct spre un mic birou, scot calculatorul din husă, îl așez pe blatul de sticlă și deschid capacul.

— Ce știi despre accident? o întreb, dându-mi seama că laptopul sigur are parolă.

— Despre accident?

Nike pare sincer mirată, iar eu sunt șocat. Să avem oare atâta noroc? Nu m-ar fi mirat dacă Erik i-ar fi făcut asistentei sale vreo mărturisire într-un moment de slăbiciune.

— Vrei să spui că Erik nu ți-a spus niciodată ce s-a întâmplat când a rămas paralizat?

Ea clatină din cap.

— Nu voia să vorbească despre asta.

— Știi parola? întreb eu, schimbând subiectul.

— La ce vreți să vă uitați? întreabă și face un pas înainte.

— Erik e mort, îi precizez eu, iar eu sunt tatăl lui.

— Dar…

Nike își pune mâinile în șold, încercând să pară hotărâtă.

— Poate că el n-ar vrea… Poate că n-ar fi vrut să… se corectează ea.

— Erik era fiul meu, o întrerup. Sunt de partea lui. Hai, Nike, te rog.

Oftează, se apleacă peste tastatură și introduce cu reticență parola. Sesam se deschide.[{58}]

Îmi scot ochelarii din buzunarul de la pantaloni, mi-i pun pe nas și mă uit la ecran. Pe desktop sunt împrăștiat o grămadă de fișiere. Unul dintre ele se numește *Serviciu.* Îl deschid, dar niciunul dintre documente nu pare a fi ceea ce caut.

— Ce căutați?

Nike se uită acum peste umărul meu.

— Ai spus că ieri-noapte a stat treaz și a scris, zic eu. Știi cumva despre ce?

Ea clatină din cap.

— Nu mi-a spus. Însă în ultima vreme a fost cam secretos, nu vorbea despre serviciu așa cum o făcea de obicei. L-am întrebat dacă se ocupă cu ceva anume, dar n-a vrut să-mi spună nimic, decât că voi afla până la urmă.

Oftează și se uită la mine cu ochii strălucitori.

— Cred… cred că a scris o carte despre viața lui. O carte… puțin delicată, așa că nu voia s-o citească nimeni înainte s-o termine.

Intru în Word, dau comanda „fișiere recente” și derulez înapoi, dar niciunul dintre documentele pe care dau click nu e un text personal. Tot ce găsesc e legat de serviciu, articole pe care Erik le-a scris pentru diverși clienți.

În cele din urmă renunț.

— Ai înțeles probabil greșit, spun eu, uitându-mă la Nike. Nimic de-aici nu seamănă cu o carte.

Închid computerul și, când să-l pun în husă, ceva alb îmi atrage atenția.

— Bingo, bâigui și scot un plic gros de mărimea C5.

82.

EMILY

— Ești trează?

Vocea lui William e blândă și totuși îmi sună tăios în urechi, sfâșie adânc întunericul din cameră. E noaptea nunții noastre, ceasul de pe televizor arată patru și douăzeci. Stăm întinși de cel mult câteva minute.

— Îhî.

Îmi trag plapuma până la bărbie, dar aș prefera să mi-o pun pe cap și să plâng.

— Chestia aia… începe William, apoi își drege vocea. Sper că nu crezi ce-a spus maică-ta.

Întorc capul și mă uit la el, nu-i pot vedea decât conturul feței.

— Ce anume?

— Cum c-aș fi un criminal.

— Bineînțeles că nu cred.

— Pare să creadă c-am încercat să-l omor pe Erik de două ori – și aseară, și când ne-am răsturnat cu mașina. Dar îți jur că n-am făcut nimic.

William vorbește repede, ca și cum s-ar grăbi să dea din el ce are de spus.

— Știu ce s-a întâmplat. Adică știu de ce-am ieșit de pe șosea. Și cum s-a întâmplat.

Simțurile mi se ascut într-o sutime de secundă.

— Adineauri ai spus că nu-ți amintești nimic.

William îmi caută obrazul cu mâna și îl mângâie ușor.

— Și chiar nu mi-am amintit nimic. Până acum, până în seara asta… zice el și se apropie puțin mai mult. Mai întâi chestia pe care mi-a spus-o tata, despre bărbatul pe care l-am lovit. Și apoi adineauri, când Hampus și toți ceilalți stăteau acolo jos și flecăreau…

Vocea îi tremură ușor.

— M-am simțit tare prost, parcă mă aflam din nou în BMW-ul ăla. Ceva de-a dreptul morbid, Emily. Parcă puteam să-i *aud* vocea lui Erik și…

William tace, iar eu îmi ascult bătăile puternice ale inimii.

— N-am înțeles niciodată de ce am făcut-o, spune. Adică am înțeles că am vrut să testăm mașina, dar n-am înțeles niciodată cum am putut pleca cu ea. Aveam permis doar de câteva luni, de ce să fi riscat? Uneori m-am gândit că poate m-a forțat Erik.

— Și? Chiar te-a forțat?

— Nu. Am vrut pur și simplu să testăm viteza. Era cea mai tare mașină de care ne apropiaserăm vreodată.

William stă întins pe-o parte și cu arătătorul îmi desenează sau îmi scrie ceva pe frunte.

— O tâmpenie monumentală, bineînțeles. Dar eram și beți criță.

— Și apoi? Ce s-a întâmplat?

Înghite în sec.

— Îmi amintesc că Erik stătea acolo și vorbea despre Sanja. Tot îndruga despre cât e de frumoasă și se lăuda că aproape a cucerit-o…

Fiecare cuvânt e însoțit de câte o mică respirație caldă și eu stau nemișcată, am nevoie de căldura lui William.

— Să nu te superi acum, nu uita că au trecut opt ani.

— Nu mă supăr.

— Ei bine… continuă el. Eu i-am întors-o, spunând că e ciudat că aproape a cucerit-o, având în vedere că Sanja tocmai ce se sărutase cu mine. Și atunci Erik a înnebunit complet. A luat-o razna, urla și înjura. Sigur că îl mai văzusem furios înainte, dar nu în halul ăla. Mi-a spus urlând să stau naibii departe de prietena lui. O grămadă de chestii de genul ăsta.

— A spus așa ceva? Că Sanja era prietena lui?

— Da.

William îmi găsește mâna și își împletește degetele cu ale mele.

— Era multă tensiune în mașină. Am condus prea repede și probabil că am intrat în panică și am apăsat pe accelerație. Și am încercat să-l calmez pe Erik, oftează el. Dar am dat-o cu totul în bară. Pentru că, atunci când am intrat pe drum drept, Erik m-a apucat de braț și m-a zgâlțâit.

Rămân nemișcată în tăcerea care urmează și simt mâna lui William într-a mea.

— Așa că…

Vocea mea e subțire.

— Vrei să spui c-a fost vina lui Erik că l-ați ucis pe omul ăla?

— Ei bine, asta depinde din ce unghi privești situația. Eu eram la volan. Dar o sărutasem pe Sanja și se pare că Erik avea impresia că ei erau împreună. Știi cum e Sanja… Mă rog, cum era atunci. Îi plăcea să flirteze. Poate că dansase odată cu Erik și el interpretase asta cum că erau împreună. În orice caz, dacă nu m-ar fi tras de braț, probabil că nu ne-am fi răsturnat.

— Păi atunci…

Înghit în sec și continui:

— Dacă așa s-au petrecut lucrurile, ai fost condamnat pe nedrept.

— Da și nu. La urma urmei eu eram la volan. Și am fost condamnat pentru conducere în stare de ebrietate și pentru vătămare corporală. Ca să fiu sincer, n-am rămas cu un gust amar. În comparație cu Erik, am scăpat ușor. Dintre noi doi, el a plătit cel mai mare preț. Ca să nu mai vorbim despre bărbatul pe care l-am lovit.

Încerc să înțeleg ceea ce spune William. E posibil să ignor pur și simplu o asemenea trădare? Faptul că el, în ciuda tuturor revelațiilor din noaptea asta, ar fi în stare să-și întoarcă celălalt obraz și să meargă mai departe? Poate că da.

— Sper doar că maică-ta nu a adus în discuție accidentul când a fost audiată de poliție, spune el și oftează. N-ar fi de dorit să înceapă să scormonească prin arhivă.

Îmi imaginez că mai mult ca sigur fix asta a făcut. Mamei îi place să vorbească despre cât de prost a fost gestionată ancheta de după accident.

— Nu-ți face griji, spun eu. Mama e în stare de șoc, o să se calmeze.

— Calmul nu pare să fie punctul ei forte.

William oftează din nou, apoi rămâne tăcut o vreme.

— La naiba, Emily! zice apoi. Nu știu dacă e corect să-mi țin gura referitor la ce s-a întâmplat cu bătrânul ăla. Mă simt… nu știu… stânjenit.

Îl iau în brațe, gândindu-mă în același timp la planul meu măreț, la sticla neatinsă din frapieră și la petalele de trandafir pe care le-am îndepărtat de pe pat înainte să ne strecurăm în el. Nu așa trebuia să-i dau vestea, dar trebuie să știe ce are de pierdut dacă se duce la poliție.

— Dragule…

Îmi sprijin nasul pe gâtul lui și îmi ascund gura în adâncitura claviculei.

— O să fii tată. O să fim părinți.

83.

ANNIKA

Speram c-o să fiu singură în sala unde se servește micul-dejun, dar mulți dintre oaspeți au drum lung spre casă și vor să plece devreme. Aproape jumătate din mese sunt ocupate.

Când mă zăresc, Gittan și Krister se ascund în spatele ceștilor de cafea și se întorc cu spatele. Familia Jafari a ales un alt colț al sălii. Sunt angajați într-o conversație discretă care se stinge când intru eu. Milo bate energic în masă cu o linguriță.

Mats și Isobel stau la o masă rotundă, aproape de partea închisă a terasei. Sunt împreună cu sora lui Mats, Susanne, cu mama lor și sora acesteia. Mats are cearcăne sub ochi. În farfurie are o singură felie de pâine prăjită.

Eu mă simt pe de-o parte furioasă, iar pe de alta de parcă m-aș afla în

afara propriului corp. Este același sentiment pe care l-am trăit când am ajuns cu Mats la Urgență în noaptea accidentului.

O femeie care tocmai și-a pierdut fiul se apropie de bufet și ia o farfurie albă. Însă nu sunt eu. O femeie care tocmai și-a pierdut fiul își toarnă suc de grepfrut într-un pahar mic. Seamănă cu mine, dar nu pot fi eu, pentru că femeia din sala de mese se comportă normal. Nu-și smulge părul. Nu-și urlă disperarea. Respiră, merge, stă în picioare, își pune omletă. Folosește cleștele din oțel inoxidabil pentru a pescui bacon dintr-o tavă unsuroasă.

Mi se taie genunchii și mă sprijin discret de masă. Scap felia de șuncă în farfurie. Transpirația rece mi se scurge prin toți porii. Mă îndrept spre o masă liberă din apropiere, mă las pe scaun și sper să nu leșin cu fața în omletă. Amețeala dispare după câteva înghițituri de suc și pulsul revine la normal.

Îmi ajunge la urechi sunetul unor pași târșâiți. Ridic privirea și îl văd pe Mats mergând spre masa de bufet cu o cană în mână. O umple cu cafea neagră din termosul mare de lângă aparat și apoi adaugă câteva picături de lapte. Un obicei pe care îl cunosc bine.

Se îndreaptă apoi spre mine.

— Bună dimineața, spune, cu voce joasă.

— Bună dimineața, zic și eu pe același ton.

Ne uităm unul la celălalt în tăcere, fiecare așteptând parcă să vadă ce mutare urmează. Aerul vibrează de tensiune. Există întrebări, furie, animozitate. Dar resimt și altceva. Pentru că a existat o perioadă când lucrurile mergeau bine, când eram o familie. Mamă, tată, copii.

— Cum te simți?

Își trage un scaun, se așază pe marginea lui și își pune cana pe masă.

— Nu grozav, recunosc. Ai mai aflat ceva de la poliție? Despre ce s-a întâmplat cu… Erik?

Oftează greu, clatină din cap și, cu următoarea răsuflare, mă întreabă dacă am vorbit cu Emily.

— Nu.

Mă uit prin ferestrele mari care dau spre parc, văd cerul acoperit de nori încărcați de ploaie atârnând ca o cortină întunecată peste Öresund.

— Dar tu?

— Am schimbat câteva cuvinte ieri. O să fie bine.

Mă uit din nou la Mats.

— Trebuie să-l părăsească pe William, spun și mă aplec în față peste masă. Îți dai seama că nu e o coincidență că…

Mi-a revenit furia și ignor mâna lui Mats, care se ridică pentru a încerca să mă oprească.

— Mai mult ca sigur c-au avut ceva conturi vechi de reglat, continui un pic mai tare, ceva care a tot copt în toți anii ăștia. William a încercat să-l ucidă pe Erik acum opt ani. De data asta a reușit.

Mats își mută privirea și încerc să-i captez atenția.

— Mă auzi? William e un tip periculos. Trebuie s-o facem pe Emily să înțeleagă…

Face încă o încercare de a protesta, dar eu sunt acum pe val.

— Nu încerca să te opui! zic și lovesc cu pumnul drept blatul mesei și sucul se împrăștie peste tot. Nu-l putem lăsa să scape cu asta.

— Annika, șuieră Mats. La naiba, vorbește mai încet. Krister și Gittan sunt acolo. Și familia Jafari.

— Știu prea bine, îi răspund și eu cu un șuierat. Dar n-am nimic de ascuns, e…

Dintr-odată îl văd pe Mats ca prin ceață, lacrimile încep să curgă fără preaviz.

— Erik e mort, bocesc eu. Mort!

— Vino, spune el și mă apucă de încheietura mâinii. Mergem afară.

Mă supun și Mats îmi dă drumul imediat ce mă ridic.

— Ce s-a întâmplat?

Stăm în curte și îl privesc pe fostul meu soț printre lacrimi.

— Să nu-mi spui să mă adun, pentru că n-o s-o fac. N-o să mă mai adun niciodată. N-o să…

— Poți să-ți ții două secunde gura?

Își trece o mână peste mustața scurtă, pare să ezite la început, dar apoi îmi face semn să-l urmez jos, în parc.

84.

EMILY

Sunt trează când se aud bătăi în ușă. N-am dormit nici măcar un minut, dar stau întinsă și mă prefac că dorm. Simt cum se mișcă salteaua când William se ridică în șezut, îl aud cum se îndreaptă spre ușă.

— Scuzați-ne, se aude vocea lui Gittan. Nu vrem sub nicio formă să deranjăm. Dar…

Tace, pare să bâjbâie după cuvinte.

— Am vrut doar să vedem ce faceți, adaugă Krister. Cum vă simțiți? continuă el, coborându-și vocea. Cum e Emily? A reușit să doarmă azi-noapte?

— Pare să fie în regulă, zice William. Dar sigur că am dormit prost amândoi…

Își drege vocea, apoi întreabă:

— Aveți ceva vești de la poliție?

— N-am văzut niciun polițist azi, spune Gittan aproape în șoaptă. Dar am văzut o mașină de poliție în fața porții.

— E de-a dreptul incredibil, murmură Krister, să se întâmple așa ceva la nunta voastră. Nu-și putea alege un alt moment? Un moment care să nu afecteze persoane terțe.

— Deci poliția crede că e vorba despre sinucidere? întreabă William.

— Ce altceva ar putea fi?

Krister vorbește tare, ca de obicei, și am impresia că Gittan încearcă să-l tragă pe coridor ca să nu mă trezească. Nu ajută cu nimic. Aud fiecare cuvânt.

— Annika a sărit imediat pe mine, spune William. A susținut că l-am omorât pe Erik și că în sfârșit am obținut ce-am vrut.

— Am auzit.

Vocea lui Gittan tremură de furie.

— Femeia aia e nebună de legat. Cum de are tupeul să facă o asemenea acuzație? E curată nebunie! Oare o să iasă iarăși la iveală toată tărășenia aia veche? Ar trebui să o denunți, William.

— Aș, spune William, încercând să o liniștească. Annika era în stare de șoc și a luat-o gura pe dinainte. Sigur nu credea tot ce spunea.

Pare mult mai indiferent decât aseară, nu cred că l-am auzit vreodată luându-i apărarea mamei. Poate l-a înmuiat faptul că urmează să devină tată.

William a izbucnit în lacrimi când a aflat că vom fi părinți și a plâns atât

de tare, încât, timp de o clipă plină de groază, n-am fost sigură dacă lacrimile erau de bucurie sau de disperare. A jurat că e fericit. Fericit și nimic altceva. Apoi am plâns puțin împreună. Pentru faptul minunat că vom fi părinți. Dar și pentru tot ceea ce se întâmplase.

— Să nu fii atât de sigur, obiectează Gittan. Annikăi i-a plăcut întotdeauna să agite apele. Îi place să-i rănească pe ceilalți. Pasiunea vieții ei e să se certe cu cei din jur.

Ar trebui să fiu furioasă, dar soacră-mea are dreptate. Când se află în mijlocul unui conflict, mama are energie inepuizabilă. Și, dacă mă gândesc bine, au fost multe conflicte. Nu în ultimul rând în ceea ce-l privește pe Erik. Ar fi trecut și prin foc de dragul lui.

Îmi amintesc când era în gimnaziu și mama s-a certat cu Johan Lilja, tatăl unuia dintre portarii echipei de fotbal. Era fericită să relateze oricui voia s-o asculte cum începuse cearta, iar pățania a devenit în cele din urmă un fel de anecdotă de familie, pe care o povestea când ne întâlneam cu tot neamul și la alte petreceri de seamă.

Totul pornise de la un meci de fotbal în care echipa băieților era dominată. În dorința sa de a-și încuraja fiul, Johan și-a făcut mâinile pâlnie și a strigat către teren: „E în regulă, Manne. E vina fundașilor!” Erik, care la vremea respectivă juca fundaș dreapta, l-a auzit și și-a pierdut toată încrederea în sine. Mama pretinde că a pierdut apoi toate duelurile, iar echipa a fost total depășită.

Bineînțeles că ea nu s-a abținut să reacționeze la comentariul stângaci al lui Johan și după meci s-a luat la harță cu el. Johan a ripostat, iar conflictul s-a transformat într-o vendetă personală. Nu mi s-a părut însă că mama a regretat treaba asta. Dacă stau să mă gândesc mai bine, părea să se bucure de fiecare dată când avea ocazia să-l înțepe pe Johan Lilja. Îmi amintesc în mod special cât de încântată a fost când Manne a dat probe pentru clubul Malmö, dar n-a reușit și a trebuit să se întoarcă la vechea echipă.

— Sigur a fost din vina fundașilor, i-a spus ea tatei, zâmbind.

Discuția de pe coridor se încheie și îl aud pe William îndreptându-se spre pat. Se lungește și mă trage lângă el.

— Cum te simți? mă întreabă.

— Nu știu. N-am dormit deloc.

— Nici eu.

Rămânem o vreme tăcuți.

— Crezi că l-a omorât cineva? întreabă deodată William.

Șoptește, de parcă s-ar teme să nu ne audă cineva.

— Nu, spun eu. De ce să vrea cineva să-l omoare?

— Există de fapt un motiv plauzibil. Erik știa ceva ce ar trebui să rămână secret.

Închid ochii și îi deschid din nou. Camera e încă acolo. Nimic nu s-a schimbat.

— Dar, în cazul acesta, cine ar putea fi ucigașul? Tu, tata sau Krister?

William respiră cu greu.

— Asta nu e deloc amuzant. Știi că niciunul dintre noi n-ar face așa ceva.

Îmi pune o mână pe burtă.

— Ești sigură că ești însărcinată?

— Sută la sută.

85.

MATS

— Aici erai.

Krister mă împinge pe aleea cu pietriș.

— Putem să schimbăm câteva cuvinte?

Nu e o întrebare, e un ordin.

— Ne vedem mai târziu, îi spun fostei mele soții, care stă încă în curte și se uită fix la Krister. Te sun când suntem gata de plecare.

Krister dă zor și în curând trecem de terasă. Îmi întorc în grabă privirea. Isobel stă în picioare în spatele uneia dintre ferestrele mari din sala de mic-dejun și îi fac semn cu mâna să nu-și facă griji. Își întinde brațele, în mod evident crede că am terminat cu plimbarea pe-afară.

— Mats, spune Krister. Îmi pare… rău. Sincer.

Pentru prima dată după mult timp, Krister Nihizén pare să nu știe ce să spună. S-ar putea să fie din cauză că este îngrijorat. Sau poate pentru că se preface îngrijorat.

— Mulțumesc.

Îmi închid fermoarul jachetei subțiri. Căldura de vară de ieri s-a

evaporat.

Krister își drege vocea și scuipă în iarbă.

— Ai vorbit? mă întreabă el.

— Nu, spun eu, de ce aș face așa ceva?

— Habar n-am, spune și ridică din umeri. Poate pentru că ești supărat și îndurerat.

Are dreptate. Cu doar câteva minute în urmă am fost pe punctul să-i spun Annikăi întreaga poveste, într-un fel, cred că are dreptul să știe de ce Erik se simțea atât de rău. Aș fi vrut să-i explic că nu era vorba doar despre boală, ci și despre vinovăție. Dar ceva m-a oprit în ultimul moment. Am păstrat secretul atât de mult timp. Ce aș avea de câștigat dacă aș vorbi acum? Poliția nu și-a dat seama că rămășițele din Häckeberga au legătură cu accidentul de acum opt ani. Și nu sunt deloc sigur că Annika ar fi capabilă să păstreze informația asta doar pentru ea. Cel puțin nu când e beată. Iar o mărturisire ne-ar distruge pe toți, inclusiv pe Emily.

Poate că sunt reticent să dau totul în vileag mai ales pentru că nu vreau ca fiica mea să mă urască. Nu ne-ar ierta niciodată dacă ar afla ce-am făcut. Ar rupe legătura cu mine așa cum a rupt-o și cu Annika, și chestia asta m-ar termina.

Apoi mai e și Isobel.

— N-am spus nimănui nimic. Nici poliției, nici Annikăi, nici lui Isobel, nici lui Emily.

— Bine, zice Krister și dă mulțumit din cap. Și apelul de urgență, când ai sunat la 112… Așa-i că n-au cum să-l lege de tine?

— Știi prea bine că nu.

— Da, da, spune el repede. A trecut atâta timp de-atunci. Trebuia doar să-mi împrospătez memoria.

Între sprâncenele stufoase ale lui Krister apare un rid de îngrijorare.

— Dar mai avem o problemă. Sau, mă rog, poate că nu e chiar o problemă, dar m-am gândit că trebuie să știi.

— Ce anume?

Am ajuns aproape la locul accidentului. Îmi întorc privirea când văd banda delimitatoare alb-albastră cum flutură în vânt. Nu vreau să-mi reamintesc ce-am văzut acolo aseară.

— *Eu*… am vorbit, spune Krister. I-am povestit lui William. A venit la mine aseară și… Ei bine, se pare că pe Erik l-a luat gura pe dinainte, c-a

făcut aluzie la anumite lucruri. Am încercat să mă eschivez, dar William a fost…

Face o grimasă.

— Ei bine, n-am reușit. A trebuit să pun cărțile pe masă.

Mă uit la marea care se mișcă sălbatic în toate direcțiile, la spuma albă din vârful valurilor învolburate. Îmi dau seama că Emily va afla adevărul dintr-o clipă într-alta. William n-o să fie în stare să țină așa ceva secret față de ea.

— Și acum Erik s-a dus.

Îmi îndes mâinile în buzunarele jachetei și strâng pumnii.

— Poate fi o simplă coincidență, dar…

— Oprește-te, mă întrerupe Krister. Știu la ce te gândești. Și înțeleg că e ușor să interpretezi situația așa cum o faci tu. Mai ales acum, când ești copleșit de durere.

Se uită fix la mine și continuă:

— Da, așa este. William s-a înfuriat foarte tare. Dar s-a înfuriat mai ales *pe mine.* Pe noi. Pentru că am îngropat…

Tace, pare că se gândește cum să continue.

— William a priceput că Erik n-a avut nimic de-a face cu decizia aia, spune el după un timp. Niciodată William n-ar fi… îți jur.

„Dar tu?" îmi trece mie prin gând. „Ce ești tu dispus să faci ca să aperi reputația ta și a familiei tale?"

Dar bineînțeles că nu spun nimic.

86.

ANNIKA

Stau în mijlocul curții timp îndelungat, cumpănind dacă să mă întorc sau nu în sala de mese, dar mă apucă greața numai când mă gândesc la omleta rece. O iau, așadar, la stânga și mă îndrept către anexă. Mai bine îmi fac bagajele, că aici și-așa stau degeaba. Mă mai obosește și gândul de a mă afla în aceeași mașină cu Mats și Isobel tot drumul până la Malmö. Trebuie să mai fie cineva care merge în direcția aia.

Mats e convins că nu William l-a ucis pe Erik. Nici măcar n-a vrut să-mi asculte teoria cum că ar putea avea legătură cu accidentul de acum opt ani.

— Poliția anchetează cazul, a spus. Lasă-i să-și facă treaba în liniște. Și nu uita că vorbim despre soțul lui Emily. Nu poți retrage așa de ușor o acuzație de crimă.

Mats pare mai degrabă să creadă că Erik s-a sinucis.

— Ar fi groaznic dacă s-ar dovedi că Erik a ales să-și pună capăt zilelor în loc să ne ceară ajutorul, dar amândoi știm că nu se simțea bine. În unele momente, se simțea chiar foarte rău. Și pe drum încoace a avut un atac de panică. I s-a părut foarte greu să fie nevoit să socializeze cu o mulțime de oameni pe care nu îi mai văzuse de la proces.

Are dreptate cu privire la sănătatea mintală a lui Erik, dar eu am remarcat că, dacă fiul nostru chiar plănuia să se sinucidă, a ales să o facă într-un mod foarte prost. Cineva care vrea cu adevărat să se sinucidă nu își dă pur și simplu drumul cu scaunul cu rotile în jos pe o pantă cu iarbă. Ar fi putut la fel de bine să se răstoarne pe o parte și să rămână întins acolo, cel mult s-ar fi ales cu niște pete de iarbă pe frac.

Mats a fost de acord cu asta, dar a spus că Erik ar fi putut fi tulburat, că ar fi putut să fie o chestie de moment.

— Nu te mai băga peste treaba poliției, Annika! m-a cicălit el. Și nu-i mai agasa cu teoriile tale.

Pe lângă zgomotul pașilor mei, se aud voci din castel. Mă întorc și-i văd pe cei din familia Jafari coborând scările. Ibbe și soția lui sunt primii, urmează Massoud și Fariba cu Milo în brațe. Probabil că își vor aduna lucrurile și se vor duce la Södra Sandby, vor pune samovarul pe foc și vor discuta despre evenimentele de azi-noapte. Nu m-ar mira dacă sunt de părere că Erik s-a sinucis și dacă m-ar învinovăți pe mine pentru tot ce s-a întâmplat.

Mă grăbesc spre intrarea în anexă, mă opresc și scormonesc în geantă după cardul de acces. Chiar înainte să apară Krister, Mats m-a întrebat dacă poate face ceva pentru mine. M-a întrebat și dacă am pe cine să sun, dacă am pe cineva care să stea cu mine ca să nu fiu singură.

N-am nevoie de niciun ajutor. Tot ceea ce-mi doresc este să-l am din nou pe Erik, iar Mats nu poate rezolva asta. Nimeni nu poate rezolva asta.

În sfârșit găsesc cardul de acces și îl pun pe cititor, când simt o mână pe umăr. Tresar și mă întorc.

— Scuză-mă.

Părul lui Ibbe e la fel de strălucitor și bine pieptănat ca întotdeauna, dar el e palid și pare obosit.

— N-am vrut să te sperii, spune și zâmbește nesigur. Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat cu Erik.

Mă uit la el în tăcere.

— Tuturor ne pare rău.

Mormăie cuvintele și, în același timp, face un gest spre cei adunați în spatele lui. Massoud, Fariba și Milo, soția lui Ibbe, Gittan și Krister, toată gașca. Toți, cu excepția lui Milo, par să vrea să fie în altă parte, să lase totul în urmă cât mai repede cu putință.

Ce soluție practică au găsit, să-l trimită pe Ibbe în față pe post de sol. Ca să poată pleca apoi acasă cu conștiința împăcată.

Deși îmi tremură mâinile, reușesc să țin cardul pe cititor suficient de mult pentru ca ușile să se deblocheze. Deschid una fără să spun niciun cuvânt și mă grăbesc spre camera mea.

— La dracu'! exclam eu, lovind biroul cu pumnii. La dracu', la dracu', la dracu'!

Minibarul e atât de aproape, la nicio jumătate de metru distanță. În spatele ușii maro, se află căldură și ușurare. Degetele se întind spre mâner, dar reușesc să mă împotrivesc, să-mi opresc mâna. Mai trag în schimb câteva lovituri puternice în birou. O țin tot așa până când mâinile îmi amorțesc și antebrațele mă ustură de la acidul lactic. Apoi mă întind pe pat – transpirată, fără suflu – și mă holbez în sus, la tavan.

Poate că ar trebui să încerc să dorm, dar n-o să reușesc. Întrebarea e dacă voi mai putea dormi vreodată.

Privirea acuzatoare a lui Kafka îmi apare brusc pe retină. Pentru moment e în siguranță, dar mă pălește un dor neașteptat de motanul meu, și tot ce vreau e să mă duc acasă. Va trebui să iau un taxi dacă nu există altă soluție.

Hainele și pantofii sfârșesc claie peste grămadă în valiză. Nu mă mai obosesc să așez trusa de machiaj și produsele de igienă personală în geanta de cosmetice, ci o pun pe chiuvetă și le trag pe toate înăuntru direct de pe raftul din baie.

Apoi, totul se oprește brusc. Picioarele refuză să asculte, iar în fața ochilor îmi dansează puncte de diferite culori. Mă las jos pe gresie, îmi sprijin capul pe genunchi și respir cu greu.

Erik s-a dus.

S-a dus de-a binelea.

Nu mai rezist. Dar trebuie să plec de-aici. Departe de locul ăsta. Departe de oamenii ăștia.

Geanta e pe pat. Mă târăsc până acolo în patru labe, îmi scot mobilul și caut prin lista de contacte.

— Annika? răspunde Pirkko somnoroasă. S-a întâmplat ceva?

87.

EMILY

— Mergem?

Mă ridic din pat, unde am ajuns după duș, și observ că îmi tremură picioarele.

— Hai să terminăm odată și cu asta.

— Tu nu trebuie să cobori.

William își pune haina de la frac pe umerașul din husa pentru costum și trage fermoarul.

— Nimeni nu-ți cere să fii prezentă. Ți-ai pierdut fratele, toată lumea înțelege situația. Putem comanda micul-dejun în cameră.

Are dreptate, nu suntem obligați să coborâm și să socializăm. Dac-ar fi după mine, aș șterge-o de-aici fără să mai văd pe nimeni. Doar că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ieșim din camera asta. Lucrurile nu vor fi mai plăcute sau mai ușoare doar pentru că mai așteptăm puțin.

— Nu-ți face griji.

Mă îndrept spre ușă și mă țin de toc, ca să reușesc să rămân în picioare.

— Lumea a venit din toate colțurile țării. Ar trebui măcar să le mulțumim pentru cadouri. Să ne scuzăm că lucrurile au luat întorsătura asta. Sau ceva de genul ăsta.

William pășește în urma mea, dar pare sceptic.

— Ești sigură că faci față? întreabă și mă mângâie pe obraz. Trebuie să ai grijă de tine acum, să fii atentă.

Pun mâna pe mânerul ușii și tresar.

— Mi-ai văzut brățara?

— Care dintre ele?

— Brățara cu perle, bineînțeles.

Bâjbâi până în baie și găsesc cutia. E goală, așa cum am bănuit. Colierul este la gât, bine închis, și cerceii sunt în urechi. Mă uit în jur și mă apucă o transpirație rece. Cissi crede în horoscop și poartă tot felul de cristale ca să capteze cât mai multă energie. Mie nu mi-au plăcut niciodată chestiile astea, și, cu toate acestea, mi se pare de rău augur faptul că o parte din cadoul primit ieri-dimineață a dispărut.

Mă întorc la pat și încep să răscolesc printre cearșafuri și plăpumi. Poate că aseară am uitat să-mi dau jos brățara? În orice caz, nu e nici în pat, nici sub pat. Găsesc doar câteva rotocoale de praf care plutesc pe parchet. Acum chiar că o iau razna. Asta a pus capac la toate.

— O brățară nu poate dispărea pur și simplu!

Mă ridic și camera începe să se învârtă.

— Sunt sigur c-o s-o găsim când facem bagajele, spune William și mă apucă de braț. Ești bine?

— Da.

În timp ce coborâm scările, mă cuprinde din nou amețeala. Nu știu dacă e din cauza sarcinii, a brățării sau a tensiunii generale. Mi-a dispărut calmul, nu sunt nici pe departe atât de senină pe cât par. Dar în curând plecăm acasă. Atunci pot să las garda jos. În liniște.

— Emily.

Cissi e în hol împreună cu Karl Forselius și alți câțiva oaspeți. Îl bate rapid pe umăr pe William și apoi se grăbește spre mine.

— Draga mea, cum te simți?

— Totul…

Îmi înghit lacrimile care îmi urcă brusc în gât și o iau de la cap.

— Groaznic. Vreau doar să plec de-aici.

— Of, Emily, spune ea și mă ia în brațe. Nu-mi vine să cred că s-a dus.

— Poliția e încă aici?

— Cred că da.

Cissi mă mângâie cu o mână pe spate.

— Dar probabil termină curând. Apropo, Amanda îți transmite salutări. Tocmai au plecat. A spus c-o să te sune.

Ne desprindem din îmbrățișare când se deschid ușile castelului. În hol

intră o femeie corpolentă, cu părul blond și ciufulit.

— Emily, spune ea, respirând cu greutate. E grozav… Apropo, felicitări. Și îmi pare rău… Doamne, iartă-mă. Nu știu cum…

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că femeia e Pirkko Larsson, colega mamei. Lucrează împreună de când eram eu mică, și Pirkko venea des la noi acasă, umplând bucătăria cu râsul ei zgomotos. Poate că încă sunt colege.

— Stai liniștită, zic eu și o trag puțin la o parte. Cum… Ce cauți aici?

— M-a sunat Annika.

Pirkko scoate o batistă din buzunar și se șterge pe frunte.

— Unde e?

— Păi…

Mă uit în jur.

— Ea… Nu știu. Nu ți-a spus unde e?

— Nu, spune Pirkko, clătinând din cap. Vorbea foarte ciudat, incoerent. Și mi-am făcut griji să nu… ei bine, să nu fi băut prea mult sau… Am încercat să vă sun și pe tine, și pe Mats, dar nu mi-a răspuns nimeni, așa că…

— Doamne Dumnezeule. William? William!

Este prins într-o conversație cu Karl Forselius și se uită la mine mirat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama, șoptesc eu. Trebuie s-o găsim pe mama.

88.

MATS

Eu și Isobel tocmai am făcut check-out-ul și ne îndreptăm cu bagajele spre mașină când o văd pe Emily venind năvalnic prin curte. William aleargă imediat în urma ei, iar mie mi se strânge stomacul. Nu intenționasem să plec fără să-mi iau rămas-bun de la fiica mea, dar planul era să evit de acum înainte pe oricine altcineva cu numele de familie Nihizén.

— Unde… e…

Emily respiră neregulat.

— Unde e mama?

— Habar n-am, spun eu, dar adineauri i-am trimis un mesaj, i-am scris că plecăm acum, dacă vrea să vină cu noi.

Chiar atunci o mână dolofană se întinde spre mine.

— Bună, Mats. Nu ne-am văzut de mult timp, spune Pirkko Larsson, apărând de nicăieri. M-a sunat Annika. Părea tulburată, m-a rugat să vin aici. Știe cineva unde e?

— Ați căutat-o în camera ei? întreabă Isobel, arătând spre anexă.

— Vino.

Emily o trage pe Pirkko după ea.

— Știu eu camera.

Să fi leșinat Annika? Sper din toată inima că a reușit să se țină departe de sticlă. Ar trebui să aștepte cel puțin până ajunge acasă, să nu riște să se facă din nou de râs în public.

Annika a început să bea din ce în ce mai mult după divorț. Emily m-a sunat de mai multe ori total disperată, temându-se că Annika murise sau era pe cale să moară.

Niciodată n-a fost chiar atât de rău, dar odată, într-o duminică dimineața, când Emily s-a întors acasă după o noapte petrecută la Cissi, a găsit-o pe mama ei pe jumătate inconștientă, zăcând în pat într-o mare de vomă.

Altă dată a trebuit să mă duc după Annika în oraș. Era sâmbătă seara și eram cu Isobel la cină în Höllviken când mi-a sunat telefonul. Ne simțeam bine și, la început, am vrut să ignor apelul, pentru că mi-am dat seama că Emily nu mă suna pentru vreun nimic. Dar bineînțeles că până la urmă am răspuns. Vinovăția îmi apăsa deja ca un jug greu pe umeri și, chiar dacă mă săturasem până peste poate de Annika, nu puteam să-mi las fiica în bătaia vântului. Am încheiat seara luând un taxi până la o berărie sordidă din Södervärn, băgând-o pe Annika în mașină și apoi supraveghind-o până când i s-a scurs tot alcoolul din ea. La propriu.

William stă încă între clădirea de conferințe și anexă și pare confuz. Îmi face impresia că i-a dispărut cu totul aerul obișnuit de succes și încredere în sine. Parcă s-a și pipernicit, hainele par să-i fie cu o mărime prea mari.

Fac câțiva pași către el.

— Cum te simți?

Clatină încet din cap, privind spre ușile în spatele cărora tocmai dispăruseră Emily și Pirkko.

— Nu grozav, spune și se uită la mine. Tu?

— Așa și-așa.

Nu ne-am spus multe cuvinte de când Erik a fost găsit mort. Și mi-e teamă de ceea ce aș putea da din mine dacă am începe să vorbim. Nu pot scăpa de gândul că William sau Krister – sau amândoi – sunt implicați în toată povestea asta.

— Ne auzim, zic eu. Noi plecăm acasă. Spune-i lui Emily c-o s-o sun după-amiază.

Încuviințează din cap și se îndreaptă spre anexă.

Împreună cu Isobel, ne continuăm drumul spre parcare, târând valizele pe asfalt. Ne apropiem de mașină când o voce feminină mă strigă pe nume.

— Trebuie să vorbim din nou cu dumneavoastră.

Polițista care m-a interogat aseară, Fager nu-mai-știu-cum, se apropie cu pași hotărâți.

— Și am prefera să veniți imediat.

— Sigur, spun eu. Putem să punem mai întâi bagajele în mașină?

Isobel se uită la polițistă și apoi la mine, chipul i se umbrește.

— Despre ce e vorba?

— Nu știu, spun eu. Habar n-am.

Bornemark – sau poate era Borneklint? – Fager îi aruncă lui Isobel un zâmbet care nu pare foarte cordial.

— Au ieșit la iveală informații noi azi-dimineață. Vrem doar să le verificăm.

Ar putea să adauge: „Nu vă faceți griji, nu va lipsi mult timp” sau „Nu vă faceți griji, nu-l vom băga la închisoare”. Dar nu face asta.

89.

EMILY

— Mamă?

Bat din nou la ușă.

— Ești acolo?

Din cameră nu se aude niciun sunet și creierul meu pictează imagini oribile. Un corp moale într-o cadă de baie în care apa e roșie de sânge. Un corp la fel de moale în pat, înconjurat de vomă și sticle goale.

Erik era totul pentru mama și, de când mă știu, am avut sentimentul că

pe el l-a iubit cel mai mult. Aveam impresia că el îi soarbe toată dragostea și că ea pur și simplu nu era în stare să ne iubească la fel de mult pe amândoi.

Poate că eu sunt o greșeală, poate că Erik trebuia să fie singur la părinți. Întrebarea mi s-a învârtit adesea pe vârful limbii – dar a rămas acolo. Probabil pentru că mi-a fost teamă de răspuns.

Erik era bun la toate, iar eu n-am fost niciodată altceva decât o persoană obișnuită. Mama s-a dedicat trup și suflet fotbalului. Stătea pe margine, țipând ca o nebună, și putea vorbi despre realizările lui Erik ore întregi.

Când am început să joc *floorball*[{59}], a fost total dezinteresată. Întotdeauna a trebuit să mă descurc pe cont propriu ca să ajung la antrenamente, indiferent dacă afară turna cu găleata sau tuna și fulgera. N-a venit la niciun meci. Tata a venit de câteva ori să mă încurajeze – și sunt sigură că ar fi venit mai des dacă ar fi putut. În cele din urmă, am renunțat. Nu mă apucasem *de floorball* ca să încerc să atrag atenția părinților, dar întregul proiect a devenit prea greu fără sprijinul adulților. Nu ajungeam la timp, întârziam adesea la antrenamente, și după o vreme devenise jenant să mă tot rog de părinții prietenilor să mă ducă la meciuri.

La cină se aduceau des în discuție și notele lui Erik de la școală. „Frumos, nu-i așa?” spunea mama și ne băga extemporalele sub nas. „Din nou 10 la engleză”. Eu am excelat la o singură materie – la matematică. Dar, în lumea în care trăiește mama, limba străină valorează mult mai mult, așa că extemporalele mele la matematică n-au fost dezbătute în mod special. Când rezolvam corect toate problemele și voiam să explic cât de inteligent găsisem o soluție, ea bâiguia ceva sau se ridica să strângă masa. Cel puțin eu așa îmi amintesc.

— Te rog, Annika. Deschide!

Pirkko se uită la mine și adaugă:

— Dacă a leșinat, dacă a luat pastile sau…

— Obișnuiește să…

Inima îmi bate cu putere după cursa scurtă și trebuie să-mi trag sufletul.

— Obișnuiește să ia și pastile?

— Nu. Adică nu din câte știu eu, dar…

Pirkko tace brusc când clanța zăngănește și, în clipa următoare, iat-o pe mama în fața noastră. Îmbrăcată din cap până-n picioare și deloc însângerată. Nu pare să fie nici măcar băută. Doar ochii roșii dezvăluie că

ceva nu e în regulă.

Mă cuprinde o iritare bruscă, dar nu știu cine mă irită mai mult: mama, care mă face să am din nou șaisprezece ani și să fiu îngrozită, sau eu însămi. De ce îmi las emoțiile să se dezlănțuie când am decis să o țin la distanță?

— Slavă Domnului!

Pirkko face un pas înainte și o îmbrățișează pe mama.

— Am fost atât de îngrijorată, m-am gândit că… spune ea și clatină din cap. E groaznic. Ce s-a petrecut cu Erik. Dar ce s-a întâmplat, de fapt? Nu e bine să…

Apoi își revine și se uită la mine.

— Îmi pare rău. Iartă-mă, eu…

— Nu e nevoie ca *tu* să-ți ceri scuze, zic eu și o privesc pe mama. Ea e cea care ar trebui să-și ceară scuze pentru alarma falsă.

Mama se uită la mine cu o privire goală.

— Ce alarmă? Eu am sunat-o pe Pirkko, nu pe tine.

90.

ANNIKA

— Poftim.

Pirkko pune o cană de cafea cu lapte pe noptieră și apoi se așază într-unul dintre fotolii.

— Poți să rămâi în cameră cât vrei, spune ea. Duminica au mai puțini oaspeți.

Mă întind după cană și sorb cu grijă, ca să nu-mi ard limba. Are un gust îngrozitor.

— Am pus și zahăr, continuă colega mea. M-am gândit că nu ți-ar strica un plus de energie.

Știe exact ce părere am despre zahăr în cafea, dar și eu știu că asta se dă de obicei celor aflați în stare de șoc: pături calde și zahăr.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Sigur că am venit, spune Pirkko, uitându-se la mine. Păreai tare

tulburată când ai sunat – o reacție de altfel firească, având în vedere ce s-a întâmplat.

Rămânem o vreme în tăcere, sorbindu-ne cafeaua. Un cârd de gâște zboară pe cerul cenușiu din fața ferestrei.

— Vrei să-mi povestești?

Pirkko se lasă pe spate și fotoliul protestează cu un scârțâit.

— Să nu te simți obligată, dar…

Ridică din umeri.

— Uneori ajută să vorbești.

Cuvintele nu mi-l vor aduce înapoi pe Erik. Cu toate astea, las cana pe noptieră, îmi aranjez pernele de la spate și încep să povestesc. Pirkko mă ascultă cu atenție în timp ce descriu ceremonia și cina luxoasă. Râde în hohote când ajung la discursul meu și la modul în care Mats m-a condus afară din sala de petrecere.

— Scuză-mă, spune colega mea, părând rușinată. E atât de tipic pentru tine, Annika.

Îi explic cum Erik a fost găsit la baza pantei, descriu cum arăta scena și cine era acolo. Pirkko începe să plângă în hohote când ajung la momentul în care Nike încerca să-l resusciteze. Gâtul îmi pulsează și capul stă să-mi plesnească, dar nu mă opresc. Descriu haosul care a urmat și faptul că poliția a interogat pe toată lumea.

— E groaznic… De necrezut… bâiguie ea când termin.

Gândul la familiile Jafari și Nihizén și la încercările lor jalnice de a-mi arăta compasiune îmi alimentează furia, suprimându-mi efectiv durerea.

— Vreau să-ți spun ceva…

Mă uit la Pirkko, perfect conștientă că sunt pe cale să-mi încalc promisiunea pe care i-am făcut-o lui Mats. Promisiunea de a nu răspândi teorii scornite.

— Dar trebuie să-mi promiți că n-o să spui nimănui nimic.

Colega mea pare îngrozită, dar își pune palma dreaptă peste inimă.

— Pe onoarea și conștiința mea.

— Cred, spun eu, dar mă corectez. Sunt sigură că William l-a ucis pe Erik.

— Ce?

Pirkko își duce mâna la gură.

— Cum adică? Am crezut c-a fost un accident.

Tace, dar apoi adaugă cu ezitare:

— Sau sinucidere.

Clatin din cap și zic:

— Poliția n-a spus încă nimic, dar sunt convinsă că n-a fost nici accident, nici sinucidere.

Colega mea mă ascultă cu atenție în timp ce dau frâu liber gândurilor pe care le-am copt: că ar fi fost un gest de răzbunare care își are rădăcinile în ceva ce are legătură cu accidentul de mașină de acum opt ani.

— Dumnezeule! spune Pirkko, uitându-se la mine siderată. Parcă e o scenă desprinsă dintr-un film sau dintr-o carte.

— Știu, zic eu. E adevărat că Erik se simțea uneori rău. Dar de ce naiba să se fi sinucis aici? La nunta surorii sale?

— Dar Emily, spune Pirkko. Ce părere are despre acuzațiile tale?

O durere surdă îmi macină stomacul și poate că e un memento. Am purtat în pântec și am adus pe lume trei copii. Acum doar unul dintre ei mai trăiește. Emily. Fata cu priviri ostile.

Erik avea trei ani când s-a născut sora lui mai mică. Sarcina a fost dificilă. Mi-a fost în permanență greață, eram obosită și slăbită, dar tot eu trebuia să duc greul acasă din cauza programului foarte încărcat de la serviciu al lui Mats. Tocmai preluase magazinul și lucra nonstop. Având în vedere că pierdusem deja o sarcină înainte să-l nasc pe Erik, n-am îndrăznit să cred că de data asta o să fie bine până când Emily a venit efectiv pe lume. Și ce intrare și-a făcut! Era vie, zbârcită și țipa de mama focului.

Sună ca un clișeu, dar când am venit acasă de la maternitate cu ea în scoică, mi-a trecut prin minte că de-acum aveam familia completă. Un băiat și o fată – ce să-ți poți dori mai mult?

Bineînțeles că uneori mă gândeam la Oscar, băiețelul care murise înainte să vadă lumina zilei. Mă întrebam cum ar fi arătat, cine ar fi fost. Dar asta nu m-a împiedicat să mă bucur de micuții mei. Chiar dimpotrivă. Eram atât de recunoscătoare că existau și că totul se petrecuse cu bine.

Pe deasupra, Emily nici n-a fost un bebeluș dificil. Mânca, dormea, era mulțumită și fericită. N-am avut niciodată probleme cu ea. Nu pricepeam când alții vorbeau despre tantrumurile de la vârsta de trei ani sau despre prepubertate. Ne-am certat de câteva ori când a ajuns la adolescență, mai ales după accidentul lui Erik, dar în mare parte era docilă și flexibilă.

Fiind sora mai mică, trebuia să vină și ea cu noi cu mașina când îl

duceam pe fratele ei mai mare la antrenamente și la meciuri. S-a plâns doar arareori. Iar când a început să se plângă mai tare, era deja suficient de mare ca să poată rămâne singură acasă. Am simțit că Emily prefera să se țină departe de tot ceea ce avea legătură cu fotbalul, că îi plăcea să-și facă de lucru în camera ei sau să petreacă timp cu Cissi. Dar poate că se simțea abandonată. N-am vorbit niciodată cu adevărat despre asta.

Oare când s-a răcit atât de tare relația noastră? Când a încetat Emily să-mi mai împărtășească grijile? Să fi fost înainte sau după ce s-a cuplat cu William?

Durerea din stomac mi se răspândește în restul corpului.

— Pirkko, spun eu în șoaptă, pentru că nu mă mai ține vocea. Am fost…

Trebuie să forțez cuvintele să iasă.

— Am fost o mamă rea?

— Nu! strigă ea fără ezitare. Cum poți să spui așa ceva? Ai fost o mamă minunată. Gândește-te cât timp ți-ai dedicat fotbalului. L-ai dus pe Erik cu mașina în toată țara, ai luat apărarea clubului la fiecare pas… Și apoi, după accident, te-ai luptat până-n pânzele albe ca să i se facă dreptate.

— Da, da…

Lacrimile îmi întunecă ochii și o văd pe Pirkko ca prin ceață.

— Știu că am fost o mamă bună pentru Erik. Sau, cel puțin, *am încercat* să fiu bună…

Pirkko tace și așteaptă să continui.

— Dar pentru Emily…? pufnesc eu. Emily.

91.

MATS

Iată-mă într-o sală rece de audieri la secția de poliție din Helsingborg. Lui Borneklint Fager i s-a alăturat un bărbat îmbrăcat într-o cămașă verde-măslinie și tuns ca membrii organizației Hitlerjugend{60}. Pe sub cămașă i se văd bicepșii umflați.

— Henric Lunde, anchetator, spune el, întinzându-mi mâna. Vă rog să luați loc.

Îmi frec palma dreaptă de țesătura sacoului și îl salut. Ne așezăm la singura masă din încăpere. Cineva a pus acolo trei pahare, trei sticle de apă

minerală, un computer și un telefon mobil. Micul Hitler face click ici-colo cu mouse-ul computerului înainte să-și ridice capul și să mă privească detașat, cu ochii lui de un albastru-deschis.

— Să începem, spune el.

Borneklint Fager meșterește ceva la mobil, apoi îl pune înapoi pe masă.

Lunde se ocupă rapid de toate formalitățile inițiale și continuă în același ritm:

— În regulă. Am dori să ne relatați pe scurt unde v-ați aflat în cursul serii și al nopții de ieri. Oră cu oră, începând cu cina.

Mă întorc spre colega lui.

— Dar la ce servește asta? Deja v-am spus totul dumneavoastră și bărbatului înalt. Nu înțeleg.

— Vă rog să repetați totul încă o dată, spune Lunde.

Pentru a doua oară în ultimele douăzeci și patru de ore descriu mica reprezentație a Annikăi de la cină și cum am dus-o la anexă. Explic că m-am întors la castel și că, rând pe rând, toți invitații s-au adunat în sala de petrecere pentru a urmări valsul mirilor.

— Apoi a dansat toată lumea. Când mama mea și sora ei au vrut să se retragă, am ieșit să le spunem noapte bună mirilor. Am schimbat câteva cuvinte înainte de a le însoți pe doamne în camera lor. Apoi m-am întors la petrecere.

Mă opresc o clipă să-mi trag sufletul, dar micul Hitler dă nerăbdător din mână. Așa că povestesc în continuare despre dans, băuturi și despre momentul în care cineva a dat buzna în castel strigând că Erik era rănit. Închei cu plimbarea nocturnă din parcare.

Anchetatorul îmi cere de câteva ori să repet orele la care s-au petrecut diferitele evenimente, așa că încep să mă simt ametit. Nu mai sunt sigur când s-au petrecut cu adevărat lucrurile și ce ore am inventat doar ca să am ceva de spus.

— Dacă v-am înțeles corect…

Derulează ceva pe ecran și apoi continuă:

— După discuția cu colegii mei, dumneavoastră și partenera dumneavoastră, Isobel Perez, v-ați dus la culcare. Așadar, asta s-a întâmplat imediat după ora trei. N-ați reușit să adormiți și v-ați dat seama că ați uitat încărcătorul mobilului în mașină. Așa că ați luat încărcătorul și apoi v-ați întors direct în camera dumneavoastră din castel?

— Corect, spun eu.

— Hm.

Henric Lunde își ridică privirea de pe ecran.

— Atunci cum se face că o cameră de supraveghere de la intrarea în anexă v-a surprins în două rânduri noaptea trecută? Mai exact la ora 3.31 și la ora 3.45.

— N… nu se poate, spun eu și simt cum mă înțeapă buzele. Trebuie să fi fost cineva care seamănă cu mine.

— Puțin probabil.

Micul Hitler mă fixează cu privirea lui de gheață.

— O să vă arăt câteva poze…

Întoarce ecranul computerului în direcția mea, iar eu mă prefac că-mi caut ochelarii ca să câștig timp. Dar, chiar înainte să mi-i pun pe nas, pot vedea două imagini cu un bărbat tuns scurt, ușor supraponderal, îmbrăcat într-un tricou alb, care stă în fața ușilor de sticlă. Ambele fotografii prezintă cifre digitale care indică ora.

Mă trec toate apele. Cum naiba o să ies din asta? Îmi vine să țip în gura mare, dar încerc în schimb să zâmbesc.

— Ei bine… Nu-mi prea amintesc. Eram încă puțin amețit.

— Cum așa? se trezește că spune Borneklint Fager. Din câte îmi amintesc, în timpul audierii de azi-noapte păreați destul de treaz. Ați băut alcool mai târziu?

Trag o înjurătură în sinea mea.

— Am băut câteva pahare ca să mă relaxez. Nu cred că e ilegal.

Mă cuprinde o furie neașteptată, care mă face să ridic vocea.

— Eram în stare de șoc. Sigur înțelegeți asta, nu-i așa? De fapt, unde bateți? Fiul meu e mort, iar dumneavoastră vă așteptați ca eu să-mi amintesc fiecare pas pe care l-am făcut în timpul serii, ora exactă și…

— Înțelegem că situația e dificilă pentru dumneavoastră, spune Micul Hitler, fără nicio urmă de empatie în glas. Hai să spunem că ați uitat anumite evenimente din timpul nopții… Dar acum, că vedeți fotografiile acestea, ne puteți explica ce făceați în anexă?

Trebuie să încerc să mă concentrez. Ce știu de fapt polițiștii? Știu ceva sau doar se prefac? Ce ar trebui să le spun? Îmi dau seama cum trebuie să arate situația din perspectiva lor, dar știu și că orice aș spune o să sune aiurea.

— Ei, acum îmi amintesc.

Lunde și Borneklint Fager schimbă priviri amenințătoare, dar eu îi ignor și continui:

— Nike, asistenta lui Erik, părea tulburată după ce fusese interogată. Eram îngrijorat și am vrut să văd ce face, în timp ce eram încă pe-afară.

— În toiul nopții?

— Chiar atunci, spun eu și îl privesc fix pe anchetator. În toiul nopții. Cineva care e trist sau deprimat se simte adesea cel mai rău în toiul nopții. Nike era distrusă. Pentru ea, Erik nu era un client ca oricare altul. Erau buni prieteni.

— Bine…

Henric Lunde își încrucișează brațele pe piept.

— Dar de ce v-ați dus la asistentă de două ori? Sau poate că ați vizitat și alte persoane azi-noapte?

— Nu.

Nu pot să nu remarc tresărirea din colțul gurii lui Borneklint Fager.

— Nu, repet cu emfază. M-am întâlnit doar cu Nike, cu nimeni altcineva. Ea… avea nevoie de pastile pentru dureri de cap. Erau în mașina lui Erik, așa că am luat și cutia cu pastile când mi-am luat încărcătorul.

— Ați fost amabil.

Lunde se apleacă în față peste masă și eu încerc să nu tresar.

— Și laptopul lui Erik? Care-i povestea cu el?

92.

ANNIKA

— Nu te-ai răzgândit?

Pirkko trântește portbagajul roșu aprins al mașinii Kia.

— Am destul timp, dacă vrei să vorbești cu Emily înainte de plecare.

Clatin din cap. Am petrecut deja mult prea mult timp în locul ăsta. Colega mea a insistat să mă odihnesc o oră înainte să ieșim din cameră.

— Doar ai auzit-o și tu, nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

— Asta este interpretarea ta.

Pirkko deschide portiera de pe partea șoferului și se strecoară în mașină.

— Se mai întâmplă și să spui ceva, dar să vrei să zici altceva. Poate că,

în adâncul sufletului, Emily ar vrea să vorbiți.

Mă așez pe scaunul din dreapta, cu privirea pierdută către castel. Iedera flutură în bătaia vântului, iar cerul gri-închis contrastează puternic cu fațada de culoarea nisipului.

— Atunci ar fi trebuit să-i fie ușor să spună asta. Și, la o adică, nu știu dacă eu vreau să vorbesc cu ea.

Pirkko pornește mașina și bagă în marșarier.

— Acum o ai doar pe Emily, zice ea încet. Să nu uiți asta.

Lăsăm Örenäs în urmă în timp ce câteva picături grele aterizează pe parbriz. Le urmăresc traiectoria sinuoasă pe geam. Erik a avut o perioadă în care, în timp ce mergeam cu mașina pe ploaie, se amuza alegând două picături și urmărindu-le să vadă care ajunge prima la cheder. Comenta cursele cu mare entuziasm, imitându-i pe jurnaliștii sportivi de la televizor. Obișnuiam să râdem de expresiile de adult care ieșeau din gura băiețelului.

Ochii mi se umplu de lacrimi și mă întorc spre Pirkko, care conduce mașina aplecată ușor în față.

— Eu…

Mă lasă vocea.

— Vreau să-l văd.

— Pe Erik? întreabă ea, fără să se întoarcă spre mine.

Încuviințez din cap.

— Sigur că poți. Știi pe cine trebuie să contactezi?

— Am primit o carte de vizită.

Mâna dreaptă își croiește drum în geantă și rămâne acolo.

— Femeia care m-a interogat aseară mi-a spus că pot să o contactez dacă am nevoie de ceva.

Ne apropiem de intrarea pe autostrada E6 și Pirkko apasă pe accelerație.

— În regulă, atunci, spune. Sun-o mâine-dimineață. Sigur e mai ușor s-o contactezi într-o zi de luni.

Trag aer și îl dau încet afară.

— Sigur vrei să rămâi singură azi? întreabă colega mea, fără să-și ia ochii de la drum. Să nu-ți faci griji de Kafka. Știu că-i e foame, dar putem trece mai întâi pe la tine, să vedem de ce are nevoie, și dup-aia poți veni la mine acasă.

— Mulțumesc, dar nu e necesar.

Pirkko mă cunoaște și probabil se teme c-o să mă apuc de băut. Și exact

asta am de gând să fac. Cutia de vin roșu care mă așteaptă în bucătărie e singurul lucru care mă ține pe linia de plutire în momentul ăsta.

Mobilul îmi sună în geantă. Cu siguranță e un alt jurnalist de la vreun ziar de seară care vrea un comentariu de la mama îndurerată. Las telefonul să sune. Oricine are ceva important de spus se poate prezenta printr-un SMS. Azi refuz să vorbesc cu străinii.

Ploaia s-a întețit și biciuie parbrizul. Deși ștergătoarele lucrează din greu, de-abia vedem afară. Cerul plânge – o metaforă desuetă, dar potrivită.

Pirkko tușește, ca și cum ar vrea să-și reînvie corzile vocale.

— Așadar, le-ai spus polițiștilor că tu crezi că Erik a fost ucis? mă întreabă apoi.

— Da, răspund eu, uitându-mă fix la carosabilul umed. Dar mi s-a părut că nu m-au luat în serios.

Colega mea pufnește.

— Chiar crezi… în adâncul sufletului tău, chiar crezi că William e capabil să ucidă? Iartă-mă, dar mi-e atât de greu să-mi imaginez că ar fi vorba despre o crimă. Sună… ireal.

Închid ochii și îmi sprijin capul de tetieră. Pirkko are dreptate. Chiar sună ireal. Și poate că nu a ucis cu sânge rece. Poate că, la urma urmei, a fost un accident. Dar dacă așa e, de ce a ales să ascundă incidentul? De ce a fugit de-acolo în loc să cheme o ambulanță? Pe de altă parte, două accidente cumplite sunt prea de tot. Nu e foarte greu să identifici un tipar clar.

— Poate că până la urmă ai dreptate, continuă Pirkko. William e din nou la poliție.

Mă uit la ea.

— Acum?

Încuviințează din cap.

— Cred că e încă acolo. Când te așteptam, a venit o femeie care i-a cerut să meargă la Helsingborg pentru audieri suplimentare. A plecat singur, cu o mașină împrumutată de la niște prieteni. Și Mats urma să fie din nou audiat.

— Mats?

Văd cum panourile colorate de la Center Syd{61} se perindă pe după perdeaua de ploaie și mă întorc apoi din nou încet spre colega mea.

— Cu Mats trebuie să fie o greșeală. Dar cu William… Poate că, până la urmă, există ceva dreptate în lumea asta.

93.

EMILY

— Nu vrei să vii la noi? întreabă Gittan, întorcându-se către mine când trecem pe lângă clădirea televiziunii. Poți să stai cât vrei.

— Mulțumesc, răspund eu și mă uit la ea. Dar sunt epuizată și… probabil că am nevoie să fiu singură o vreme.

Mi se pare că văd o oarecare ușurare în ochii obosiți ai soacrei mele. La începutul călătoriei cu mașina, a ținut un monolog lung despre cât de trist și îngrozitor e totul. A pus și o mie de întrebări fără țintă.

— De ce l-au chemat pe William la poliție? Au precizat cum a murit Erik? Sunt sigură c-a fost vorba despre sinucidere. Îmi pare rău, Emily, dar nu-i așa că el era foarte special? Și cum se face că nu primim nicio informație?

A tăcut când nici eu, nici soțul ei n-am răspuns.

Acum Krister, care se află la volan, își drege vocea și pare că vrea să spună ceva, dar gura îi rămâne închisă.

Socrul meu n-a scos niciun sunet de când am plecat din Örenäs și bănuiesc că are multe motive de îngrijorare. După cum îl știu pe Krister, nu e preocupat în principal de moartea lui Erik, ci de faptul că ar putea ieși la iveală adevărul despre accidentul de mașină. Oare William o să spună tot ce știe dacă poliția va pune presiune pe el și-i va cere detalii despre relația cu Erik? Poate că da. Dar, în adâncul sufletului meu, nu cred că va face asta. Compania înseamnă foarte mult pentru William. El și Ibbe au construit WibNet de la zero, investind atât de mult timp și energie. Nu-și poate risca munca de o viață doar pentru că tații noștri au luat o decizie incredibil de proastă acum opt ani.

Niciodată nu l-am văzut pe Krister în pană de cuvinte. Ca să fiu sinceră, mi se pare că de multe ori pălăvrăgește aiurea. Dar azi nu-mi doresc nimic mai mult decât să înceapă să vorbească. Vreau să redevină el însuși, așa caraghios cum e. Vreau să-l aud cum ocărăște, cum judecă și cum preia controlul situației. Așa cum face de obicei. Dacă ar fi în apele lui, Krister Nihizén ar bate la ușa poliției și ar cere să vorbească cu șeful secției. Ar da o sută de telefoane la persoane care au relații în sistemul judiciar și ar cere

favoruri dubioase. Dar cred că, deocamdată, nu vrea să iasă în evidență.

Arunc o privire rapidă la telefon – am peste cincizeci de apeluri la care nu am răspuns și aproape la fel de multe SMS-uri pe care nu le-am citit. Toți jurnaliștii ăia nenorociți care încearcă să obțină o declarație de la William. Evident că nu ezită să mă contacteze pe mine, deși ar trebui să știe că Erik era fratele meu. Am văzut titlurile curgând online, unul mai dramatic decât celălalt: *Deces la nunta celebrităților. Tragedie la nunta familiei Nihizén. O moarte misterioasă îi zguduie pe invitații la nuntă.* Nu au nimic mai important de scris? Despre războaie și foamete, de exemplu.

Cu reticență dau click pe toate mesajele și verific dacă nu am ratat ceva important. Nu am pierdut nimic. Dar cel puțin de unul dintre ele îmi pasă. Mătușa mea îmi spune că bunica și Ulla sunt acum la ea acasă și că amândouă par să fie bine. Le trimit o inimă roșie și pun telefonul pe modul sonerie, în caz că tata sau William vor să ia legătura cu mine.

Tata. Am un nod în stomac. De ce l-au chemat la poliție? De ce n-a fost suficientă discuția de la castel? E de neconceput faptul că și tata, și William sunt din nou audiați. Doar dacă nu e vorba despre chestia aia din trecut. Chiar că nu înțeleg nimic.

Ca de obicei, Krister ignoră toate semnele de interdicție și azi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Intră cu mașina direct în zona cu acces limitat și parchează la doi metri de poartă. Aproape că mă așteptam să găsesc paparazzi în spatele zidului scund din fața casei, dar, din fericire, nu văd niciun fotograf în apropiere. Poate că s-au mutat la Bar Italia ca să scape de ploaie.

Socrii mei mă ajută să duc înăuntru bagajele și pungile cu cadouri. Toate sfârșesc într-o grămadă mare pe hol, cu husa pentru costum deasupra.

— În regulă, spune Gittan și mă îmbrățișează. Ai grijă de tine, draga noastră. Poate faci o baie să te relaxezi. Sunt sigură că William va ajunge acasă din clipă în clipă. Poliția o să-și dea seama în curând că s-au concentrat asupra persoanei greșite.

Krister stă în pragul ușii și bâiguie ceva ce ar putea însemna că este de acord. Sau crede poate că există ceva adevăr în acuzațiile mamei? Alung imediat gândul ăsta. E imposibil.

Rămân în hol după ce se trântește ușa, uitându-mă la hârtia de împachetat și la fundele care ies din muntele de cutii de cadouri. Apoi parcă mi se scurge toată vlaga. Cu spatele la perete, alunec încet până jos și mă

așez. Neputincioasă, fără voință și terminată de oboseală.

•

Mă trezește mobilul. Probabil că am adormit pe gresia tare. De cât timp stau întinsă aici? Sunetul se aude din ce în ce mai tare și mă târăsc în genunchi, mă ridic în picioare și merg împiedicată până la măsuța unde se află telefonul. Apăs pe buton ametită.

— Bună, scumpo, sunt mama.

Încremenesc.

— Nu închide, continuă ea. Am auzit că William și Mats sunt la Helsingborg și…

E băută. E clar sub influența alcoolului și mă pregătesc să urlu ceva, dar mama mi-o ia înainte.

— Cum te simți?

Podeaua se clatină, un moment de cădere liberă. Reușesc să rămân în picioare, agățându-mă de furia care dospește în mine de atâția ani.

— Ești mulțumită acum, nu-i așa?

Mama oftează, dar nu-i dau ocazia să mă întrerupă.

— Doar asta ți-ai dorit? Ai vrut ca totul să se ducă naibii! Asta ți-ai dorit tot timpul.

— Emily, te rog, zice mama, plângând. Nu spune asta. Nu poți să spui asta! N-am vrut niciodată să…

Fără să gândesc, m-am mutat din hol și stau acum în fața ferestrei panoramice care dă spre mare. Valurile se aruncă furioase înspre Sundspromenaden{62}, lovindu-se de chei și de stânci.

— Nu m-ai vrut! M-ai urât încă de când m-am născut. Pe Erik l-ai iubit și pe mine m-ai urât. Dar știi ceva? Cu toate astea, eu știu ce înseamnă dragostea. Știu cum poate arăta ea. Și îi voi oferi copilului meu tot ceea ce eu nu am primit niciodată de la tine.

Telefonul îmi alunecă din mână și aterizează cu un zgomot surd pe parchetul lucios.

94.

ANNIKA

Inima îmi bate furtunos și în piept simt o presiune. Cum deja sunt așezată pe scaun, mă îndrept din umeri ca să pot respira mai adânc, dar asta nu face altceva decât să crească presiunea. Oare o să am primul meu atac de cord? Tata a avut două infarcturi ușoare, înainte ca al treilea să-l omoare. Frica devine o mână rece ca gheața. Mă apucă, îmi amorțește vârful degetelor și buzele. Oare o să mor acum? Aici, la masa din bucătărie?

Nimeni nu-mi va simți lipsa. Dacă mor azi, cel mai probabil o să zac aici și-o să putrezesc, cel puțin până marți după-masă, când Pirkko se va întreba de ce nu apar să o înlocuiesc la bibliotecă. Poate că nici nu se va întreba. Crede probabil că sunt în concediu medical din cauza lui Erik. Nu ar fi deloc ciudat ca o mamă să anunțe că-și ia concediu medical după ce și-a pierdut fiul.

Mobilul e pe masă, tăcut, dar cuvintele lui Emily îmi persistă în minte.

Pe Erik l-ai iubit și pe mine m-ai urât.

— Nu, șoptesc și o lacrimă aterizează pe ecranul crăpat. Te-am iubit… Te *iubesc*…

Mâna rece strânge din ce în ce mai tare. Inspir adânc în timp ce număr până la cinci, apoi expir cu aceeași cadență. Continui să număr, folosind cifrele ca pe o mantră. Și pare să funcționeze, pentru că, în cele din urmă, presiunea se diminuează ușor. Mă las pe spate și privesc împrejur prin bucătărie, ca și cum ar fi prima dată când mă aflu aici. Perdele, plante în ghiveci, prosoape de vase, mănuși de cuptor. Râșnița uriașă de piper pe care Erik mi-a făcut-o cadou de Crăciun în anul în care s-a mutat în Göteborg. Știu că a fost scumpă, pentru că m-am uitat să văd cât costă așa ceva în magazinul de profil cu obiecte de lux de la Triangeln. Poate că ăsta a fost felul lui de a-și cere scuze? *Iartă-mă, mamă. Iartă-mă că te-am părăsit.*

Lângă râșnița de piper se află cutia de vin. Câțiva litri de uitare și ușurare în ambalaj reciclabil. Oricine îmi va găsi în cele din urmă trupul aici, pe scaun – sau mai degrabă sub scaun, pe podea – se va gândi probabil că femeia moartă trebuie să fi fost o persoană demnă de toată mila. Fără prieteni, fără familie. Și că ultimul lucru pe care l-a băut a fost un vin ieftin la cutie din Australia.

Dau frâu liber lacrimilor, oftez și pufnesc, îmi șterg nasul pe mâneca bluzei. Se sinchisește cineva de mine? Nu, nimeni. Nimeni pe toată fața pământului.

Când îmi ridic privirea, îl văd pe Kafka în ușă. Ochii lui galben-verzui strălucesc ca niște stele pe un cer negru ca smoala. Poate că are un al șaselea simț, poate că înțelege că am nevoie de alinare și vrea să-mi amintească de existența lui. Suspin. Putem să ne prefacem, dar amândoi știm că nu despre asta e vorba. Îmi iubesc motanul, iar el iubește mâncarea.

Se îndreaptă în tăcere spre mine și mă privește ademenitor.

— Vrei să vii în brațe? spun eu dojenitor. Tu niciodată nu vrei să stai în poala mea, nu-i așa?

Kafka nu se mișcă din loc și mă țintuiește cu privirea. Împing puțin scaunul înapoi pentru a lăsa mai mult loc între mine și masă și în secunda următoare animalul negru ca tăciunele mi se ghemuiește în poală. Cu degetele îngropate în blana deasă, încerc să reduc vocea lui Emily la tăcere. Mâna rece mi-a eliberat inima, dar ecoul îmi răsună încă în minte. Cuvintele taie răni adânci, usturătoare. Motanul se uită la mine și ochii lui înstelați strălucesc. Mă forțez să ascult.

Îi voi oferi copilului meu tot ceea ce nu am primit niciodată de la tine.

Copilul meu? Chiar a spus asta sau e doar închipuirea mea? *Copilul meu.* Să fie Emily însărcinată?

Nu. Nu se poate să fie însărcinată. S-a căsătorit ieri, am văzut-o toastând. Sau poate că n-a băut alcool? Habar n-am. M-a interesat mai degrabă propriul pahar de vin. Dar rochia îi stătea perfect. Nu dădea niciun semn de sarcină.

Nu se poate să fie însărcinată.

Un copil. Fiul sau fiica lui Emily. Un nepot.

Nepotul meu.

Timp de câteva minute întorc pe toate părțile ideea că Emily e însărcinată și că voi fi bunică. Ceea ce ar însemna că și Mats va deveni bunic. Mats. Aproape că reușisem să uit de el în tot vârtejul ăsta. Ce naiba spunea Pirkko? Că atât William, cât și Mats au fost chemați la poliția din Helsingborg pentru audieri suplimentare?

Da, exact asta a spus. *Audieri suplimentare.* Încerc să procesez informația, căutând o explicație. Faptul că William a fost chemat la poliție nu e ciudat. Are multe explicații de dat. Dar Mats… Despre ce naiba ar putea fi vorba?

Îmi scot mobilul și caut în lista apelurilor recente, îl găsesc pe Mats și apăs pe nume. În timp ce sună, simt un mare sentiment de recunoștință că

potențialul nepot nu se va naște azi. Tatăl și bunicul la audieri la poliție. N-ar fi tocmai un start bun în viață.

Nu mai sună, a intrat robotul. Decid că nu contează deloc cum își va aminti lumea de mine și îl așez ușor pe Kafka pe podea. Trebuie să beau niște vin. Acum.

95.

MATS

Aș fi în stare să omor pe cineva pentru un snus, dar cutia probabil că e în valiză. Spătarul dur scârțâie, închid ochii și încerc să mă relaxez, dar mi-e imposibil. Probabil că ăsta e și scopul pentru care mă țin aici de atâtea ore.

A fost o prostie să ascund chestia cu laptopul. Ar fi trebuit să le spun imediat adevărul. Am bâiguit cum că Erik mă rugase să citesc ceva ce scrisese el, dar istorioara asta sigur pare la fel de fictivă precum este. Nu poate fi însă ilegal să deschizi laptopul propriului fiu. Ca să nu mai zic că Nike l-a predat poliției azi-dimineață.

Se aude un zăngănit la ușă și deschid ochii. Henric Lunde și Jessika Borneklint Fager intră în sală. Primul are o cană de cafea în mână. Mi-au oferit și mie atât cafea, cât și un sandviș, dar nu vreau să încep să mă simt confortabil aici. Vreau să merg acasă.

Lunde pune un dosar de plastic pe masă și ia loc vizavi de mine, iar Borneklint Fager se așază – ca și până acum – lângă el. Expresia lor îmi creează disconfort. Nu-i așa că par tare satisfăcuți?

Îmi întind picioarele pe sub masă și mă îndrept din brațe, încercând să-mi trezesc corpul amorțit. Mă hotărăsc că de-aici înainte voi prelua controlul, nu-l voi lăsa pe nesimțitul ăsta să țină frâiele.

Borneklint Fager pornește înregistrarea și pune mobilul pe masă. Apoi rostește cu o voce monotonă data, ora și cine se află în sala de audieri.

— Situația devine absurdă, spun eu când ea tace. Mă țineți aici de câteva ore și nu înțeleg de ce. De fapt, ce căutați? Credeți că mi-am ucis propriul fiu? Iar dacă nu, n-ar fi de dorit să vă concentrați să-l prindeți pe ucigaș?

Micul Hitler e stană de piatră.

— Nu am stabilit încă natura evenimentului. Analizăm toate pistele și nu excludem nimic, dar s-ar putea să fie vorba de un accident tragic.

Scoate o bucată de hârtie din dosarul de plastic.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar așteptăm o decizie.

Hotărârea mea de a fi cel care dirijează conversația se prăbușește asemenea unui castel de cărți de joc.

— C… ce fel de decizie?

— Cu privire la un mandat de percheziție pentru locuința dumneavoastră, mă informează Borneklint Fager.

— Ce? exclam eu și mă ridic pe jumătate în picioare. Ce vreți să spuneți? Din ce motiv? Nu puteți intra așa, pur și simplu…

— Exact.

Henric Lunde își umflă pieptul.

— Tocmai de aceea avem nevoie de o decizie. Și nu e vorba în principal de a intra la dumneavoastră în casă, ci de a vă deschide calculatorul.

Mă uit prin sală după camere ascunse, având brusc sentimentul că sunt părtaș la o glumă proastă. O glumă din aia în care nimeni nu se înțelege cu nimeni și în care unul dintre noi va cădea curând de pe scaun sau va începe să cânte. Dar atmosfera nu e tocmai jovială.

— Nu înțeleg…

Lumina pâlpâie înaintea ochilor mei și mă așez din nou.

— Dacă nu credeți că mi-am omorât fiul, de ce vreți să cotrobăiți prin calculatorul meu?

— Asta vă explic cu plăcere, spune anchetatorul, lăsându-se pe spate în scaun. Azi-dimineață tehnicienii noștri au dat o căutare rapidă prin laptopul fiului dumneavoastră și au găsit ceva care ne-a stârnit interesul. Mai ales având în vedere ceea ce discutăm în prezent cu ginerele dumneavoastră, zice el și face semn cu capul spre peretele din spatele lui. După cum probabil știți, William Nihizén se află în sala alăturată.

Simt cum îmi fuge sângele din cap, pentru ca apoi să se lase ca un nod mare și greu în stomac. Oare William a dezvăluit până la urmă adevărul despre accident? Cum poate fi atât de cretin?

Mă uit la cei doi polițiști, încercând să-mi dau seama cât de multe știu ei cu adevărat.

Plicul pe care l-am găsit în husa laptopului lui Erik conținea exact ceea ce mă temeam: o mărturisire. Era o scrisoare scrisă de mână, pe mai multe

pagini, în care Erik relatase exact modul în care se petrecuse accidentul. Totul – de la momentul în care l-a tras de braț pe William în timp ce erau în mașină până la felul în care eu și Krister l-am ascuns pe bărbatul care fusese lovit în desiș și cum i-am transportat apoi cadavrul la Häckeberga în noaptea următoare.

Scrisoarea se află în valiza mea care e în drum spre Malmö, cu Isobel. Probabil că nu există o versiune digitală, nu degeaba a ales Erik să scrie de mână. Poate pentru ca nimeni să nu poată respinge scrisoarea ca fiind un fals. Prin urmare, ce ar fi putut găsi poliția? Și ce le-a spus William de i-a determinat să vrea să se uite prin calculatorul *meu?*

— Ce…

Înghit în sec și o iau de la capăt.

— Așadar, spuneți că ați găsit ceva în laptopul lui Erik. Ce naiba are asta de-a face cu mine?

Lunde scoate o foaie de hârtie din dosarul de plastic de pe masă.

— Acesta este un extras de la unul dintre conturile dumneavoastră bancare, mai exact cel de la UBS. La 1 august, în acest cont au fost depuse cincisprezece mii de coroane. Și exact aceeași sumă a fost depusă în prima zi a fiecărei luni în toată perioada de tranzacții la care avem acces.

Mintea mea o ia razna. UBS? Cincisprezece mii de coroane? În fiecare lună? Sunt atât de cufundat în propriile gânduri, încât Micul Hitler trebuie să repete întrebarea.

— Mats Brandt, puteți confirma că acest cont este al dumneavoastră?

— Nu, spun eu. Categoric nu. N-am auzit niciodată de așa ceva. Ce este UBS?

Lunde se aplecă în față peste masă.

— Gândiți-vă cu atenție.

Anchetatorul își ascunde cu greu iritarea.

— Este grav să minți în această situație.

— La naiba!

Furia a revenit și se aprinde ca un foc.

— Jur pe onoarea mea că acel cont nu este al meu. De unde ați primit informația asta?

Îmi pun ochelarii pe nas și apuc hârtia. În partea de sus este un logo. UBS. Pe rândul de mai jos citesc „United Bank of Switzerland”. Urmează apoi un cârnat de cifre și mai jos scrie negru pe alb *Account holder*[{63}]*:*

Mats Brandt.

96.

EMILY

Undeva în apartament se aude mobilul. Rămân întinsă pe canapea și îl las să sune până se așterne liniștea. Sigur e iar mama. Sau unul dintre nenorociții ăia de jurnaliști care refuză să se abțină. Melodia nici nu se termină bine că începe din nou. Poate că e Amanda sau William. Dar de ce m-aș ridica?

Fratele meu mai mare e mort. Tatăl meu și proaspătul meu soț au fost toată după-amiaza la audieri la poliție. Chiar să fie adevărat ce se întâmplă sau trăiesc un coșmar? Un vis neobișnuit de real.

Nunta noastră trebuia să fie ceva frumos, o celebrare a iubirii. A fost un fiasco total. I-am spus mamei că știu ce e dragostea. Oare chiar știu? Voi putea să-i ofer copilului meu dragoste și siguranță după toate astea? Sau o să ajung ca ea? Singură și amărâtă, respinsă de toți cei care au contat cândva. Nu! Nu, nu, nu.

Mă cuprinde panica. Nu *se poate* să ajung ca ea. Eu și William trebuie să trecem peste asta împreună. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu trebuie să se răsfrângă asupra copilului nostru. În vecii vecilor.

Mama a ajuns o epavă după divorț, iar tata nu și-a dat niciodată seama cât de gravă era situația. Da, i-a sărit în ajutor de câteva ori când era la limită, dar, în cea mai mare parte a timpului, am suferit în tăcere. Cu siguranță ar fi fost posibil să evit săptămânile când trebuia să stau cu mama, dar n-am putut s-o abandonez. Dacă m-aș fi mutat cu tata și Isobel, probabil că mama ar fi început să bea din zori până-n seară și ar fi sfârșit pe o bancă în față la Systembolaget{64}.

Situația a devenit oarecum mai stabilă după ce am absolvit liceul, așa că am îndrăznit să plec de acasă – mai întâi într-un cămin la periferia Lundului, apoi în apartamentul lui William din centru. Mama a reușit cumva să-și păstreze atât slujba, cât și casă, chiar dacă eu n-am mai fost prin preajmă să o supraveghez. Nici n-am mai văzut-o atât de beată ca

aseară de multă vreme. Dar, cum nu ne vedem niciodată, nu știu cât de mult bea în mod curent.

Capul îmi zvâcnește din cauza lacrimilor reprimate. Le dau voie să curgă, lovesc cu pumnii pernele canapelei și urlu cât mă țin plămânii. Sunetul care îmi iese din gât mă sperie. Parcă ar veni de la un animal. Un animal rănit.

Mă opresc și ciulesc urechile. Ce-a fost asta? Pare că cineva bate la ușă.

— Du-te dracului! strig, știind foarte bine că persoana sau persoanele care stau afară în ploaie nu au cum să mă audă.

Mobilul începe din nou să sune. La naiba. Mă ridic fără tragere de inimă de sub pătură și merg pe urmele sunetului enervant până găsesc telefonul pe podea. Bătăile la ușă continuă nestingherite. Cine-o fi nebunul de-afară? Cu telefonul la ureche, ies pe balcon și mă aplec peste balustradă.

— Emily! strigă Cissi în telefon când o zăresc.

E întuneric ca în miez de noapte, deși e doar după-masă. Luminile de exterior sunt aprinse și marea e încă agitată. Mă zărește și îmi face semn cu mâna.

— Doamne, Emily!

Bătăile la ușă se opresc.

— E tot stricat interfonul? Mi-ai tras o sperietură zdravănă. Îmi deschizi?

Primul meu gând este nu.

Nu mă simt în stare.

Nu pot.

Nu vreau.

Dar Cissi nu se va da bătută. Dacă nu-i deschid în momentul ăsta, se va cățăra pe balcon și tot va intra. Cecilia Björling e o tipă încăpățânată.

— *Shit,* ce vreme oribilă.

Cissi lasă urme umede pe podea, iar părul îi e leoarcă.

— Ați avut totuși noroc ieri…

Se oprește și își pune mâna la gură.

— Iartă-mă. Doamne, Emily. Îmi pare atât de rău. N-am vrut să…

— Nu face nimic. Sunt terminată. N-am energie să bag de seamă cuvintele.

— De-aia am și venit.

Își pune adidașii uzi pe suportul de pantofi și își agață în cuier geaca de ploaie, apoi ridică o pungă de hârtie maro de pe podea.

— Asta e pentru tine. Sau pentru noi. Hamburgeri, cartofi prăjiți și o porție în plus de sos. Am auzit de William și de tatăl tău și m-am gândit că sigur nu ești în stare să gătești și că poate ți-ar face bine compania… spune ea și îmi aruncă o privire nesigură. E în regulă? Dacă preferi, plec.

Grija pe care mi-o poartă Cissi mă răscolește iar. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji, de parcă a deschis un robinet.

Cissi pune punga pe jos și mă îmbrățișează lung.

— Sărăcuța de tine.

Nu spune că va fi bine, pentru că nimeni nu îndrăznește să promită așa ceva. Dar pentru moment sunt suficiente atingerea, căldura și faptul că a venit aici.

— Vrei să vorbim mai întâi și apoi să ciugulim ceva, sau invers?

— N-ar strica să mâncăm puțin.

Mă mir că mă pot gândi la mâncare, dar abia dacă m-am atins de micul-dejun și, dacă mă gândesc mai bine, sunt ruptă de foame. Cissi îmi dă drumul și mă conduce în sus pe scări până la bucătărie, găsește ce-i trebuie în dulapuri și deschide punga.

— Ei bine, spune ea, după ce devorăm aproape tot. Ce s-a întâmplat azi? Ce vești ai?

Iau un șervețel și mă șterg cu grijă la gură. E timpul să iau o decizie. În același timp, îmi amintesc o zi de vară în Lottaparken, trebuie să fi fost la câteva luni după accident. Vorbeam despre sinceritate. Cissi era ferm convinsă că adesea e mai bine dacă lumea nu știe totul. Spunea că există o diferență între a minți și a ascunde adevărul.

— Versiunea lungă sau scurtă? o întreb.

— Pe bune?

Se preface jignită, așa că îi trec în revistă evenimentele zilei: apariția bruscă a lui Pirkko, alarma falsă cu mama și conversația pe care am avut-o cu ea la telefon. După o jumătate de oră, iată-mă din nou pe canapea, epuizată de atâta plâns și înfofolită bine sub pătură. Cissi stă pe fotoliu de cealaltă parte a mesei, cu picioarele întinse pe un taburet.

— Dumnezeule! bâiguie, după ce termin de povestit. E groaznic. Poate că n-ar trebui să spun nimic, dar atât *Aftonbladet*[{65}], cât și *Expressen*[{66}] au titrat totul pe prima pagină.

Stăm în tăcere. Închid ochii. Gândurile mi se învârt din ce în ce mai repede, nu vor să se oprească.

— Poliția chiar crede că William are vreo legătură cu moartea lui Erik? întreabă Cissi după o vreme.

— Nu știu, spun eu.

— Dar tu?

Ceva în tonul vocii lui Cissi mă face să deschid din nou ochii.

— *Tu* crezi c-a fost William?

— Nu.

Nu vreau să dau senzația că am dubii, dar trec câteva secunde bune înainte să pot continuă:

— Bineînțeles că nu.

97.

MATS

Îmi citesc numele de mai multe ori. Transpir. Nu-mi dau seama care e legătura. Încearcă cineva să-mi însceneze ceva? Dar de ce? Și cum ar putea fi folosit împotriva mea contul ăsta bancar necunoscut?

— E o greșeală, spun în cele din urmă. Nu e al meu.

Îmi ridic privirea și văd două fețe inexpresive. Mă simt obligat să continui:

— Deci l-ați găsit în…

— În laptopul lui Erik, completează Henric Lunde. Vreau să subliniez, spune el cu autoritate, că nu este ilegal să aveți bani într-un cont în Elveția. Dar am dori să știm de unde provin, întrucât deponentul nu este vizibil.

Încerc să-mi organizez gândurile. Cei doi polițiști mă privesc întrebător și așteaptă. Lunde bate cu degetele în masă. Borneklint Fager e stană de piatră. Departe, pe coridor, se aude zgomotul unei uși care se închide.

Cincisprezece mii de coroane pe lună. Încerc să prind un gând fugar, dar când să reușesc, îmi scapă. Lunde susținea adineauri că au vorbit cu William despre ceva care îi determină să fie foarte curioși în legătură cu acest cont bancar. Trebuie să fie vorba despre accident. Ce altceva ar putea fi?

În clipa următoare îmi dau seama că, dacă William ne-ar fi dezvăluit

secretul, Lunde ar fi trebuit să facă aluzie la accident. Ar fi trebuit să fie mai explicit, să aducă acuzații clare.

— Deci, ce spuneți?

Micul Hitler își suflecă mânecile de la cămașă, ca și cum s-ar pregăti de luptă.

— N-are rost să stați aici și să încercați să inventați o explicație. Dați cărțile pe față.

Este exact momentul în care reușesc să prind gândul care adineauri îmi dăduse târcoale la marginea conștiinței. Singura întrebare e dacă pot să-mi explic teoria fără să mă apropii prea mult de adevăr. Asta dacă nu cumva polițiștii au înțeles deja cum stă treaba și mă presează fix în direcția aia. În orice caz, Micul Hitler are dreptate într-o privință: nu pot să mint din nou, nu pot să-mi complic și mai tare situația.

— Probabil că Erik a deschis contul, spun în cele din urmă.

Lunde ridică din sprâncene.

— Nu poți deschide un cont pentru o altă persoană adultă fără consimțământul acesteia. Cel puțin nu în Suedia.

— Știu. Dar treaba stă în felul următor: pe Erik îl mai chema și Mats. Mats Erik Theodor Brandt. Și din moment ce extrasul de cont se afla în laptopul lui Erik…

Ridic privirea de pe hârtie și văd cum urechile anchetatorului strălucesc ca niște semafoare.

— Dar… dă el să spună.

Însă eu continui:

— Probabil că știți că există adesea neînțelegeri atunci când prenumele nu este trecut primul în pașaport. Și evident că este extrem de dificil să explici lucrul acesta unei autorități străine. Înseamnă că pur și simplu n-a reușit să schimbe numele după ce a fost comisă eroarea.

Îmi torn niște Ramlösa într-unul dintre paharele de pe masă, pun sticla jos și adaug:

— Contul trebuie să fie al lui Erik. Eu habar n-am de unde provin banii. Și vă garantez că nu veți găsi nici codul meu numeric personal, nici numărul de pașaport dacă veți contacta banca. Deoarece bănuiesc că n-ați făcut-o încă, nu?

— O să rezolvăm și asta, spune Borneklint Fager, ridicând din umeri. Este cam dificil să luăm legătura într-o duminică după-masa.

Se uită la colegul ei care încuviințează din cap în tăcere, pune punct interogatoriului, mă roagă să rămân în continuare pe scaun și dispare pe coridor.

Îmi golesc paharul și mă sprijin de spătarul tare, uitându-mă la Borneklint Fager, care tastează ceva. Ar trebui să mă simt ușurat că în curând voi fi un om liber. Dar ușurarea nu vine. Mă simt în schimb cuprins de o tristețe intensă. Vine ca un val uriaș, negru și greu.

— Cum vă simțiți? mă întreabă. Doriți ceva?

Nu-i răspund. Mă gândesc doar cum să mă mențin pe linia de plutire.

Când l-am vizitat pe Erik într-una dintre primele săptămâni la Orup, mi-am dat clar seama că se întâmplase ceva. Ceva mai mult. Când Annika a ieșit din salon să vorbească cu terapeutul ocupațional, Erik mi-a spus că îl vizitase Krister cu câteva zile înainte. Îi oferise lui Erik bani în schimbul tăcerii.

La momentul respectiv n-am reușit să înțeleg de ce era atât de supărat. După mine, ar fi trebuit să spună mulțumesc și să accepte banii. Dacă nu avea să dezvăluie ce se întâmplase în noaptea accidentului, ne proteja nu numai pe noi, ci se proteja și pe el însuși. La câteva săptămâni după aceea, Erik îmi mărturisise că el provocase accidentul când îl trăsese de braț pe William în timp ce acesta conducea. Erik era distrus, iar eu i-am sugerat să declare totul poliției, dar a refuzat categoric, a insistat să țină secret detaliul respectiv. Fusese grav rănit. Nu era oare suficientă pedeapsa asta?

Și, ca să fiu sincer, l-am considerat țăcănit pe Krister. Eram aproape sigur că Erik ar fi tăcut oricum, și fără mită. Asta a fost înainte să îmi dau seama cât de mult poate măcina vinovăția sufletul cuiva – până la distrugere. Vinovăția nu dispare cu timpul; dimpotrivă, adesea continuă să crească.

N-am aflat niciodată la ce înțelegere au căzut Erik și Krister. Am crezut că Erik a primit o sumă considerabilă într-o singură tranșă. Dar se pare că au căzut de acord pentru un venit lunar neimpozabil de cincisprezece mii de coroane. Sau pentru ambele variante. Nu e de mirare că Erik s-a descurcat atât de bine financiar în ciuda faptului că avea contracte de muncă puține. Ca să nu mai spun că ăsta este un alt motiv pentru care Krister ar fi vrut să scape de el.

Se aud pași pe coridor și Henric Lunde își face apariția în cadrul ușii. Frizura lui impecabilă pare acum puțin ciufulită.

— Bine, spune el în timp ce intră în sală. Ne-am grăbit să tragem concluzii. Îmi cer scuze pentru asta.

Încuviințez din cap. N-am energie să mă iau la ceartă și nu doresc răspuns decât la o singură întrebare.

— Erik a fost ucis?

Ochii albaștri ca gheața ai anchetatorului se întâlnesc cu ai mei.

— Așa cum v-am mai spus, nu putem răspunde încă la această întrebare.

98.

ANNIKA

Încep ziua de marți cu greu. Lunea liberă a însemnat că am putut continua să mă consolez cu vinul meu la cutie. La un moment dat în timpul serii, probabil că s-a terminat. Judecând după masa din sufragerie, seara s-a încheiat cu câteva înghițituri din sticlele din dulapul cu băuturi alcoolice. Lichior Cointreau și porto vechi.

Mi s-a părut că am motive să mă îmbăt criță și încă sunt de aceeași părere. Doar că regret finalul. Tura mea începe la prânz și nu am multe ore la dispoziție ca să îmi revin. Îmi simt capul ca într-o menghină, iar gura îmi este deopotrivă uscată și lipicioasă. Refluxul acid care îmi umple gura are gust de lichior de portocale și trebuie să mă las pe spătarul canapelei ca să nu mă clatin. Dar n-am de gând să cer concediu medical. Să mă țin de serviciu este totuși un plus pe lista cu atâtea minusuri. S-ar putea, de asemenea, ca azi chiar să am nevoie de slujbă. Ca să nu o iau cu totul razna.

Mi-am petrecut, așadar, ziua de ieri pe canapea, bând vin. Mi-au ținut companie Kafka, mobilul și un teanc de albume foto. Două dintre albume sunt intitulate *Primul meu an.* Unul e albastru, celălalt roz. N-am fost în stare să-l deschid pe cel albastru. Întrebarea e dacă voi mai putea vreodată să mă uit la fotografiile dintre copertele albastre. Albumul roz e mai subțire. Dar n-o fi așa în majoritatea cazurilor în care familiile au mai mulți copii? Părinții – adică mama – nu au timp de chestii din astea când apare al doilea copil, când are doi copii mici care concurează pentru atenția ei.

Emily n-a mai postat nicio fotografie nouă pe Instagram de sâmbătă

dimineața, de când ea și domnișoarele ei de onoare se pregăteau pentru nuntă. M-am mai uitat din când în când și pe postările câtorva oaspeți celebri, dar, spre cinstea lor, nimeni nu s-a angajat până acum în speculații. S-au făcut publice o mulțime de fotografii private de la cununie și s-ar putea foarte bine să nu existe vreun motiv să fie șterse. La urma urmei, William și Emily încă sunt căsătoriți.

Am căutat, bineînțeles, și pe Google să văd ce-au scris ziarele despre eveniment. Tabloidele au scris o groază despre „moartea misterioasă de la nunta de la castelul din Skåne". Au intervievat câțiva invitați neînsemnați, precum și câțiva prieteni ai invitaților neînsemnați – care nici măcar nu fuseseră prezenți – și au primit declarații de genul „teribil de neplăcut" și „incredibil de tragic".

Sydsvenskan a publicat o notă deja în ziarul de ieri. Era concisă și deloc speculativă, precizând doar că un bărbat de douăzeci și șapte de ani a murit în circumstanțe neclare și că poliția nu a dorit să facă alte comentarii din cauza anchetei aflate în desfășurare. Până în prezent, nu am găsit nicio informație conform căreia cineva ar fi fost reținut. Și dacă nimeni nu e în arest înseamnă că William a fost eliberat. S-ar putea ca ziarele să nu fi primit toate detaliile, ca poliția să rețină anumite informații din varii motive.

Ieri după-masă târziu, am văzut două apeluri pierdute de la Borneklint Fager. N-a lăsat niciun mesaj și nici n-a răspuns când am încercat să dau de ea. Cel puțin acum am activat soneria telefonului, în caz că sună din nou.

I-au dat drumul și lui Mats, care m-a sunat azi-dimineață, trezindu-mă. Spunea că a vorbit la poliție și aseară, dar că nu are nicio noutate.

Mâine mergem la morgă. Vreau să-l văd pe Erik al meu pentru ultima oară și sunt infinit de recunoscătoare că nu trebuie să mă duc singură. Emily nu vrea să meargă și trebuie să recunosc că asta e o ușurare. Ar fi fost prea de tot să o văd acolo.

Ridic albumul roz și răsfoiesc cele câteva foi de carton cu fotografii lipite. Emily roșie ca focul, urlând din răsputeri pe pieptul meu, imediat după naștere. Ochii mei obosiți, dar fericiți. Pe pagina următoare, o fotografie cu mine și Emily în cărucior. Fratele mai mare stă mândru în vârful picioarelor și se uită în jos la sora lui. Ea e învelită bine sub un strat gros de pături. Simt cum mi se strânge stomacul. Nu-i așa că-și iubea surioara? Și ea nu-i așa că-și iubea fratele?

Nu sunt multe fotografii în album, dar cele prezente sunt cumva foarte grăitoare. Emily, în vârstă de șase luni, stă în șezut pe jos în bucătărie, sprijinită în perne ca să nu cadă, și ține o carte de povești în poală. Zâmbetul larg dezvăluie două boabe mici de orez în partea de jos a guriței. Dintr-odată, mâinile mele își amintesc cum era să o țin în brațe. Mânuțele dolofane care se întindeau spre mine. Mirosul de pudră pentru bebeluși. Oare am îmbrățișat-o destul de des? Destul de mult?

Aniversarea de un an. Emily e în vizită la bunici la Örebro. Tata își ține nepoata în brațe de parcă ar fi o păpușă de porțelan. Tatăl meu drag. Oare ce-ar fi spus despre toate astea dacă ar mai fi trăit? Despre accident și despre anii de după. Dar eu? Aș fi privit oare altfel lucrurile dacă părinții mei ar mai fi fost în viață?

Pun albumul deoparte. Trag aer în piept.

Cum poate Emily să mă acuze că n-am iubit-o niciodată? E atât de nedrept. Pur și simplu cumplit.

Se prea poate ca imediat după divorț să nu fi fost cea mai bine dispusă mamă din lume. Stăteam prost cu banii și nu mă simțeam bine, iar uneori beam puțin cam mult. Ne-am ciondănit deseori din cauza hainelor de firmă pe care voia neapărat să le poarte. Dar nu ne-am certat tare. Nu-mi amintesc – ceea ce, în sine, e destul de neplăcut. Anii ăia, când mai întâi Mats și apoi Erik m-au părăsit, sunt ferecați în seiful cu amintiri.

Emily s-a mutat de acasă imediat după liceu. Să fi avut plecarea ei ceva de-a face cu mine? Nu cred. Mulți tineri vor să-și ia zborul imediat ce au ocazia. Iar Emily a fost întotdeauna o persoană independentă, care a vrut să se descurce pe cont propriu. Nu, relația noastră s-a schimbat din momentul în care a reapărut William Nihizén în viața ei. A fost un șoc uriaș. Cum a putut să-l ierte după toată suferința pe care o pricinuise familiei noastre? Am încercat să o fac să se răzgândească. Oare nu-și dădea seama că o va trage în jos după el? Însă Emily a refuzat să mă asculte. Și iată unde s-a ajuns.

Ecranul telefonului e negru. N-am sunat-o ca să-i spun „ți-am spus eu”. Am sunat-o pentru că ea e încă aici, pentru că e fiica mea și pentru că un copil are nevoie de părinții săi. Evident că avusese nevoie de mine și după divorț, dar acum sunt prezentă și pregătită să-mi cer iertare pentru toate greșelile pe care le-am făcut. Va fi mult mai ușor să petrecem timp împreună după ce William n-o să ne mai stea în cale. Pentru că e clar că ei

nu vor putea continua împreună după toate astea, nu-i așa? Singura condiție e ca Emily să-mi dea cu adevărat o șansă.

Mă uit la ceas, îmi dau seama că dimineața a zburat și mă ridic în picioare. Kafka doarme liniștit lângă canapea, cât pe ce să-l calc. Fix atunci privirea îmi este atrasă de ceva de pe covor, aflat chiar lângă sau, de fapt, parțial sub motanul care doarme.

— Ce-ai acolo?

Mă aplec și îmi trec degetele pe sub blana neagră. Kafka deschide ochii și se uită indignat, dar nu protestează atunci când îi ridic ușor unul dintre picioarele din spate pentru a ajunge la obiect.

În clipa următoare, între degetul mare și arătător se leagănă o brățară frumoasă cu perle. Mă cuprinde un sentiment vag de neliniște. Unde am mai văzut-o? Din instinct, îmi iau mobilul de pe masă și deschid Instagram, căutând prin pozele de la nuntă.

Iat-o acolo. Brățara se află pe mâna lui Emily.

Cântăresc bijuteria în palmă, simțind greutatea perlelor netede și rotunde. Dintr-odată îmi apare în minte imaginea lui Erik. Scaunul cu rotile răsturnat, strigătele care străbat noaptea. Mi se face pielea de găină. Îmi zăresc geanta – e pe masă, răsturnată, atârnând pe-o margine. E deschisă exact înspre locul unde doarme liniștit Kafka.

Memoria lucrează încet și metodic, săpând intenționat printre straturi de informații irelevante. Apoi sunt acolo. Îmi amintesc degetele mele reci și amorțite în iarba umedă, închizându-se împrejurul unui obiect. Ceva care era chiar lângă corpul lui Erik.

Cum a ajuns brățara acolo?

Înghit în sec.

Emily?

Constatarea îmi aterizează ca o pasăre greoaie și neîndemânatică pe piept. Cu ghearele scormonește, cu ciocul îmi ciugulește inima.

99.

MATS

Ușa institutului de medicină legală se închide în urma noastră și iată-ne în picioare în parcare. Afară e încă plăcut. Copacii aruncă umbre lungi pe asfalt și în aer se simte un miros slab de benzină. Annika își caută ceva în geantă, găsește o batistă și își suflă prelung nasul.

— E atât de nedrept, pufnește ea și se șterge cu batista pe sub ochi. Erik era atât de tânăr, avea toată viața înainte. Și suferise deja un accident grav. Nu era de ajuns?

— Există…

Privesc în sus, spre cerul albastru și senin. O linie albă se întinde în direcția aeroportului Kastrup, iar metalul unui avion strălucește. Îmi reiau gândul.

— Nu cred că există dreptate. Se spune că toți avem o cruce de dus. Pentru unii crucea este mult prea grea.

Pornesc către mașină, Annika mă urmează.

— Ai mai aflat ceva de la poliție? Despre cauza decesului?

— Nu, spun eu, mergând înainte. Nimic nou. Doar că a murit în urma unei traume la cap. Dar asta nu clarifică deloc ce s-a întâmplat.

Sunt pregătit să ascult eterna și lunga listă de acuzații împotriva lui William a Annikăi, dar, în mod ciudat, nu mai spune nimic. Ocolește în schimb mașina, deschide ușa și se așază pe scaunul din dreapta. Mă urc la volan, pornesc motorul și ies cu spatele din parcare.

Mergem în tăcere, amândoi cu ochii la drum. Sunt încordat, mă aștept să izbucnească. Să plângă, să țipe, să jelească. De data asta nici n-aș învinui-o.

Când intrăm pe autostradă, fosta mea soție respiră adânc.

— Te-ai…

Ezită, dar numai pentru o clipă, apoi spune:

— Te-ai îndoit vreodată că o iubesc pe Emily?

Întrebarea mă surprinde, dar n-am nevoie de timp de gândire.

— Nu. De ce?

Nu-mi răspunde și încerc să înțeleg unde bate. Annika și Emily au rupt relația de când Emily e împreună cu William. Dar asta nu are nicio legătură cu Emily. William este motivul pentru care Annika s-a distanțat. El a fost învinuit pentru toate nenorocirile Annikăi: distrugerea carierei promițătoare de fotbalist a lui Erik, divorțul, singurătatea. De multe ori am fost cât pe ce să-i spun că Erik era cel puțin la fel de vinovat pentru accident precum William. Dar sunt multe lucruri pe care nu i le pot spune.

Acum, că Erik s-a dus, aș putea să-i spun totul. Dar am promis că nu voi da în vileag minciuna noastră.

Eu și William am fost lăsați să plecăm din sălile de audieri aproape simultan și am dat literalmente nas în nas pe coridor. Venise la secția de poliție cu mașina lui Robin și s-a oferit să mă ducă acasă. Cu alte cuvinte, am avut destul timp să trecem totul în revistă.

Ginerele meu a început prin a-și reabilita numele. Se pare că un martor îl văzuse fugind din locul unde fusese găsit Erik și poliția l-a întrebat despre asta.

— E adevărat că mă aflam în parc în momentul respectiv. Încercam să-l găsesc pe tata, aveam atât de multe întrebări după ceea ce îmi povestise mai devreme în cursul serii. Am tot plănuit să ne întâlnim, dar mereu intervenea câte ceva, așa că nicicum nu ne potriveam.

Mi-a mai spus și că Emily știe tot despre accidentul de mașină și că au luat împreună decizia să păstreze în continuare tăcerea.

— Tu, tata și Erik ați tăinuit totul timp de opt ani, a spus William. Presupun că vom continua în același mod. Nimeni nu pare să fi făcut legătura între bărbatul care a murit și accidentul nostru, iar o mărturisire ar distruge atâta lume. Nu în ultimul rând pe Emily.

Acest ultim aspect m-a convins. Emily trebuie să fie pe primul loc. Ea n-a greșit cu nimic. S-a trezit doar prinsă în plasa asta de minciuni și decizii greșite. Îmi vine rău numai la gândul că Emily știe vina pe care o port. Încă nu am vorbit cu ea, dar cred că e doar o chestiune de timp. Acum, bineînțeles, îl jelește pe fratele ei și nu are loc pentru nimic altceva.

Voi regreta întotdeauna ceea ce am făcut împreună cu Krister, dar la fel de tare regret atât ceea ce nu am făcut, cât și ceea ce am fi putut face altfel. Totuși, cel mai mult regret ce i-am spus lui Erik la ultima noastră convorbire telefonică. De ce l-am forțat să meargă la Örenäs? De ce era participarea lui la eveniment atât de importantă? Doar mi-a spus cât de rău se simțea. Ar fi fost încă în viață dacă i-aș fi zis că e în regulă să se întoarcă acasă.

Mă uit la Annika, așteptând să mai spună ceva. Dar mașina parcurge metru după metru de autostradă fără niciun răspuns. Chipul îi e stins și privirea i se odihnește pe câmpurile de miriște care strălucesc în soarele după-amiezii.

În timp ce ne întorceam cu mașina de la secția de poliție din

Helsingborg, am încercat să-l fac pe William să-mi relateze ce le spusese anchetatorilor. Voiam să aflu ce îi determinase pe Lunde și pe colegii lui să fie interesați de contul bancar care credeau că-mi aparține. Dar William a susținut că nu spusese nimic anume. Se pare că îi puseseră niște întrebări despre situația financiară a companiei WibNet, așa că poate au crezut că banii proveneau de la William. Sau poate că erau doar curioși la modul general. Un cont în Elveția cu depuneri regulate poate trezi oricui suspiciuni.

Ce se va întâmpla dacă vor afla că în spatele tranzacțiilor se afla Krister? Ar putea oare o asemenea descoperire să declanșeze o anchetă mai amănunțită asupra morții lui Erik și a motivelor care au condus la ea?

Erik a dat dovadă de naivitate stocând informațiile de la bancă într-un mod atât de deschis. Dar, pe de altă parte, nu se aștepta ca laptopul să ajungă pe mâna poliției.

— E vorba despre iubire, spune Annika în momentul în care cotim la ieșirea spre Klågerup și Kvarnby. Am încercat să-l scot pe William din viața ei tocmai pentru că o iubesc.

Stăm pe loc și așteptăm să treacă fluxul de mașini cu navetiștii care se întorc de la muncă din centru la familiile lor din Bara și Klågerup. Spre vile, trambuline, câini și copii.

— Știu, spun. Ca să fiu sincer, la început nici eu n-am fost deosebit de încântat de relația lor. Dar Emily este adult. Iar tu nu-i faci viața mai ușoară când o obligi să aleagă între tine și William.

100.

ANNIKA

Apartamentul miroase a aer închis și e sufocant. Deschid larg ambele ferestre din bucătărie, trag un scaun, mă așez și privesc spre curtea plină de vegetație. Copacii, care erau puieți când m-am mutat aici și aveau nevoie de sprijin puternic, au acum câțiva ani buni. Trunchiurile sunt mai groase și coroanele mai întinse, formând un acoperiș deasupra băncilor din pergolă.

Stau așa doar de câteva minute când Kafka îmi sare în poală. Îi mângâi

spatele neted și mă opresc apoi în dreptul urechilor să-l scarpin. Se adună ghem și toarce.

Pe blatul mesei sunt două lumânări pastilă în suporturi de sticlă. Între ele se află brățara cu perle. Abia mă pot uita la ea. Fiecare perlă pare să aibă un ochi care mă privește și îmi urmărește mișcările. Ieri după-masă mi-a fost bineînțeles imposibil să merg la serviciu. A trebuit să-mi iau concediu medical, dar asta n-a surprins cine știe ce pe nimeni.

— E bine că stai acasă, mi-a spus Pirkko puțin mai târziu, când m-a sunat. Trebuie să ai grijă de tine acum.

Mi-am petrecut după-masa în poziție fetală. De trei sau patru ori am format numărul lui Emily, dar de la fel de multe ori am închis înainte ca ea să răspundă. Durerea și furia mi-au răvășit corpul ca o tornadă, storcându-mi rărunchii și sfâșiindu-mi inima. Nu puteam gândi și nici acum nu pot. Nu înțeleg. Nu înțeleg absolut nimic.

Nu sunt nici pe deplin sigură că lucrurile s-au petrecut așa cum mă tem că s-au petrecut.

Intenționasem să-i povestesc lui Mats despre descoperirea și suspiciunile mele. Ăsta era planul când am mers la Lund azi după-masă mai devreme. Trebuie să afle. Sau, mai degrabă, eu trebuie să-mi împărtășesc gândurile cuiva.

Dar, din oareșicare motiv, mi-a fost imposibil să spun totul cu voce tare. Poate că mi-a fost teamă că se va înfuria. Nu pe Emily, ci pe *mine,* pentru că am putut și numai să gândesc așa ceva despre fiica noastră. Ca apoi să-mi arunce chestia aia, cum că eu am forțat-o să aleagă.

Iar tu nu-i faci viața mai ușoară când o obligi să aleagă între tine și William.

Cuvintele îmi răsună în urechi, nu le pot reduce la tăcere. Parcă mi s-au imprimat în urechi pentru totdeauna.

Planul meu era să vorbesc cu Pirkko, să o sun pentru sprijin de îndată ce aș fi intrat pe ușă.

— Prostii, ar fi spus Pirkko. Nu ai obligat-o pe Emily să aleagă. Ai încercat s-o protejezi.

Și totuși, mobilul e încă în geantă. Și se pare că va rămâne acolo. Oare pentru că nu mă simt în stare să vorbesc la telefon după o zi grea? Sau pentru că mi-e teamă că prietena mea n-ar ține cu mine?

Mă uit la brățară, apoi îmi întorc imediat privirea spre copaci. Am o

poftă nebună de vin. Systembolaget e deschis și aș putea merge cu bicicleta până acolo, dar corpul pare să-mi fie blocat pe scaunul din bucătărie. Nu pot merge nicăieri. Ochii de perlă strălucesc pe masă.

Vizita la morgă a suprimat temporar orice altceva. Să văd chipul palid și fără viață al lui Erik sub cearșaf a fost… de neconceput, dincolo de orice logică. A trebuit să ies din mine însămi pentru a rămâne în picioare.

Altfel, gândurile legate de Emily și de brățară mi-au ocupat mintea în fiecare minut de veghe din ultimele 24 de ore. Iar minutele au fost multe, pentru că n-am închis deloc ochii azi-noapte.

Știu că trebuie să fac o alegere. Dar nu mă pot pripi. Trebuie să fie alegerea corectă. De dragul lui Emily.

LA TREI LUNI DUPĂ NUNTĂ

101.

EMILY

Mă aflu pe cealaltă parte a străzii și o văd ieșind pe ușă. Poartă o haină roșie pe care n-am mai văzut-o niciodată și părul blond îi iese de sub căciulă. Își strânge geanta de pe umăr și se uită în jur.

Fac un pas în lateral, după un șir proeminent de trepte. Vreau să stau puțin aici și să o privesc de la distanță. Oare e posibil să-ți dai seama din exterior dacă o persoană vorbește serios?

Mama a fost cea care a sugerat să ne întâlnim în fața sediului Alcoolicilor Anonimi. Cred că este un fel de declarație. Vrea să arate că nu sunt numai vorbe, ci că merge cu adevărat la întâlniri.

Își scoate mobilul din buzunarul hainei, sigur pentru a se uita dacă i-am trimis vreun SMS. Apoi își trage căciula pe urechi și pășește pe loc. E neobișnuit de frig în Malmö azi, minus șapte grade. Aproape că mi-au amorțit degetele de la picioare. O să-mi fac apariția în curând, trebuie doar să-mi mai adun puțin gândurile.

Nu ne-am mai văzut de la înmormântarea lui Erik. A fost o zi teribilă, cea mai grea din viața mea. Greața m-a terminat, venea în valuri unul după altul. Sarcina ar fi fost o scuză perfect acceptabilă, dar tot mă bucur că n-am vomat în public.

Diminețile sunt încă un mic iad. William îmi aduce de obicei micul-dejun în pat, înainte să plece la serviciu. E drăguț din partea lui că face tot ce-i stă în putință ca să mă simt bine.

Relația noastră merge grozav. Ne-am apropiat mult din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat.

S-a scris mult despre moartea lui Erik, mai ales în primele săptămâni. Din fericire, incidentul pare să fi fost deja uitat. Erik a murit în urma unei leziuni la cap, probabil după ce s-a lovit de o piatră când s-a răsturnat cu

scaunul cu rotile. Dar pentru că poliția nu a reușit să stabilească circumstanțele, ancheta privind moartea lui a fost clasată. Mă mir că mama nu s-a luptat până în pânzele albe să ceară continuarea cercetării cazului.

Se uită din nou la mobil, apoi privește în jur. Trebuie să-mi fac apariția acum, înainte să plece. Totuși ezit. Ce-o fi vrând, de fapt?

Probabil că vrea să-mi întindă o mână. Toată toamna mi-a trimis SMS-uri scurte, povestindu-mi despre progresele ei în a se ține departe de alcool și întrebându-mă dacă am nevoie de vreun ajutor. Implicit pare să-l accepte pe William. Sau poate doar că vrea să-și vadă nepotul crescând. Poate că asta e de ajuns.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, mama e încă în viață. Iat-o vizavi, în haina ei roșie, pregătită parcă să o ia de la capăt. Dacă reușesc să-mi calc pe mândrie și să uit de toate dezamăgirile, poate că vom reuși să relaționăm din nou ca o familie normală. De ce să nu fiu în stare să o iert pe mama când am putut accepta ce au făcut tata și Krister după accident? Poate că, în primul rând, ar trebui să mă iert pe mine însămi.

Inima îmi bate să-mi sară din piept în timp ce traversez strada.

— Bună, draga mea.

Ne îmbrățișăm timid și îi simt parfumul – proaspăt, cu iz puternic de lămâie.

— Ce mai faci?

Face un pas înapoi și se uită la mine. Privirea îi alunecă în jos, oprindu-se la burtica mea. E greu să vadă vreo schimbare sub geaca groasă de iarnă.

— Sunt bine, spun eu, încercând să-mi mențin vocea fermă, dar observ că îmi tremură. Dar tu?

Două cuvinte care-i dezleagă limba. Mamei nu i-a fost niciodată greu să vorbească despre ea însăși. Povestește despre o nouă energie, spune că merge iar la sală. Vrea să facă și un curs de italiană.

La jumătatea drumului spre cafenea, propune să mergem până la Triangeln. E plăcut să intrăm la căldură, în fața librăriei mă apucă brusc de mâneca hainei și mă țintuiește locului.

— N-ai uitat după cine te-am botezat, nu-i așa?

— Emily Brontë[{67}].

Privirea îmi alunecă peste cărțile din vitrină și continui:

— Am încercat să citesc cartea aia…

— *La răscruce de vânturi*[{68}], completează mama. Era prea devreme.

Aveai zece sau unsprezece ani. Încearcă din nou, e fantastică.

Când eram mică, mi se povestea adesea cum mi-am primit numele. Cred că mama s-a simțit oarecum specială că se gândise la o scriitoare celebră. În același timp, îmi povestea despre Oscar, băiatul care murise în pântecul ei și care se numea așa după Oscar Wilde[{69}]. Erik a primit un nume regal, dar, când am venit eu pe lume, mama s-a întors la scriitori. După cum îi știu pe ai mei, sunt sigură că tata n-a avut niciun cuvânt de spus în privința asta.

Ne mai plimbăm puțin prin centrul comercial și înțeleg motivul ocolului de-abia când mama se oprește în fața unui magazin cu haine pentru copii. Intrăm și ne uităm în jur.

— Mi se pare puțin cam devreme.

Îmi trec degetele peste un body verde-mentă cu bufnițe.

— Nu știm cum vor decurge lucrurile și nu vreau să fie de rău augur.

— Aș.

Dintr-un cuier, mama dă jos o căciuliță.

— Trebuie să fii convinsă că lucrurile vor decurge bine, să fii fericită în loc să te îngrijorezi. Oricum, niciodată nu vom fi pregătiți pentru ce e mai rău.

În cazul acesta, ea chiar știe despre ce vorbește. Și, deși are sens, sfatul ăsta nu e tocmai ușor de urmat. Eu sunt prăpăstioasă, cel puțin atunci când vine vorba despre viața care crește în mine. Uneori mă gândesc că bietul copil este supus unor așteptări exagerate încă de dinainte să se fi născut. Îmi e greu să recunosc lucrul ăsta chiar și față de mine însămi, dar, în adâncul sufletului, sper că acest copil va deschide calea spre vremuri noi, mai bune. Un nou început. Nu doar pentru mine, ci și pentru relațiile dintre William și mama, dintre familiile noastre.

Plecăm din magazin cu o plasă plină de hăinuțe pentru bebeluși.

— Mai avem destule și acasă, în magazie, spune mama. Le-am păstrat de când Erik și cu tine erați mici.

Apoi tace, cade pe gânduri și pare că se retrage în ea. Nu îndrăznesc s-o întreb la ce se gândește.

Ne-am hotărât să bem o cafea la Hollandia, pe strada pietonală. Mama comandă o cafea neagră și o prăjitură cu șofran, eu aleg o cafea cu lapte și o brioșă cu șofran. După ce ne dăm jos hainele și luăm o gură de cafea, mama își ia geanta în poală. Are de gând să facă poze la revederea noastră? Nu pare să fie așa, căci geanta rămâne pe loc. Se uită peste umăr și își

drege vocea.

— Emily…

Vorbește cu o voce atât de joasă, încât trebuie să mă aplec peste masă ca s-o aud.

— Mă gândesc la asta de mult timp, spune și bagă o mână în geantă. Și n-am de gând să-ți pun nicio întrebare.

În secunda următoare, brățara mea cu perle apare pe masă.

— Probabil că ai pierdut-o. Am găsit-o chiar lângă Erik… Când el… Acolo, la baza pantei.

— Cum…

Pulsul îmi bubuie în urechi.

— Lângă Erik?

Buzele îmi sunt uscate, limba alunecoasă și flască. Ridic brățara.

— Ce ciudat. Eu…

— Ș-ș-ș-ș.

Mâna mamei e caldă, spre deosebire de a mea care e rece ca gheața.

— Să nu spui nimic. Nu vreau să știu. Și promit pe onoarea mea că treaba asta rămâne între noi.

Închid ochii și văd încă o dată scena care mi se derulează aproape încontinuu în minte din ziua respectivă. Mi se repetă iar și iar pe retină, ca un film de groază fără sfârșit.

Erik în scaunul cu rotile, înconjurat de întuneric. Öresund strălucind în spatele lui. Ochii sclipitori. Cuvintele.

— Deci William știe acum că a ucis pe cineva? Era și timpul.

Deodată s-a întristat.

— Dar accidentul… A fost vina mea, Emily. L-am tras de braț pe William și a pierdut controlul mașinii. A fost… A spus că se sărutase cu Sanja. Dar ea era a mea. Eram împreună, așa că m-am înfuriat îngrozitor.

Fratele meu a continuat să turuie. A pomenit despre anxietate, a spus că „obosise să danseze după cum cânta Krister” și că „voia să se elibereze”. Chiar atunci. Voia să-și reabiliteze numele, nu mai putea trăi cu conștiința încărcată.

Am protestat cu tărie și incoerență.

— Te-ai țăcănit de-a binelea?! Nu-ți dai seama câți oameni ai distruge? Dacă tu ai fost cel care a provocat accidentul, poți măcar să ne cruți pe noi, pe ceilalți. Gândește-te la compania lui William. Gândește-te la Ibbe și la

toți angajații. Și gândește-te la mine, eu…

— Taci, a spus Erik, întrerupându-mi discursul. Nu contează ce spui. O să mă predau la poliție și o să-mi asum răspunderea pentru faptele mele.

S-a uitat la mine și a adăugat:

— Tu o să te descurci la fel cum ai făcut-o mereu, Emily. Ești puternică.

Accidentul de mașină ne-a spulberat familia, a distrus totul. Și iată-mă acum acolo – în ziua nunții mele –, printre cioburile a ceea ce ar fi urmat să fie noua mea viață, noua mea familie.

Fulgere albe îmi dansau în fața ochilor. El vorbea și tot vorbea. Am încetat să-l mai ascult. Am urlat în schimb din toți rărunchii și nu m-am auzit decât pe mine.

Apoi s-a auzit din nou vocea lui Erik:

— Emily! Nu!

Scaunul cu rotile părea că plutește. Apoi a zăngănit. Câteva lovituri surde.

Panica.

Tăcerea.

Noaptea târziu, când William mi-a povestit despre amintirile care îi reveneau în legătură cu accidentul, nici n-a trebuit să mă prefac că sunt tulburată, deși știam deja ce se întâmplase și cine era responsabil. Niciodată n-am fost atât de tulburată ca atunci.

Privind în urmă, nu înțeleg cum am reușit să rezist atunci și cum încă mai rezist. Poate că noi, cei din neamul nostru, avem puterea să ne ținem tari în ciuda greșelilor teribile pe care le-am făcut și indiferent cât de mult doare.

Strâng brățara, cu respirația tăiată. Mama mă mângâie pe mână. Deschid ochii și mă uit la ea printre lacrimi.

— Este…

Simt o gheară în gât și cuvintele se blochează.

— Trebuie să mă crezi… spun în cele din urmă.

N-am vrut să fac asta.

EPILOG

MATS

Mă aplec și prind lesa de zgarda Zitei, îl chem apoi pe Zorro și repet manevra. Strig după aceea către sufragerie, unde Isobel stă în fotoliul din piele de oaie cu o carte în poală.

— Ne întoarcem curând!

Ea fredonează ceva, iar eu deschid ușa și ies pe scări. Seara de decembrie e rece și cețoasă, dar câinii sunt nerăbdători, trag de mine prin grădină, pe pietrișul care scârțâie pe alee, până afară pe trotuar.

— Salut.

Capul lui Tommy se ivește de cealaltă parte a gardului viu.

— Bună.

Verific să fiu sigur că am în buzunar pungile în care să adun după câini.

— Sărbători fericite! spune și face un pas către mine. Nu ne-am văzut de mult timp. Probabil că e o perioadă dificilă pentru tine. Ce mai faci?

După nuntă, am încercat să-mi evit vecinul cât mai mult posibil. Am reușit doar parțial, dar cel puțin întâlnirile noastre de la cutia poștală s-au împuținat. Bineînțeles că Tommy a citit tot ce se putea despre tragedia de la nuntă și vrea *inside information*{70}.

Ar fi mai bine să se lase păgubaș.

— Bine, mulțumesc, îi răspund. E în regulă. Luăm zilele așa cum vin.

Tommy încuviințează din cap. Ca și cum ar ști exact cum e să trăiești cu moartea propriului fiu pe conștiință.

Zorro și Zita trag de lesă și schelălăie. Fac un gest spre câini și încerc să zâmbesc.

— Trebuie să plec.

Ceața se insinuează peste terenurile de fotbal întunecate de la Kulladal IP. O iau pe trotuarul din spatele terenului de sport și continui fără țintă pe străzile cartierului de vile. În spatele perdelelor și al stelelor de Advent întrezăresc oameni. Familii. Tot felul de familii. Fericite și nefericite. Mari și mici.

Lunile de după accidentul de mașină au fost un iad, dar toamna asta a fost de zece ori mai groaznică. Erik e mort – fapt pe care eu aș fi putut să-l previn. Mai mult de-atât, dacă aș fi acționat ca un adult responsabil, aș fi putut să-l scutesc de opt ani de suferință.

Din fericire, sărbătorile sunt pe sfârșite. În Ajunul Crăciunului am fost patru persoane la masă: Isobel, eu, mama și mătușa Ulla. Fără Erik. Mă temusem de ziua respectivă, eram îngrozit că va trebui să văd locul gol. Ne vizita rar, dar, în ultimii cinci ani, își petrecuse perioada Crăciunului la noi.

Nu se poate spune că anul ăsta am avut sărbători vesele. Am mâncat șuncă și varză călită, am băut câteva pahare de rachiu și am cântat colinde fără niciun chef. Conversațiile s-au învârtit în jurul unor subiecte neutre, cum ar fi prognoza meteo și cea mai bună rețetă de hering cu curry. Pe tot parcursul discuției despre hering, nu m-am putut gândi la nimic altceva decât că varianta cu curry era preferata lui Erik.

Ca de obicei, Emily și William au sărbătorit Ajunul Crăciunului cu familia Nihizén. Emily a fost întotdeauna încântată de marea petrecere de Crăciun pe care fratele lui Krister și soția sa o organizează acasă la ei, la Ljunghusen. Mie mi se pare o oribilitate. Ceva care aduce cu filmul cu Bergman[{71}] difuzat de obicei la televizor în perioada Crăciunului: o adunătură de lume, câini și copii într-o dezordine bezmetică. Dar lui Emily îi place, se simte grozav să facă parte din acel haos.

În ziua de Crăciun, am luat prânzul acasă la Emily și William. Au fost prezenți și Gittan, Krister și Annika. Probabil că vor să creeze o nouă tradiție pentru viitorul nostru nepot.

Nici această întâlnire n-a fost deosebit de animată, deși cred că ne-am străduit cu toții să nu ne pierdem cu firea. Până și Annika și-a păstrat calmul. De altfel, n-a băut nici măcar o picătură de alcool și susține că are situația sub control. Sună promițător.

Poate că, la urma urmei, plimbarea mea are totuși un scop. Stau în fața cutiei poștale galbene din piață în timp ce bâjbâi cu degetele înghețate în buzunarul interior. Ezit doar o clipă, apoi ridic capacul și împing plicul prin fanta îngustă. Scrisoarea, adresată Departamentului de Poliție din Malmö, aterizează ușor pe un pat de felicitări întârziate de Crăciun și Anul Nou.

O iau la picior, fiind cuprins de un sentiment puternic de precipitare, și trag un pic prea tare de lesă. De fapt am timp berechet – e deja seară și cutia poștală nu va fi golită decât mâine. Iar mâine e ajunul Anului Nou, ceea ce

înseamnă că poșta nu va fi livrată decât cel mai devreme peste alte două zile, adică pe 2 ianuarie.

Vom sărbători Anul Nou în liniște – eu și Isobel ne întâlnim cu câțiva prieteni buni și pregătim cina împreună. În ziua de Anul Nou, intenționez să-i mărturisesc totul. Nu vreau să fie nevoită să afle adevărul despre accidentul de mașină din altă parte.

Abia la intersecția străzilor Kulladalsgatan și Per Albin Hansson îmi dau seama de întreaga amploare a acțiunilor mele. Un fior îmi străbate corpul, dar asta nu are neapărat legătură cu scrisoarea. Umezeala îmi pătrunde prin toate straturile de haine.

Cred că am făcut alegerea corectă. Am avut două opțiuni: să tac și să trăiesc în continuare ros de vină sau să vorbesc și să mă eliberez. Având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat, alegerea a fost destul de simplă. Știu că multă lume din jur va avea de suferit atunci când adevărul va ieși la iveală și probabil că mulți mă vor urî, cel puțin pentru o vreme. Dar timpul vindecă rănile și, pe termen lung, sunt convins că minciunile și secretoșenia trebuie să înceteze. Erik a avut dreptate când a spus că nu mai putem continua așa. Cu conștiința curată voi fi un tată mai bun, un partener mai bun și un bunic mai bun. Chiar dacă asta înseamnă că într-o primă fază va trebui să fac închisoare.

Desigur că, la cald, nu știm niciodată dacă luăm sau nu decizia corectă. Acum opt ani, în noaptea aia de iunie, am luat decizia greșită. Deși Erik a evitat închisoarea și cazierul judiciar, nu a reușit niciodată să se elibereze de vină. Este de datoria mea să-l ajut acum, să fac în așa fel încât ultima dorință a fiului meu să devină realitate.

NOTA AUTOAREI

Castelul Örenäs există în realitate și este situat între Landskrona și Helsingborg. Descrierea proprietății se bazează pe felul cum arăta ea înainte de renovarea din 2022. Cu toate acestea, mi-am permis anumite libertăți artistice, cea mai mare abatere fiind inventarea unui lift care nu a existat niciodată. În ceea ce privește personajele romanului *Casă de piatră,* ele sunt în întregime fictive. Acestea fiind spuse, este foarte posibil ca fiecare cititor să fi întâlnit la un moment dat în viață o Annika.

virtual-project.eu

violin

{1} Cea mai sudică provincie a Suediei (n. tr.).

{2} În Suedia există obiceiul ca toți invitații la petreceri să cânte împreună în diferite momente ale serii. Pentru o mai bună coordonare, gazdele pregătesc un program cu toate cântecele care urmează să fie interpretate (n. tr.).

{3} Castel situat în provincia Skåne (n. tr.).

{4} Revistă săptămânală pentru femei (n. tr.).

{5} Podul care leagă Suedia de Danemarca (n. tr.).

{6} Punct de atracție turistică aflat în orașul Malmö, care este al treilea oraș ca mărime al Suediei și capitala provinciei Skåne (n. tr.).

{7} Legea lui Murphy are următorul enunț: „Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost". Numele legii vine de la inginerul american Edward Aloysius Murphy, Jr. (n. tr.).

{8} Coroana suedeză este moneda națională a Suediei (n. tr.).

{9} Pachețele cu nicotină care se pun sub buza de sus. Sunt folosite pe scară largă în Suedia (n. tr.).

{10} Toți absolvenții de liceu din Suedia poartă chipiuri albe cu cozoroc bleumarin (n. tr.).

{11} Școală din Malmo (n. tr.).

{12} Decorațiile sunt în culorile naționale ale Suediei (n. tr.).

{13} La parada care se desfășoară prin centrul orașului, absolvenții de liceu folosesc diferite mijloace de deplasare, printre care și camioane (n. tr.).

{14} Malmö Fotbollförening (MFF), clubul de fotbal din Malmö, cel mai titrat din Suedia (n. tr.).

{15} Zlatan Ibrahimovici, fost jucător suedez de fotbal (n. tr.).

{16} O rețetă populară în Suedia, care constă în afine crude peste care se toarnă lapte sau iaurt (n. tr.).

{17} Expresie originară din poemul „Copiii se pregătesc de confirmare", publicat de scriitorul suedez Esaias Tegnér în 1820. Expresia este acum folosită în limbajul uzual (n. tr.).

{18} Pe cale să devină (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{19} Rahat (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{20} În Suedia, liceul începe după clasa a noua (n. tr.).

{21} Apă minerală, provenind de la izvoarele naturale Ramlösa (n. tr.).

{22} Parc din Malmö (n. tr.).

{23} Parc sportiv din Malmö (n. tr.).

{24} Stadion de fotbal din Malmo, cu o capacitate de 500 de spectatori (n. tr.).

{25} Insulă suedeză aflată în Strâmtoarea Öresund, între Suedia și Danemarca. Aparține de provincia Skåne (n. tr.).

{26} Poftiți, domnișoară (în lb. fr. în orig.) (n. tr.).

{27} Unul dintre cele mai mari festivaluri de muzică din Europa și cel mai mare din Țările Nordice. Se organizează anual lângă orașul Roskilde, în Danemarca (n. tr.).

{28} Supă tradițională în Suedia. Se servește ca atare sau pe post de desert, cu lapte, smântână sau

înghețată de vanilie (n. tr.).

{29} Totu-i de rahat (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{30} Marcă suedeză de ciocolată (n. tr.).

{31} Asociație a femeilor afiliată Partidului Moderat Suedez (n. tr.).

{32} Referire la clubul de fotbal FC Barcelona, care a cunoscut o perioadă de glorie în fotbalul internațional și în campionatul spaniol după anii 2000 (n. tr.).

{33} Melodie scrisă și lansată de cântăreața americană Dolly Parton, interpretată ulterior și de Whitney Houston (n. tr.).

{34} Termen care descrie în special adolescenți sensibili, care ascultă muzică rock cu versuri expresive, adesea emotive, care se îmbracă în negru și au tendințe autodistructive (n. tr.).

{35} Revistă săptămânală pentru femei (n. tr.).

{36} Cotidian local conservator publicat în Norrbotten, cea mai nordică provincie a Suediei (n. tr.).

{37} Reformă prin care au fost eliminate pronumele de politețe în limba suedeză (n. tr.).

{38} Pagini albe (n. tr.).

{39} Iranienii beau de obicei ceai fără lapte (n. tr.).

{40} Școală din Malmö (n. tr.).

{41} Lanț de supermarketuri (n. tr.).

{42} Spital de recuperare situat în provincia Skåne (n. tr.).

{43} Obicei suedez de a petrece serile de vineri acasă, cu familia. Cu această ocazie, a devenit o tradiție să se mănânce mâncare mexicană (n. tr.).

{44} Casa bântuită (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{45} Cartier ultramodern din Malmö, situat pe malul mării (n. tr.).

{46} Lanț de hipermarketuri (n. tr.).

{47} Curent spiritual occidental apărut în a doua jumătate a secolului al XX-lea. Adepții New Age susțin că omenirea poate intra într-o „nouă eră” în care să domnească armonia universală doar printr-o apropiere mai mare de spiritualitate (n. tr.).

{48} Referire la Greta Thunberg, o activistă de mediu suedeză (n. tr.).

{49} Rezervație naturală situată la 35 de km de Malmo (n. tr.).

{50} Loteria Suedeză (n.tr.).

{51} Mulți adulți în Suedia obișnuiesc să bea lapte rece la masă (n. tr.).

{52} Referire la FC Liverpool și FC Manchester City, echipe de fotbal din Anglia (n. tr.).

{53} Cel mai mare turneu internațional de fotbal de juniori din lume, organizat anual la Goteborg (n. tr.).

{54} Suișuri și coborâșuri (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{55} Piste de schi-fond situate lângă Örebro (n. tr.).

{56} Iertare (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{57} Fără supărare (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{58} Aluzie la povestea *Ali Baba și cei 40 de hoți,* în care personajul principal află că poate deschide o peșteră plină de comori rostind formula magică „Sesam, deschide-te!” (n. tr.).

{59} Joc de interior de echipă, numit și „hochei pe parchet”. A fost inventat în Suedia în anii 1960 (n. tr.).

{60} „Tineretul Hitlerist” (în lb. germ. în orig.) a fost organizația nazistă de tineret a Partidului Național Socialist al Muncitorilor Germani, NSDAP (partidul nazist). Organizația a funcționat între 1922 și 1945 (n. tr.).

{61} Centru comercial aflat între Örenäs și Malmö (n. tr.).

{62} Faleză într-o zonă scumpă din Malmö (n. tr.).

{63} Titularul contului (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{64} Rețea de magazine de stat, singura autorizată să vândă băuturi cu conținut de alcool mai mare de 3,5% (n. tr.).

{65} Cotidian tabloid publicat la Stockholm (n. tr.).

{66} *Idem.*

{67} Poetă și romancieră engleză (1818-1848) (n. tr.).

{68} Singurul roman scris de Emily Brontë, publicat în anul 1847 (n. tr.).

{69} Poet și dramaturg irlandez (1854-1900) (n. tr.).

{70} Informații privilegiate (în lb. engl. în orig.) (n. tr.).

{71} Ingmar Bergman (1918-2007) a fost un celebru regizor de film și teatru suedez. Lungmetrajul său *Fanny și Alexander* (1982), câștigător a 4 Premii Oscar, este difuzat frecvent la TV în Suedia în perioada Crăciunului (n. tr.).

Malin Stehn

CASĂ DE PIATRĂ

virtual-project.eu